

Başkan Gonzalo, Felluce'den Kızılay Meydanı'na sesleniyordu sanki;

MUHARREM, AŞKIN VE CAFER'İN ÖLÜMÜ, MUNZUR DAĞI'NDAN YÜCEDİR İNAN Kİ!

Onlar savaşta ısrarın, mücadelede sebatın, azmin ve özverinin **sembölü** oldular. Dillerinden “savaş”, “mücadele”, “direniş” gibi sözcükleri düşürmeyen ancak pratikte bu sözcüklerin gölgesinden bile geçmeyen her türden mücadele kaçkınlarına **yanıt** oldular. Proletarya Partisi'ne düşmanlık paydasında kümelenen, “**tasfiyecilik**” korusunda her biri ayrı bir ses çıkarıp ayrı bir çalgı çalan bilumum soluğu tükenen geçici yol arkadaşlarına **çarpı işareti** oldular.

Emperyalizmin ve faşizmin hangi dilden anladığı her geçen gün döne döne **savaş meydanlarında** öğrenilir ve öğretilirken, hala reformizm balonunu şişirmekle uğraşan, teslimiyet teorilerini nafiye bir çabayla yaymaya çalışanlara, dünyanın dört bir yanından verilen yanıt Türkiye'deki **Marksist-Leninist-Maoistler** adına imza koydular.

Onlar, aynı zamanda şehit düşen yoldaşlarına verilmiş sözleri olduğu için **savaş ölene kadar** sürdürmeyi başardılar. Ölümü göze almayı bilmenin, ancak **onurlu bir yaşamı** tercih etmekle mümkün olacağına bilincindeydiler. Onurlu bir yaşamı, Proletarya Partisi saflarında halkın kurtu-

luş davası için **savaşmak** olarak algılıyorlardı. Bu yüzden, bireysel kurtuluş derdinde olmadılar. **Bireysel kurtuluş** diye adlandırılan, mücadeleye sırt çevirme tutumunun utancını ve onur kırıcılığını taşıyacak kadar **“gücümüz”** yok diyorlardı.

Gonzalo yoldaşın hücrelerinden **“komünizm hayaleti”**nin **“öfke”**si olarak çıkıp, emperyalistlerin **“hayalet öfke”** adlı operasyonla yüklendikleri **Felluce** simalarından seslenircesine verdiği mesaj; **Der-sim**'de silah elde toprağa düşen yoldaşlarımızın **Munzur**'un doruklarında yankılanan sloganlarıyla buluşmuştur.

Sınıf mücadelesi ağlarını aynı günlerde öyle bir örüyordu ki; Proletarya Partisi önderliğinde **2. Kongresini 12 yıl** aradan sonra başarıyla gerçekleştiren **Kom-sol**'un, **“Cüreti kuşan isyanı her tarafa yay!”** şiarını rehber edinen **YDG'liler**, **“başkent”** Ankara'nın **Kızılay Meydanı**'nda, **6 Kasım Geleneği**'ni diğer devrimci güçlerle birlikte **militanca** yaşatmayı bildiler.

Şimdi, geleceğe umutla bakmak, daha güvenli ve emin adımlarla yürümek için daha çok nedenimiz var!

Filistin'in “efsanevi lideri” Arafat ne zaman öldü?

10 Kasım günü tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitiren **Yaser Arafat**'ın -asıl adıyla **Abdurrahman Abdurrauf el Kudva**- ölümü ülkesinde büyük bir acı yaşattı. Bir dönemin sonu manşetiyle

medyanın verdiği bu gelişmenin değerlendirmesi Filistin topraklarındaki kurtuluş mücadelesinden kopuk ya da ondan bağımsız ele alınamaz. Arafat'ın böylesi bir sembol haline gelişinin nedeni kuşkusuz ki, **Filistin halkının direnişi** idi. O zaman nasıl Arafat da bu mücadeleye önderliği ile dünya kamuoyuna mal olmuşsa, bu mücadeleden bağımsız işlenebilecek bir **“efsane”** de değil.

Arafat'ın tedavi için götürülmesinden bugüne süren yeni lider kim olacak tartışmaları dünya kamuoyunun da ilgi noktası olmuş durumda. Başta ABD olmak üzere bu tartışmalara müdahale eden çeşitli emperyalist ülkeler önümüzdeki dönem bölge için uygulanacak politikaları en iyi hayata geçirecek modeli arıyor. Li-

derlik tartışmalarında adı geçen isimler konusunda listenin baş sırasında yer alan isim eski Gazze Güvenlik Şefi **Muhammed Dahlan**. ABD'nin ve İsrail'in desteklediği bu isim Filistin'de son dönem en çok konuşulan isimler arasında. Gazze'nin belli bölgelerinde önemli bir desteğe sahip olan Dahlan, yapılan açıklamalara göre son dönem Arafat'la ters düşen isimler arasında. İsrail desteğiyle Filistin'de kurulan Hamas'la da ilişkileri olduğu bilinen Dahlan'ın İsrail'in desteğini almasının en önemli nedeni ise Hamas'ın önerdiği **“ulusal birlik hükümeti”** projesi içinde onay alan bir isim olması. Ancak buna rağmen Arafat'a Paris'te eşlik eden 18 isim arasındaydı.

Sayfa 3

işçi-köylü'den

**Muharremlerce yürünen,
Aşkınca büyüyen, Caferce solunan
bu yolda bir kez daha;
BIKMADAN, USANMADAN,
YORULMADAN, YILMADAN...**

Sayfa 30

ANMA

19 Aralık 2000 tarihinde onlarca siyasi tutsağın katledilmesi ile açılan F tipi hapisaneler işkence ve katliam merkezleri olma özelliğini koruyor. Bugüne kadar tarihsel Ölüm Orucu direnişinde 117 insanımız şehit düştü, 500'ü aşkın tutsak da sakat kaldı.. Bunun dışında F tipi tecrit ve izolasyon ve işkenceye dayanamayıp intihar eden; hayatını kaybeden onlarca adli tutuklu ve hükümlünün bulunduğu, yüzlerce kişinin de ağır psikolojik sorunlarla yüz yüzedir... Tüm devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever kişi ve kurumlar davetlidir...

- Açılış konuşması
- Sinevizyon gösterimi
- Ölüm Orucu gazileri
- Müzik Grubu

**Yer: Regensburg
Jugherberger**

**Tarih: 19 Aralık
Pazar**

Saat: 13:00

PARTİZAN

D ve L Tipi Mezarlıklara karşı eylem birliği

Faşizmin zindan politikaları her dönem kendini bir katliam ile sunmaktadır. F tipi hücre saldırısının ardından bu gün D ve L tipi mezarlıklarla devrimci tutsaklar bazında bütün toplum ve ezilen yığınlar bastırılmaya ve manipüle edilmeye çalışılmaktadır. Alfabenin bütün harflerini kullanarak ve buna uygun tipler/tiplemeler yaratma uğraşında olan faşist diktatörlük aslında içerisinde olduğu çıkmazı ifade etmektedir. Türk hakim sınıfları ve faşist diktatörlük ömrünü uzatma ve ağababalarının emirlerini yerine getirme adına devrimci tutsaklar bazında emekçi halklarımıza saldırıda ve katliamda sınır tanımamaktadır. Buna bağlı olarak devrimci ve komünist tutsakların şanlı direnişi ve Türkiye'deki zindan pratiği bütün emekçi yığınların sesi olarak kendini her zaman halkımıza siper etmiştir. Sınıf mücadelesinin şaşmaz yasası olarak direniş ve savaş devam ediyor/ edecek. Bugün zindanlar cephesinde somutlaşan saldırıları püskürtmenin tek yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir. Bu bilinç ve sorumluluktan hare-

ketle örgütlü olan güçlerimizi birleştirerek Fransa'da **Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi** oluşturuldu (FDETUDAK). Katılımcılar **İşçiköylü**, Devrimci Demokrasi, **Atılım**, **Alinteri**, **Kızıl Bayrak** ve Odak taraftarlarıdır. 30 Ekim tarihinde Paris'te faaliyetlerini başlatan komitemiz her hafta cumartesi günü şehir merkezinde basın açıklamalı miting gerçekleştirmektedir. Her hafta düzenli olarak

devam eden etkinliklerin dozajı artırılarak devam edilecektir. 26 Aralık tarihinde ise hem 19 Aralık katliamının yıldönümü olması vesilesi hem de sürece siyasal olarak hazırlanma bağlamında Türkiye'den de katılımcıların sağlanacağı bir panel gerçekleştirilecektir. Bütün Fransa'ya yayacağımız faaliyetler önümüzdeki dönemde de devam edecektir. 13 Kasım cumartesi günü gerçekleştirilen Filistin gün-

demli bir yürüyüşe de ortak pankartlarımızla katılarak gündemimizi Fransa kamuoyuna ve diğer çevrelere de ulaştırmış olduk. A/P açısından oldukça faydalı olan bu eylem başarıyla gerçekleştirildi. Faşizmin D ve L tipi mezarlıklarına girmeyeceğimizi bir kez daha ilan ediyor ve bedeli bedenimiz de olsa mücadeleden asla taviz vermeyeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz.

İLAN

Sınırsız ve sömürsüz bir dünya yaratma uğruna 2 ve 9 Kasım günlerinde, Dersim dağlarında silah elde toprağa düşen üç kızıl Partizanın özgürlük çığlığı şiarımızdır.

ULM TKP/ML Taraftarları

**İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

**NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.**

Filistin'in "efsanevi lideri" Arafat ne zaman öldü?

10 Kasım günü tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitiren **Yaser Arafat**'ın –asıl adıyla **Abdurrahman Abdurrauf el Kudva-** ölümü ülkesinde büyük bir acı yaşattı. Bir dönemin sonu manşetiyle medyanın verdiği bu gelişmenin değerlendirmesi Filistin topraklarındaki kurtuluş mücadelesinden kopuk ya da ondan bağımsız ele alınmaz. Arafat'ın böylesi bir sembol haline gelişinin nedeni kuşkusuz ki, **Filistin halkının direnişi** idi. O zaman nasıl Arafat da bu mücadeleye önderliği ile dünya kamuoyuna mal olmuşsa, bu mücadeleden bağımsız işlenebilecek bir "**efsane**" de değil.

Arafat'ın Filistin kurtuluş mücadelesinde attığı ilk adım **10 Ekim 1959** yılında **El Fetih**'i kurmak oldu. Bu örgütlenme aynı zamanda **Filistin Kurtuluş Örgütü**'nün de çekirdek örgütlenmesi anlamına geliyordu. Aynı zamanda da Filistin'de gelişecek olan mücadeleye önderlik edecek önemli bir güç ve örgütlenmenin de bu topraklarda kurulması idi. 1967 yılı Arap-İsrail savaşı döneminde hareketin sözcüsü konumunda bulunan Arafat, 1969 yılında **Kahire Kongresi**'nde hareketin önderi konumuna geldi. Arafat'ın kurduğu El Fetih örgütü **Filistin Kurtuluş Örgütü**'nün de yaklaşık olarak % 80'ini oluşturan bir özelliğe sahipti. Arafat'ın FKÖ başkanlığına geliş sürecine kadar başında yer aldığı örgüt İsrail'e karşı bir dizi eylem gerçekleştirdi. Uçak kaçırma, intihar eylemleri, İsrail'in önemli merkezlerine baskınlar düzenleme gibi bir dizi eylemin altına imza atan bu örgütün yaptığı eylemlerin tümünde Arafat kendisi de yer alarak yönlendirdi.

FKÖ, Filistin halkının İsrail siyonizmine karşı yürüttüğü mücadeleye önderlik etmesi bakımından oldukça önemli bir güç. Ancak hareketin kuruluşundan bugüne kadar geçen uzun zaman dilimine kadar FKÖ, gerçek anlamda bir ulusal bağımsızlık mücadelesi yürütme çizgi ve anlayışına sahip olmadı. Ve bu anlamda bu hareketin "**efsanevi**" lideri olarak Arafat da hiçbir zaman bu hedefle hareket etmedi. FKÖ'nün kuruluşunu ilan ettiği günlerde dünya kamuoyuna FKÖ'nün bütçesi ile ilgili yaptığı şu açıklama oldukça çarpıcıdır; "**Birçok büyük ülkenin bütçesinden daha fazladır**" açıklaması örgütün Amerikancı Arap ülkelerinden beslendiğinin göstergesidir.

Filistin Sorunu Nedir?

Filistin topraklarında başlayan ve devam eden mücadele İsrail siyonizminin Filistin topraklarını işgali ve bu ulusu yok et-

me, imha politikalarının bir sonucu olarak başladı ve gelişti. 1920'li yıllarda başlayan sorunu İngiltere 1947 yılında Birleşmiş Milletler'e devretti. BM tarafından ortaya konulan çözüm önerisi ise Filistin topraklarının paylaşımı temelinde oldu. BM tarafından ön görülen plana göre Filistin'in yüzde 56,47'si Yahudi devletine, yüzde 43,53'ü ise Arap devletlerine bırakılıyordu. Bu çözüm önerisi Filistin halkı ve yönetimi tarafından kabul görmedi ve planın tartışıldığı günlerde İsrail-Filistin çatışması başlamıştı bile. 14 Mayıs 1948'de ilan edilen İsrail devletinin, ilan edildiği bu günü Filistin halkı felaket günü olarak anar.

İsrail Saldırılarına Karşı İntifada

İsrail'in Filistin halkına yönelik giriştiği saldırı ve topraklarından göç ettirme uygulamalarına karşı Filistin halkı **1987** yılında **İntifada**'ya geçti. **Gazze Şeridi**'nde başlayan kitlesel ayaklanma kısa sürede ülkenin birçok yerine yayıldı. İsrail büyük askeri gücüne ve gelişmiş teknik silahlarına rağmen Filistin halkının başlayan bu kitlesel direnişini bastıramadı. Ve deyim yerindeyse bu direnişin sembolleri haline gelen eli taşlı küçük generalleri teslim alamadı.

Filistin halkının bu direniş ve ayağa kalkışı FKÖ açısından da sorun teşkil ediyordu. Militan kitlesel çıkışlar bu dönemde FKÖ'nün iradesi ve denetiminden çıkararak halkın İsrail'e karşı patlayan ve durdurulamayan öfkesi biçimini almıştı. Yani bir anlamda direniş bastırma telaşını sadece İsrail değil bu kaygı farklı biçimlerde de olsa FKÖ de taşıyordu. Bu kontrolsüzlük FKÖ'nün yıpranmasını beraberinde getirirken **bu yılları izleyen dönemde Irak'ın Kuveyt'i işgalinde Irak'tan yana tutum takınması FKÖ'nün niteliğini ve Filistin halkı açısından otoritesini önemli oranda zayıflatan bir gelişme oldu.** Halkı denetim altına alamayan FKÖ bu aşamadan sonra diktatör ve despot olan yanını göstermeye başlayarak, halkı denetim altına almak için zor yöntemlerine başvurdu.

ABD ile ilişkilerini kesintiye uğratmadan sürdüren hareket, bu dönemler boyunca da ABD ile görüşmelerini sürdürdü. ABD'nin Filistin sorununun çözümü noktasında ortaya koyduğu politikaların birçoğu kabul görüldü. Yani Arafat, Filistin halkının büyük bedeller ödeme pahasına sürdürdüğü mücadelesini emperyalist masalarda pazarlama cüretini her daim gösterdi. Arafat'ın tüm bu dönemler boyunca amacı bu emperyalist masalarda büyük bir yer işgal etmek olmasa da, oturduğu iskemle kırk da olsa masanın bir kenarında sığıntı biçiminde de olsa yer almaktı.

"**Bir elinde silah, bir elinde zeytin dalı**" olarak da anılan Arafat'ın Filistin kurtuluş mücadelesindeki yeri ve misyonunu bu nitelikten bağımsız değerlendirmek mümkün değildir. Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin Ortadoğu özgülünde Filistin sorununun çözümü noktasında ortaya koyduğu politikaları kabul eden Arafat, bu politikaların hayata geçirilmesi anlamında da elinden gelen çabayı gösterdi. Başta bir savaş örgütü olarak kurulan FKÖ ve onun asker lideri Arafat doğdu **ancak doğuşunun çabukluğundan daha kısa sürdü ölümü.** Çünkü çok kısa süre sonra Filistin halkının direnişi emperyalist masalarda pazarlık konusu yapılmaya başlandı. Halkın direnişi emperyalistlerden kırıntı da olsa belli bir takım hakların alınması için bir koz haline geldi.

Bir ulusun çıkarlarının korunması mücadelesi Arafat tarafından mücadele ile korunacağı gerçeği çok çabuk terk edildi. Kurtlar sofrasında geleceği tartışılan Filistin halkının kaderi artık çatışmaların sürdüğü sokaklarda, silahlı eylemlerde değil bu masalarda aranıyordu.

Arafat son nefesine kadar bu politikanın uygulayıcısı ve sürdürücüsü oldu. Arafatın bu gerçekliğinden kopuk yapılan her değerlendirmeye Arafat'a hak etmediği kadar övgüler dizini yağdırılmasını da beraberinde getirecektir.

Yeni Lider Tartışmaları

Arafat'ın tedavi için götürülmesinden bugüne süren yeni lider kim olacak tartışmaları dünya kamuoyunun da ilgi noktası olmuş durumda. Başta ABD olmak üzere bu tartışmalara müdahale eden çeşitli emperyalist ülkeler önümüzdeki dönem bölge için uygulanacak politikaları en iyi hayata geçirecek modeli arıyor. Liderlik tartışmalarında adı geçen isimler konusunda listenin baş sırasında yer alan isim eski Gazze Güvenlik Şefi **Muhammed Dahlan**. ABD'nin ve İsrail'in desteklediği bu isim Filistin'de son dönem en çok konuşulan isimler arasında. Gazze'nin belli bölgelerinde önemli bir desteğe sahip olan Dahlan, yapılan açıklamalara göre son dönem Arafat'la ters düşen isimler arasında. İsrail desteğiyle Filistin'de kurulan Hamas'la da ilişkileri olduğu bilinen Dahlan'ın İsrail'in desteğini almasının en önemli nedeni ise Hamas'ın önerdiği "**ulusal birlik hükümeti**" projesi içinde onay alan bir isim olması. Ancak buna rağmen Arafat'a Paris'te eşlik eden 18 isim arasındaydı.

Bu tartışmalarda geçen diğer bir isim ise **Mervan Barguti**. Ancak Barguti Dahlan kadar şanslı değil. İsrail'e karşı direnişi ile Filistin halkının sempati ve desteğine sahip Barguti emperyalistlerin Filistin için çizdiği modele uymuyor. Çünkü gösterdiği tepki ve tavırlarla emperyalistlerin bölgede uygulamaya çalıştıkları politikalara ters düşecek bir portre çizmekte. Bu anlamda yıldızı parlak Muhammed Dahlan ABD ve İsrail'in desteğiyle liderlik koltuğuna oturabilir.

Tabi tüm bu liderlik tartışmaları içinde unutulmayacak bir güç olarak **Hamas** var. Geçmişte Filistin'de savaşan sol gruplara/devrimci güçlere karşı ABD tarafından desteklenen ve beslenen HAMAS, şu anda Filistin'de önemli bir desteğe sahip olan bir güç ve kendini FKÖ'nün yerini alma misyonu ile doldurmuş durumda. Hamas'a gittikçe artan bu destek ise Filistin'deki görüntüyü

daha da bulanıklaştıran bir unsura dönüşüyor. Filistin'de bugün yaşanan gelişmeler de fotoğraf karesine alınan Hamas ile birlikte daha da karışık görünüyor.

Bugün Filistin'de emperyalistler tarafından çizilen çözüm yolu işletiliyor; İsrail Gazze'den çekiliyor. Adı işgal ve katliamla anılan Şaron'un bu adımı "barış" olarak dünya kamuoyunda yankılandı. Bush'un da desteğini alan bu adım Şaron'un "barış adamı" olarak taktir edilmesine neden oldu. Bir yanda Filistin'de her gün biraz daha uzayan tecrit duvarı, diğer taraftan her gün öldürülen Filistinli onlarca insan bu "barış adamının" icraatları. **İsrail'in Gazze'den çekilmesinin nedeni ise bu topraklardan vazgeçtiği için değil, daha büyük planlarını hayata geçirmek için.**

İsrail için ekonomik ve insani kayıp anlamına gelen Gazze Şeridinden çekilmesinin nedeni de bu. 8 bin Yahudi yerleşimcinin bulunduğu bölgeyi korumak için konumlandığı askeri güç ve mali kaynak İsrail için fazladan bir yük. Bu yükten kurtulmak için de bölgeden geri çekiliyor. Ancak diğer taraftan ABD destekli Batı Şeria'da büyüyen duvarla bu bölgedeki işgalini kalıcılaştırma politikasını hayata geçiriyor. İsrail tüm bu adımlarında Filistin Yönetimi'ni muhatap olarak görmezken Gazze'nin belli bölgelerinde de olsa işgalini devam ettiriyor. Bu geri çekilme sürecinde ise İsrail askerleri girdikleri her yerde enkaz ve üst üste konulmuş cesetler bırakarak geri çekiliyor. Adına "**Bedel Operasyonu**" denilen bu operasyonda ödenen bedel iki haftada 100'den fazla Filistinli.

İsrail'in çekildiği Gazze bölgesinde bugün Filistin yönetimi etki ve desteğini esas olarak kaybetmiş durumdadır. Hamas'ın ciddi anlamda etkinliğinin olduğu belirtilen bu bölge önümüzdeki dönem FKÖ ve Hamas çatışmasına gebe durumda. Üstelik hali hazırda bu çatışmayı dengeleyecek Arafat kadar "**yetenekli**" bir gücün olmadığı düşünülürse durum daha da kritik denilebilir.

Arafat'ın ölümüyle birlikte gündeme gelen Filistin sorununun tek çözümü Filistin Halkının Kendi Kaderini Tayin Etme iradesidir. İki halkın birbirine düşman edilerek, kurtlar sofrasında yapılan pazarlıklarla bu sorunun çözülemeyeceği dünden bugüne ortada olan bir gerçek. Arafat bu politikaların hayat bulduğu uzun bir dönemin sembolü olarak yaşadı. Bu anlamda da Filistin halkının gerçek kurtuluşunu sağlayacak bir hareketin lideri olmadığı için, **O dünya proletaryasının ve ezilen ulusların haklı mücadelesinde hep yaşayan bir ölüydü.**

Sınıfsal Bakış

“KOMÜNİZM HAYALETİ”NİN ÖFKESİ HİÇ DİNMEYECEK! PERU, DERSİM, KIZILAY, FELLUCE TÜKENMEYECEK!

Proletarya Partisi'nin savaş içinde doğup serpildiği **Dersim**, bir hafta arayla üç halk savaşçısını daha kucakladı. TİK-KO'nun üç gerillası, **Muharrem, Aşkın** ve **Cafer** yoldaşlar halk savaşının “son” şehitleri olarak kahramanca çarpışarak silah elde toprağa düştüler. Topraktan gelmişler, dağları mesken tutmuşlar, düşmana yıllardır korku salan halkın umudu gerillanın seçkin komutanları, savaşçıları olmuşlardı. Proletarya Partisi'nin önderliğinde Türkiye Kürdistan'ına yeni açılım sürecinin ilk şehitleri olarak kızıl bayrağı düşman burçlarına dikmenin onurunu taşıdılar.

Savaşta ısrarın, mücadelede sebatın, azmin ve özverinin **sembölü** oldular. Dillerinden “savaş”, “mücadele”, “direniş” gibi sözcükleri düşürmeyen ancak pratikte bu sözcüklerin gölgesinden bile geçmeyen her türden mücadele kaçınlarına **yanıt** oldular. Proletarya Partisi'ne düşmanlık paydasında kümelenen, “**tasfiyecilik**” korosunda her biri ayrı bir ses çıkarıp ayrı bir çalgı çalan bilumum soluğu tükenen geçici yol arkadaşlarına **çarpı işareti** oldular.

Emperyalizmin ve faşizmin hangi dilen anladığı her geçen gün döne döne **savaş meydanlarında** öğrenilir ve öğretilirken, hala reformizm balonunu şişirmekle uğraşan, teslimiyet teorilerini nafile bir çabayla yaymaya çalışanlara, dünyanın dört bir yanından verilen yanıtı Türkiyeli **Marksist-Leninist-Maoistler** adına imza koydular.

Onlar, aynı zamanda şehit düşen yoldaşlarına verilmiş sözleri olduğu için **savaşı ölene kadar** sürdürmeyi başardılar. Ölümü göze almayı bilmenin, ancak **onurlu bir yaşamı** tercih etmekle mümkün olacağını bilincindeydiler. Onurlu bir yaşamı, Proletarya Partisi saflarında halkın kurtuluş davası için **savaşmak** olarak algıyorlardı. Bu yüzden, bireysel kurtuluş derdinde olmadılar. **Bireysel kurtuluş** diye adlandırılan, mücadeleye sırt çevirme tutumunun utancını ve onur kırıcılığını taşıyacak kadar **“gücümüz”** yok diyorlardı.

Daha önce şehit verdiğimiz yoldaşlarıyla **an be an** birlikte yaşıyorlardı. Bayrağı taşımaya devam eden yoldaşlarının yüreklerinde de **Muharrem, Aşkın ve Cafer**'in kavgaları, umutları ve özlemleri hep canlılığını koruyacak. **Biliyorlardı ki**, düşerlerse bir gün savaşta, yoldaşları onları beraberlerinde **mutlaka** devrim kutlamasının yapıldığı o muazzam güne taşıyacaklar. Komünistleri, zaferin mutlaklığına olan bu bilimsel inanış güçlü bir iradeye sahip kılmalıdır. **“Bir komünistin hayatı, komünizmi görmeyecek olsa bile, komünizme adanmıştır, çünkü biz gerçekten de onu görmeyeceğiz, en azından ben görmeyeceğim. Ama sorun bu değildir. Uğruna mücadeleye edilen amacın gerçekleştiğine şahit olunmayacak olması, bizi düşünmeye, Marksizm'in bize verdiği muhteşem ör-**

neklere sarılmaya yöneltti. Marks da devrimin zaferini görmeyeceğini biliyordu, ama bu onu neye yöneltti? Devrimin ilerlemesi için çabalarını daha da yoğunlaştırmaya. Öğrendiğimiz dersler bunlardır ve rehberimiz bu muhteşem örnekler olmuştur. Bir kez daha ısrar ediyorum, bu karşılaştırma için bir ima değildir, sadece güzergahı tespit için rehber olarak kutup yıldızı üzerinde sabitleşmektir.”

Bu sözlerin sahibi **Gonzalo** yoldaş, “**yeniden yargılama**” senaryosu ile **5 Kasım** günü mahkemeye çıkarıldığında, düşmanın eline geçeli **12 sene** değil **12 saat** olmuşçasına bir dirilik ve canlılıkla, yoldaşlarıyla birlikte, “**San Olsun Marksizm-Leninizm-Maoizm'e!**”, “**Yaşamın Peru Komünist Partisi!**” diye yumruğunu sallıyor, savaş sloganlarını haykırıyordu.

Maoist önderlerin direnişi böyle bir şey işte! Komünistler, yerin dibine; ne aile, ne avukat hiç kimse ile görüştürülmeksizin **koyu bir tecrit** altında diri diri gömüldükleri beton mezardan bir gün günışığına çıkarıldıklarında, işte böyle **“hiçbir şey olmamış gibi”** davranmayı rahatlıkla başatabiliyorlar. Bunun **ibretliği ve dersliği** tarih boyunca o kadar örnekle verildi ki bir yenisini görmek bizi şaşırtmıyor ama; teslimiyetin ve tasfiyeciliğin, parti düşmanlığı ve MLM ideolojiye saldırının alabildiğine körüklendiği günümüz şartlarında **Başkan Gonzalo**'nun yumruğu, başta emperyalistler ve faşistler olmak üzere tümünün birden beyninde patlıyor.

Üç gün sonra, ABD emperyalizmi **25** bini kendi askeri olmak üzere **40** bin çapulcuyla Felluce'yi tekrar işgale girişti. **“İşgal içinde işgal”** aslında her şeyi özetliyordu. Felluce, işgalin başından itibaren **dakikada 123 bin dolar** harcandığı belirlenen ABD'nin Irak'ta iki paralık olduğu yerlerin başında geliyordu. Özellikle **2004 Şubat**ından itibaren direnişin sembolü olmuş, halk arasında **“onurlu kent”** ünvanını almıştı. 20. ayını doldurmakta olan işgal boyunca sık sık bombalanan tek şehir olma özelliğini koruyan Felluce, **tarihte** az görülen bir yıkım ve katliama uğratılmaktadır. F-18 ve AC-130 Gunship'lerin sürekli bombardımanı eşliğinde, misket ve napaflmaları yağdırarak, tank ve füzelerle **“hareket eden”** bütün canlıları imha ederek, kurulu, çatılı bütün her şeyi yıkarak ilerlemeye çalışan katliamcılar halka kan kusturuyorlar. İlk hedeflerin **hastane, klinik ve ambulans** gibi sağlık kurum ve araçları olması her şeyi anlatıyor.

Bütün bu vahşetin, burunlarından fitil fiil getirileceğini **bizzat** o topraklarda sanki daha dün/bugün görmemişler gibi yüklenenler, daha beter bir yanıt alacaklarını aslında **şimdiden** anlamaya başladılar. Kamuoyuna aksettirildiğinin (iliştirilmiş gazeteciler eliyle) aksine, Felluce'de, **muazzam** güç dengesizliğine ve şartlardaki uygunsuzluğa karşın, işlerin hiç de işgalcile-

rin umduğu rahatlıkla gitmediği haberleri gelmeye başladı. Bunun yanı sıra, saldırıyla beraber Irak genelinde direnişçilerin gündeki ortalama eylem sayısı **80**'den **130**'a çıktı. Bir diğer örnek de **Ramadi**'de şehrin merkezindeki denetimin direnişçilerin eline geçmesi oldu. Onu **Musul**'da işgalcilere ve işbirlikçilerine indirilen ağır darbeler izledi. Peşinden dört bir taraftan **yağmur** gibi saldırı haberleri akmaya başladı. Yani işgalciler, her yeni atak ve katliamlarıyla yangına benzin dökmüş oluyor ve batağa **daha fazla** gömülüyorlar. Bir taraftaki **“delik”** kapatılmaya çalışılırken öte yanda başka delikler açılıyor. Irak halkına gydirilmeye çalışılan elbise, ne dikiş ne de yama tutuyor.

Gonzalo yoldaş, aynı konuşmasında **Mao Zedung**'un öğretilerine şöyle değiniyordu:

“Başkan Mao bize, bir ülkenin, bir ulusun, bir halkın ne kadar küçük olursa olsunlar, silahlara sarılma cüretini gösterdikleri takdirde yeryüzündeki en güçlü sömürücüleri ve tahakkümcüleri yenebileceğini öğretmiştir.”

Kimse, bir takım gurupların rehine eylemlerindeki yanlış tarzlarını (kaldı ki bunların önemli bir kısmının kontra işi olduğu da bilinmelidir), kimi hedef sapmalarını, önderlikteki islamcı gurupları ileri sürerek direnişi **karalamaya** kalkışmamalıdır. Ya da direnişin sahiplenilmesi konusunda, bu hususlardan kaynaklı **tereddüt** yaratılmasına izin verilmemelidir. ABD'nin işgali ve özellikle de şu günlerde **çığrından çıkan** biçimde Felluce'yi kana boyaması karşısında; cılız bazı itirazlar ve dostlar alışverişte görsün misali kimi demeciler dışında bütün “demokrat”, “duyarlı”, “insancıl” kamuoyu **sessizleri** oynamaktadır. **Donald Rumsfeld**'in bütün dünyaya 11 Eylül'ün yıldönümünde destur niyetine yaptığı açıklama, (**“Irak'lı teröristlerin eylemlerinin yanında, Ebu Garip'te yapılanların lafi bile olmaz.”**) belli ki etkili olmuştur. Ertesi gün 11 Eylül'ün **“anması”**, Bağdat'ta sivil halkın üzerine çarşı yerinde işgal birliklerince aleni bir biçimde füze atılmasıyla gerçekleştiriliyordu.

Çoğunluğu bombalama ve kurşunlamalar sonucu olmak üzere, önemli bir bölümünü sivillerin oluşturduğu **100 bini aşkın** Iraklı'nın ölüm bilançosuyla işgali sürdüren emperyalist ordular; ABD Dışişleri Bakanı **Powell**'in yakın çevresine açıkladığı (**Newsweek, 02.11.04**) gibi, direnişçiler tarafından bozguna uğratılmış bulunmaktadır. Kontrolü her geçen gün daha fazla yitirmekte, kayıpları giderek artmakta, korkuları dehşete, telaşları paniğe dönüştürmektedir. Bu durum, tıpkı benzer pratiklerde olduğu gibi onları daha acımasız ve vahşi kılmakta, caniliklerinin dozu şiddetlenmektedir. Kimi “strateji” kuruluşlarının ve çevrelerin bir süredir veya şu günlerde **“savaş asıl şimdi/yeni başladı”**, **“savaşta ikinci perde”** gibi tespitler yapmasının nedeni budur.

Savaşın yönü, dünyanın her yerinde **er ya da geç** ezilenlerden yana değişecektir. Bunun şartlarını kimi zaman çeşitli vesilelerle giriştikleri işgal ve saldırılar sonucu **zulmü koyulaştırarak** halkların, ulusların damarlarına basmak suretiyle emperyalistlerin kendileri hazırlamakta, kimi zaman ise komünistlerin önderliğinde yürütülen

uzun süreli halk savaşı yoluyla karşıdevrimin kaleleri kuşatılmaktadır. Bu yüzyılın bunlarla yoğrulmuş **proleter dünya devrimi** sürecinde önemli gelişmelere yol açacağı öngörüsü, emperyalist sistemin geçen asrı kapatırken biriktirdiği sorunlar ile derinleşen ve keskinleşen çelişkilerin analizine dayanıyordu. Tam aksi bir görüntü verircesine başlayan ABD emperyalizminin atakları, kısa bir süre sonra söz konusu öngörüyle **doğrulan** işaretleri peş peşe vermeye başladı.

ABD emperyalizmi şaha kalkmakla **aslında** “imparatorluk” heveslerini değil, saltanatını koruma derdini güttüğünü ortaya sermiş bulunuyordu. Nitekim soluğu, yarım yamalak (Kabil ile sınırlı) Afganistan işgalinin ardından Irak'ta kesiliverdi. Belki de kimsenin beklemediği bu durumun, işgale karşı bir ülke halkının geleneksel direnişinin **ötesinde**, ABD'nin dünyada, Ortadoğu'da ve Irak'ta kazanmış olduğu nefretle yakın ilişkisi bulunmaktadır. İlk saldırı ile beraber on yıllık gıda ve ilaç ambargosunun Irak halkına bedeli **BM** kayıtlarına göre **2 milyona** yakın ölüm olmuştur.

Kırılma noktasındaki muharebede emperyalistlerin yaşadığı bu **bozgun** dünya halklarına büyük moral ve cesaret vermiştir. Sırtın duvara, bıçağın kemiğe dayandığı günümüz şartlarında ezilenlerin yoksulluk ve zulüm koşullarına karşı patlamaları giderek büyümektedir. Dünyanın hemen her yöresi artık **“kaynama”** bölgesi statüsünde adlandırılır olmuştur. Buna, grevlerin, direnişlerin, gösterilerin eksik olmadığı emperyalist-kapitalist ülkeleri de **bu yönüyle** dahil etmek mümkündür. Yanıt, tek usulle verilmektedir. İşte o **“masum” Fransız** emperyalistleri, **Fildişi Sahilleri**'nde uçaklarla, bombalarla son bir aydır **“insan hakları” doğramacılığı** yapmaktadırlar. O takdirde, yazımızın başlarında vurguladığımız gibi yanıt da özellikle bizimki gibi ülkelerde aynı biçimde alacaklardır.

Gonzalo yoldaşın hücrelerinden **“komünizm hayaleti”**nin **“öfke”**si olarak çıkıp, emperyalistlerin “hayalet öfke” adlı operasyonla yüklendikleri **Felluce** simalarından seslenircesine verdiği mesaj; **Dersim**'de silah elde toprağa düşen yoldaşlarımızın **Munzur**'un doruklarında yankılanan sloganlarıyla buluşmuştur.

Sınıf mücadelesi ağlarını aynı günlerde öyle bir örüyordu ki; Proletarya Partisi önderliğinde **2. Kongresini 12 yıl** aradan sonra başarıyla gerçekleştiren **Komsomol**'un, **“Cüreti kuşan isyanı her tarafa yay!”** şiarını rehber edinen YDG'liler, **“başkent” Ankara'nın Kızılay Meydanı'nda, 6 Kasım Geleneği**'ni diğer devrimci güçlerle birlikte **militanca** yaşatmayı bildiler. Her türden reformist, revizyonist ve kimi oportünist akımlar türlü, çeşitli bahanelerle çoğu platform ve konuda olduğu gibi meydana düşmana terk ederken, **“kaçanlar olduğu gibi, dövüşenler de var bu meydan-da!”** deyişini yerli yerine oturtmak **YDG'lilerin etkin bir güç olarak var olduğu** devrimci gençliğe kalmıştı.

Bu, tüm direnen ve savaşanlara, halka ve yoldaşlarına, genç komünistlerin 2. Kongresiyle yayılan parlak bir umut ışığının Kızılay'a düşen huzmeleri idi.

Şimdi, geleceğe umutla bakmak, daha güvenli ve emin adımlarla yürümek için daha çok nedenimiz var!

İzmir Deri işçileri; “Kolkola girerek, mücadeleyi geliştirmeliyiz”

Deri-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Nadir Arabacı ile deri sektöründeki gelişmeleri işçilerin, sendikaların durumunu değerlendiren, süreci ele alan ve sendikaların hedeflerini içeren bir söyleşi yaptık. Yaptığımız söyleşiyi yayımlıyoruz.

-Deri Sanayii'nde yaşanan gelişmeleri kısaca anlatabilir misiniz?

-Nadir Arabacı: Dışarıya çalışma anlamında şu anda yoğun bir talep yok. Patronların çoğu buradan kaçtı. Teşvik primleri falan verilir diye gözde uşak oldu. Biz oraya da gidip geliyoruz. Şu anda çoğu fabrikalar inşaat halinde, inşaatlarda prefabrik üzeri kuruluyor. Prefabrik olarak da en fazla iki kat olabiliyor. Büyük bir proje çizmişler. Bunlardan da Menemen'den gidecek Güdersen var. Ağartıoğlu fabrikası var. Daha önce Menemen'de çalışan birkaç fabrika daha var Uşak'ta. Menemen'e dönelim. Menemen'de üretim önceki senelere oranla çok düşük. Şu anda üretim sıfır denecek durumda. Zaten kürk sezonu bitti. Bunu herkes biliyor. Zik sezonu var. Zik sezonunda 7 tane fabrika var. Bunlar da yurtdışına sürekli çalışan fabrikalar. Yani yurt içerisinde mal satan fabrika şu anda yok. Bugün çalışan Alban Deri, Uniet Deri 2000, Altınok, Derma, Sevimli ve bir de Merino Deri var. Bunların dışındakiler 3-5 kişi olarak tamiratlar yapıyorlar sadece. Bunlar artık örgütlü olmadığımız için çıkış olarak kabul ediliyor. Tazminat, sözleşme, protokol vb. yok. Aralarında sözleşme yok. Direkt işçilerin çıkışı ya da ücretsiz izin kullanılıyor. Bizim örgütlü olduğumuz sendikalar içinde Güdersan öyle bir tehlike içinde. Güdersan'da 4 aydır aşağı yukarı dabakhaneye, alt kata mal gelmiyor. Ham deri gelmiyor. Ham deri gelmediği için 150 kişinin çalıştığı bu fabrikada patron gün-

üz de işçi çalıştırırsa bu aşağı yukarı 30-40 kişinin açığa kalması anlamına geliyor. Tabi patron vardiya da yaptırıyor. Şu anda 2 vardiya var. Buna rağmen halen iş yok.

-Şu an üretimin olmadığını söylediniz. Bu süreçte nasıl geldiğini de kısaca açar mısınız?

-Türkiye'de derinin pazarı pek yok. Rusya soğuk bir ülke. Soğuk olduğu için mont çoğunluğu oraya veriliyor. Türkiye'de yapılan mont, deri, ayakkabı vb. çoğunluğu Rusya pazarına satılıyor. Rusya pazarı kapanınca bu sefer burada kendi aralarında paslaşma oluyor. Paslaşmada da bir sonuç alınamıyor.

-Bu gelişmelere deri işçilerinin tepkileri nedir?

-İşçilerin talebi kendilerine bir iş imkanı sağlanması, boşta kalmamak. Sendikacı bir yerinden nasıl çıkış oluyor? Onu da biz arkadaşlara anlatıyoruz. Gereken yerlere de gereken cevabı veriyoruz. Kesinlikle tabanla, tabanın verdiği kararlar hareket ediyoruz. Son olarak 10 kişinin çıkarılmasında da tabanın kararıydı bu. Ama sendikası, örgütsüz olan fabrikalarda zaten akit sözleşmeler var. Sezonluk işçi çalıştırıyorlar. Çoğunun sigortası yok. İşçi arkadaşlar da canları yanmadıkça gelmiyorlar. Şu anda örgütlenmenin önündeki en büyük engel şudur. Konfeksiyonlar. Şu anda Menemen'de dabakhane çalışan patronların ekstre olarak bir de konfeksiyonları var. Bu dallarda biraz eksik kalıyoruz. Yani konfeksiyonlarda ilişkilerimiz yok.

-Bu sorunlara sendikaların yaklaşımı nedir?

-Biz artık ev çalışmaları yapacağız. İnsanlara gidip, birebir görüşeceğiz. Evlere gideceğiz. Şu anda da gidiliyor zaten. Başlattık bunu. Ama henüz net bir şey yok. Düşüncelerimiz

var. Biliyorsunuz yeni bir yönetim kuruldu burada çok fazla sorun yaşamadan birşeyleri kazandı. Direniş olmuştur. Ama direnişin içeriğini çok bilmeden yaşadık. Yani bir cop yemedik, bir gözaltı olmadı. Ama bu kolaylıktan sonra ne kadar sahip çıkacağız davamıza bu önemlidir.

-Sendika olarak işçilere giderken herhangi bir baskıyla, saldırıyla karşılaşılıyor musunuz?

-Elbette patron, sermaye sendikaların fabrikaya girmesini istemez. Bize karşı güç kullanacaktır, bu kaçınılmazdır. İşten çıkarma olabiliyor, cezalandırma politikası olabiliyor. Cezalandırma politikası da şu oluyor. Bir işçi sendikacı çalışıyorsa, kötü bir işe veriyor. Yıldırma politikasıdır bu. İşçi kendisi bırakın gitsin diye bunlara başvuruyorlar. İşçi kendisi bırakırsa ihbar tazminatı alamıyor. Patron da bunu istiyor. Bir işçinin ihbar tazminatını alabilmesi için kendi isteğiyle değil, patronun isteğiyle işten çıkması gerekiyor. Örgütlü olmayan, sendikacı olmayan fabrikalarda sosyal hakları az oldukları için işçiler fazla bir ücret talep edemiyor. Çünkü hakların çoğu sosyal yardımlardır. Sosyal yardımların olmadığı bir yerde işçi zor durumda oluyor.

-Deri-İş Sendikası mücadele eden ve öne çıkmış bir sendikadır, işçilerin yanında olan bir sendikadır. Bu noktada ne düşünüyorsunuz?

-Bundan kimsenin kuşkusu yoktur, olmalı zaten. Deri-İş olarak davasına en çok sahip çıkan, mücadele eden sendikalardan biriyiz. Bunu herkes biliyor. Örnek verelim. Ayman direnişleri; Tuzla'daki direnişler, bizim buradaki yeni yeni çalışmalarımız vb. Biz bu-

rada çok fazla sorun yaşamadan birşeyleri kazandı. Direniş olmuştur. Ama direnişin içeriğini çok bilmeden yaşadık. Yani bir cop yemedik, bir gözaltı olmadı. Ama bu kolaylıktan sonra ne kadar sahip çıkacağız davamıza bu önemlidir.

Bunların yanında kimi çevreler bize yönelik çeşitli asılsız iddialarda bulunarak asıl olarak sınıf mücadelesine zarar verdiler. Biz koltuk meraklısı değiliz. Daha iyi yapacak arkadaşımız varsa burada otur zaten, ona devrederiz. Tek başına bir Arabacı ya da başka birisi ne yapabilir? Kitle örgütleri, işçi sınıfı hep beraber kolkola girerek aşamayacağımız engel yoktur.

-Son olarak eklemek istediğiniz bir şey varmı?

-Şu anda dört dörtlük bir sendika bulamazsınız. Yani birçoğu yavaş yavaş çizgisinden kayıyor. Bugün görüyoruz. Bir özelleştirmeye ilgili olsun, sağlık kuruluşlarının devredilmesiyle ilgili olsun, örnekleri ardarda. Geçenlerde Tepecik'te SSK eyleminde hoş olmayan şeyler vardı. Sendikalar burada artık işçi sınıfı için değil de, kendi sorunlarıyla ilgili birşeyler yapmaya başladı. “O benim üyemi çaldı”, “bu benim üyemi götürdü”. Bir aйдat kavgasına dönüştü. 1 Mayıs örneğini ele alalım. 1 Mayıs işçi bayramıdır. 1 Mayıs'ta Türk-İş, DISK yer kavgası yapıyor. Son olarak işçi sınıfına, sendikalara, herkese şunu söylemek istiyorum. Bireysel, egoist, kendi çıkar-menfaatlerimiz bir kenara atılırsa işçi sınıfı her zaman, her yerde en üstte olur. Ama kendi egosunu tatmin edebilmek için, bir yerlere varabilmek için işçileri yanlış yönlendirme, işçilere yanlış kelime sarf etme, sendikayı kötü gösterme olduğu sürece de işçi sınıfı hiçbir yere varamaz.

(İzmir)

Emekçinin Gündemi

YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFININ SINIF BİLİNÇLİ BİRLİK MÜCADELE VE DAYANIŞMASI

Emperyalizm içine girdiği yapısal krizden kaynaklı dünya ezilen halklarına ve işçi sınıfına yönelik kanlı ve saldırgan bir mücadele yürütüyor.

Dünya ezilen halkları ve işçi sınıfı tarafından bir kez daha yalın ve gerçekçi bir gözle görülmektedir ki emperyalizm ve onunla işbirliği yapan faşist işbirlikçi iktidarları ve uşakları dünyanın doğal zenginlik kaynaklarını kanlı bir şekilde sömürerek ele geçirmektedir.

ABD emperyalizmi dünya pazarlarına tek başına sahip olmak için saldırgan ve pervasızca dünya ezilen halklarını açıkça tehdit etmektedir. ABD emperyalizmi diğer emperyalist ülkeleri de dolaylı olarak tehdit etmektedir. Görülüyor ki emperyalistlerin kendi arasında pazar paylaşım kavgasında, birbirleri ile dalaşmaları bugün çok şiddetli bir biçimde ortaya çıkmaya da, birbirlerinden duydukları rahatsızlıkları dönem dönem dile getirmektedirler.

Emperyalistlerin bütün bu saldırgan ve eli kanlı politikalarına karşın dünya ezilen halkları ve işçi sınıfı da mücadelelerini yükseltmektedirler. Bu şanlı mücadeleler dünyanın çatısından Nepal'de, Filipinler'de, Hindistan'da, Peru'da, Türkiye'de kendini göstermektedir.

Emperyalizmin finanse ettiği kuruluşların yarı-sömürge ülkelerde yürürlüğe koymak iste-

diği politikalarla, işçi sınıfının kazanılmış haklarının elinden alınması, emeğin daha azgınca sömürülmesi ve ülkelerin en kârlı stratejik kurumlarının ele geçirilmesi için, kölelik yasalarının ardarda çıkarılması bunun sonucudur.

Ülkemizde emperyalizme göbekten bağimli komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist iktidarlarının hayata geçirdiği kölelik yasaları ile işçi sınıfını iligine kadar sömürmektedir.

İşçi sınıfına yönelik saldırılar özelleştirme uygulamalarıyla yoğunlaşmaktadır. İşçi sınıfı kazanılmış haklarını kaybetmekte ve de örgüt-süzleştirilmektedir. Kazanılmış tüm hakları birer birer ellerinden alınmaktadır. Mezarda emeklilik gibi, kamu çalışanları ve işçi sınıfının zorla emekli edilmesi, esnek çalışma, bazı stratejik kurumların kapatılarak işçi sınıfının ve kamu emekçilerinin işsiz kalması ayrıca taşeronlaştırma gibi uygulamalarla emeğin daha fazla sömürülmesi, çalışanların sosyal güven-ceden ve sendikal örgütlenmeden yoksun bırakılmaları, eğitimin paralı hale getirilmesi, sağlık hizmetinin ticarileştirilerek yoksul emekçi halkın sağlık hizmetlerinden yararlanamaması uygulamaları ile işçi sınıfı ve emekçi halkımız kendi kaderine terk edilerek, yaşamları çekilmez hale getirilmektedir. Bütün bu olumsuzlukların durdurulmasının çaresi dünya işçi sınıfını ve ezilen halklarının kendi örgütlü, sınıf

bilinçli ve sınıf sendikacılığını esas alan, onun ilkelerine dört elle sarılarak politik iktidar kavgasından geçmektedir.

Dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları ve Türkiye işçi sınıfının birleşik bir anti-emperyalist mücadele ve bilincini yükselttiğimiz oranda emperyalizme ve işbirlikçilerine/uşaklarına dünyayı dar edeceğimiz ortadadır. Bugün için dünyada emperyalist küreselleşme karşıtı oluşum olan Dünya Sosyal Forumu sadece emperyalizmi teşhir etmekle ve savaşa karşı çıkmakla kendisini sınırlı kılmıştır. Emperyalizme karşı ciddi bir mücadele bu konumundan dolayı yürütememektedir.

Dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının ve onun sınıf bilinçli örgütleri ve kurumları Dünya Sosyal Forumu'nun emperyalizme karşı mücadele de bu işlevsiz rolünü gördükten sonra yeni bir oluşumu örgütlemeye girişmişlerdir. Emperyalizme ve faşizme ve her türlü gerici iktidarlara karşı dışı dış bir mücadele eden kurumlarla bir araya gelip yeni bir oluşum olarak Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) 2001 yılında Hollanda'da kuruldu. Bugüne kadar dünyada ve ülkemizde emperyalist üslerin kapatılmasına karşı çeşitli etkinliklerle birlikte imza kampanyaları ve basın açıklamaları yapılmıştır. Haziran ayının 27-28-29 tarihlerinde İstanbul'da yapılan NATO zirvesine karşı çeşitli eylem ve etkinliklere katılmıştır. Dünyada ve Avrupa'da anti-emperyalist eylemler ve forumlar düzenleyerek emperyalist saldırganlık teşhir edilmiştir.

Türkiye işçi sınıfının sınıf sendikacılığını esas alan sınıf bilinçli Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışını işkollarında yönetimlere taşımalıyız. Sendikalarımızdan Tuzla Deri-İş genel merkez yöneticileri ile birlikte

NATO Zirvesi'ne Taksim'de emperyalistleri ve işgallerini kınayan bir basın açıklaması yapılmıştır. Yine Tuzla Deri-İş şubesi ve Belediye İş 2 No'lu şube NATO Zirvesi'ne karşı İstanbul'da 29 Haziran'da iş bırakarak fiili olarak emperyalist saldırganlara karşı DDSB anlayışını hayata geçirerek tarihe önemli bir not düşmüştür.

Görülüyor ki ezilen dünya halklarının ve dünya işçi sınıfının emperyalizme ve gerici faşist iktidarlarına karşı, ve onların kölelik yasalarına ve de sömürü düzenine karşı birleşik sınıf bilinçli bir mücadele oluşumunu hayata geçirmek elzem olmuştur. Bugün için DDSB olarak mücadelesini yürüttüğümüz ve kurucularından olduğumuz (ILPS) Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'ne Türkiye İşçi Sınıfının bileşenlerinin katılımını sağlamayı amaçlayıp mücadeleyi yükseltelim. Tüm anti-emperyalist kurumların mutlaka bu oluşuma katılıp, ILPS'nin tüzüğü ve programı doğrultusunda emperyalist saldırganlığa ve onların gerici iktidarlarına karşı mücadeleyi yükseltmeleri gerekmektedir.

Bugün için Türkiye İşçi Sınıfının içine girdiği kısır döngüden kurtulup işçi sınıfı düşüncesi ile bağdaşmayan sektör ve olumsuz sendikal anlayışlardan kurtulması gerekmektedir. Sınıf sendikacılığını esas alan sınıf mücadelesine hizmet eden Devrimci Demokratik Sendikal Birlik anlayışını hayata geçirelim. İşçi sınıfının dünyada ve ülkemizde dayanışmasını örgütlülüğe dönüştürelim.

Emperyalizm ve işbirlikçileri yenilecek, direnen dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları kazanacaktır. Gelecek dünya işçi sınıfının kendi ellerindedir.

BİRLİK MÜCADELE ZAFER!

Köy Hizmetleri'nin kapatılması ne getirecek?

Köy Hizmetleri çalışan işçi ve memurlarıyla birlikte, milyarlarca dolar eden makina parkı ile İl Özel İdareleri'ne devredilecek. Buralarda sermayeye ya kiralanacak veya satılacaktır. İşçi ve memurun iş güvencesi elinden alınacak, toplu sözleşmeler ve sendikal güvenceleri olmayacaktır.

sağlıklı içme suyuna kavuşturmak, toprak ve su kaynaklarını geliştirmek ve yararlı hale getirmek, bu amaçla köylere kredi vermek, teknik yardım projeleri hazırlamak, köylerde sulama ve hayvan içme suyu temini amacıyla gölet, bent, kanal gibi tesisler yapmak, arazi toplulaştırması ve köy içi tesisler yapmak, evini yapan köylüye konut kredisi vermek, toprak ve su kaynaklarının geliştirilmesi ile ilgili araştırma çalışması planlayarak, kışın kar mücadelesi vermek vb. şekilde özetlenebilecek hizmetleri veriyor. Ülke nüfusunun yaklaşık % 45'inin köylerde yaşadığı düşünülürse, Köy Hizmetleri 40 bin köye 30 milyon köylüye kamu hizmeti götürmektedir. 1984 yılından günümüze kadar köylere hizmet götüren, araştırma ve projeler hazırlayan kurumun 10.240 olan memur sayısı, 20 yıl içinde 2004 yılına kadar 6 bine düşürülmüş; 1985 yılında 65.327 olan işçi sayısı 2004 yılına kadar 44 binin altına indirilmiştir. Son on yılda azaltılmış çalışana karşı hizmet vermeye çalışan, Köy Hizmetleri'ne bütçeden ayrılan parayın az olması köylere giden hizmeti de

etkilemiştir. Köy Hizmetleri'ne 1990 yılında bütçeden ayrılan pay % 3,06 iken bu oran 2001 yılında % 1,62'ye düşürülmüştür. Kaldı ki, bütçeden ayrılan pay artırıldığına göre aynı ekipman ve personelle İl Özel İdaresi'ne devredilmesinin mantığı nedir? Mantığı peşkeş çekmenin önündeki engelleri kaldırmaktır.

Köy Hizmetleri çalışan işçi ve memurlarıyla birlikte, milyarlarca dolar eden makina parkı ile İl Özel İdareleri'ne devredilecek. Buralarda sermayeye ya kiralanacak veya satılacaktır. İşçi ve memurun iş güvencesi elinden alınacak, toplu sözleşmeler ve sendikal güvenceleri olmayacaktır. Köylüler yol çalışması sulaması, gölet yapımı, kar mücadelesi vb. hizmetleri parası olduğu oranda, İl Özel İdaresi'nden ve yerel taşeron sermaye kurumlarından satın alacak duruma getirecektir. Köy Hizmetleriyle başlayan süreç Karayolları ve DSİ ile devam edecek ve böylece bütün olarak gerçekleştirilmeyen Kamu Yönetimi Temel Kanunu AKP uşak hükümeti tarafından IMF'nin dayattığı şekilde hayata geçirilmeye çalışılacaktır. (Samsun)

Emperyalizmin yarı-sömürge ülkelere dayattığı imha politikaları tarım alanında da hızla uygulanıyor. 12 Eylül AFC'sinin ardından ilk olarak Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT'ler), (EBK, SEK, YEM-SAN, TÜGSAŞ, İGSAŞ vb.) özelleştirilmişti. Şimdi de ikinci olarak doğrudan kamusal hizmetleri veren Köy Hizmetleri, DSİ, Karayolları vb. kurumlar "yerelleştirme" adı altında önce küçültülüyor; ardından ya kapatılacak ya da hizmetleri özel sermayeye devredilecek bir yapıya dönüştürülecek.

Kamusal hizmetlerin sermayenin açılan kapılarını düzenleyen "Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı" nı IMF direktifleriyle hazırlayan AKP hükümeti,

bu yasayı TBMM gündemine 29 Aralık 2003 tarihinde sundu. Anayasa'nın bazı maddeleri yüzünden bütünlüklü geçiremediği KYTK tasarısında ısrarlı olan AKP hükümeti, tasarımı parça parça çıkarmaya kararlı. Tasarının bütünlüğünü bozmadan, 21 Ekim 2004 tarihinde TBMM'ye 13 maddeden oluşan bir yasa tasarısı Başbakan R. Tayyip Erdoğan imzasıyla sunuldu. Bu yasa tasarısına göre Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü'nün kapatılması ve bu kurum eliyle yürütülen hizmetlerin İl Özel İdareleri'ne devredilmesi öngörülüyor.

Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü (KHGM) köy ve bunlara bağlı yerleşim alanlarının yollarını yapmak, yeterli ve

Köylü zehirli varilleri istemiyor

Samsun ve Sinop sahillerine vuran zehirli variller yıllardır yöre halkının sağlığını, toprağını ve suyunu zehirlemeye devam ediyor. Karadeniz'i sanayi atıklarını yok edebileceği çöplük gibi gören emperyalist-kapitalist ülkeler, gemilerle taşıdıkları kimyasal atık dolu varilleri burada bırakıyor. En son Ekim ayı sonunda Sinop'un Karakum yöresinde kimyasal atık olduğu anlaşılan bir varil, sahil kenarında yöre halkı tarafından bulundu. 1987 yılından bugüne kadar Karadeniz sahillerinde bulunan kimyasal atık dolu variller Samsun'un Alaçam ilçesi ve Sinop Soğuksu köyünde devletin inşa ettiği atık depolarında toplanıyor. O tarihten bugüne bu depolarda bulunan 360'ı aşkın varilin, muhafaza şartlarının kötü olması nedeniyle, depoların çevresindeki tarlaları, su kaynaklarını ve halkın sağlığını tehdit ettiği belirtiliyor. Soğuksu ve Alaçam'daki depolarda toplanan kimyasal atık varillerinin İtalya kökenli olduğu yetkililer tarafından açıklanmıştı. En son Sinop Kara-

kum yöresinde sahile vuran zehirli varilin İtalya'ya ait olduğu anlaşıncaya, yöre halkının yıllardır hastalanması, depo çevresinde bitki örtüsünün çürümesi nedeniyle tepkiler arttı. Sinop'un Soğuksu köyünün yakınındaki atık depolarında tutulan zehirli varillerin, yıllarca yaşattığı

sorunlardan dolayı bir an önce alınmasını isteyen çevre köylüleri, İtalya'yı protesto ettiler. Sinop Çevre Dostları Derneği'nin destek verdiği eylemde köylüler ellerinde "İspanya atıklarını geri alıyor, haydi sırarsende İtalya" vb. pankartlar ve ba-

lonlarla varillerin toplandığı depo önünde İtalya'yı protesto ettiler.

Burada açıklama yapan dernek başkanı Hale Özen, 16 yıl önce Samsun ve Sinop sahillerine vuran zehirli varillerin yöre halkının suyunu, toprağını zehirlemeye devam ettiğini açıklayarak, varillerin İtalya tarafından geri alınmasını istedi. Özen "Türk hükümeti tüm diplomatik ve yasal yollara başvurarak İtalya'nın bu zehirli atıklar üzerindeki sorumluluklarını üstlenmesini sağlamalı ve İskenderun Körfezi'nde batan İspanyol atık gemisi MV Ulla olayındaki gibi bir ortak çözümle daha fazla zarara yol açmadan vakayı sona erdirmelidir" şeklinde konuştu. Özen, depolardaki

varillerden sızıntı olduğunu, Soğuksu yöresinde büyük bir çevre tahribatı yaşandığını açıkladı. Varillerin getirildiği günden bu yana hastalıkların arttığını söyleyen köylüler, yöredeki bitkilerin çürüdüğünü belirtti.

(Samsun)

KÖYLÜ SU SORUNUNU ÇÖZDÜ

Yıllardır köylerine su getirilmesi için çalmadık kapı bırakmayan Yeniçelik köylüleri kendi olanaklarıyla köylerine su getirmeyi başardı. Samsun'un Vezirköprü ilçesi Yeniçelik köylüleri yetkililerden bir sonuç çıkmayınca kendi imkanlarını zorlayarak 12 kilometre uzaklıktaki Başkısık deresinden su getirmeyi planladı. İlgili kurumlardan hiçbir maddi destek almadıklarını, masraflarının 70 milyar liraya ulaştığını açıklayan köy muhtarı Nail Erel "yıllarca Kaymakamlığa verdiğimiz dilekçeler geri döndü. AKP İl Encümen üyeleri de söz vermesine rağmen hiçbir yardımda bulunmadılar" dedi. Çalışmaların bitmesinin ardından açılış töreni düzenleyen köylüler bu nedenlerden dolayı hiçbir kamu kurum yetkililerini törene davet etmediklerini de sözlerine eklediler. (Samsun)

FINDIK MAĞDURLARINA YAPILACAK YARDIM AÇIKLANDI

Nisan ayında yaşanan don felaketiyle fındık üreticileri bu yıl fındık hasadını yapamamıştı. Zarar tespit çalışmalarından sonra, mağduriyetin karşılanması için AKP hükümeti fındık üreticilerine ödenmek üzere toplam 33 trilyon 918 milyar lira ayrıldığını açıkladı. Samsun yöresinde fındık üreticilerine ayrılacak 5 trilyon 87 milyar 785 milyon 950 bin liranın aktarıldığı açıklandı. Samsun'un ilçelerine ayrılan zarar bedeli şöyle:

Terme: 2.174 milyar/**Çarşamba:** 1.472 milyar/**Salı Pazarı:** 1.011 milyar/**Ayvacak:** 423 milyar/**Samsun Merkez:** 5 milyar

Bu kaynağın, ikinci dilimi yüzde 85'lik kısmının, fındık üreticilerine bayramdan sonra verileceği açıklandı. (Samsun)

Pamuk üreticileri zor durumda

Türkiye 1992 yılına kadar pamuk ihracatı yapan ülkelerin arasında iken bugün yanlış politikalar sonucu ithalat yapan bir ülke durumuna gelmiştir. Üreticiye destek verilmemesi, Toprak Mahsulleri Ofisi'nin etkisiz kalması pamuk üreticisini zor durumda bıraktı. **Üreticiye sağlanmayan destekler ithalat aracılığı ile başka ülkelere sağlandı.**

Başta ABD olmak üzere Tanzanya, Ukranya ve Zambia'nın olduğu 23 ülkeden pamuk ithalatı yapılıyor. Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı **Gökhan Günaydın** "ABD 25 bin üreticisine yılda dört milyar dolardan daha fazla destek veriyor ve GSM kredileri de kullanıyor. Afrika'da ise sayısı 20'yi bulan pamuk üreticisi ülke var. Buralarda işçilik sıfır maliyetine pamuğu üretiyorlar. Bunlarla beraber Türkiye'nin rekabet şansı

kalmıyor. Türkiye'nin diğer ülkeler gibi teknolojiyi yakalayamamış olması pamuğun kalitesini de düşürüyor. Türkiye'de üretim maliyetinin yüksekliği, kalite sorununun çözülmemesi Türkiye'yi geriye götürmekte" dedi. Dış Ticaret Müsteşarlığı verilerinin Türkiye'nin pamukta düşüğü sıkıntıyı gözler önüne serdiğine, pamuğun Türkiye'nin toplam ithalatına %40 gibi önemli bir payı olan tekstilin ana ham maddesi olduğuna işaret eden Adana Ticaret Borsası Başkanı **Coşkun Tuncer**, Türkiye'nin yılda 850 bin ton pamuk üretimi yapmasına rağmen tüketimin 1 milyon 300 bin civarına ulaştığını söyledi.

Pamuk üretiminin Çukurova'da artık yapılmamasının ardından en çok yapılan yerlerden biri olan Diyarbakır'ın Bismil ilçesi 150 bine yaklaşan nüfusuyla Diyar-

bakır'ın en büyük ve en zengin ilçesi. 10 çırçır ve 2 de ham yağ fabrikası bulunmakta. Bu yılın ilk hasatını toplayan köylüler çırçır fabrikaları önünde kuyruklar oluşturmaya başladılar. Pamuğun 600-700 binden alımı başladı. Pamuğu acilen paraya çevirmek zorunda olan köylüler, 900 bine mal olan pamuğu 700 binden satmak zorunda kalıyor. Geçen yıl pamuk alım fiyatları 1 milyon 100 bin iken bu yıl pamuğa 700 bin verilmesi köylüyü iflasın eşiğine geldi. Pamuğun kendi maliyetini bile karşılamaması sonucu tefecinin eline düşen köylü, bulunduğu zor durumdan çıkış yolu arıyor.

Bu duruma karşı Bismil ilçesinin çıkışında boş bir arazide eylem yapan Bismillî pamuk üreticileri tarımsal üretimdeki girdilerin maliyetinin yüksekliğini ve pamuk taban fiyatının düşüklüğünü protesto ettiler. Traktörleriyle alana gelen köylüler meydana köylünün "ipe götürülüşünü" simgeleyen dar ağacı dikip meydana bir torba pamuk yaktılar. Mitingde pamuk üreticilerini temsil eden **Mehmet Sait Akyıldız**, "medya çiğçilelerinin sorunlarıyla ilgilenmek yerine, bizim sıkıntılarımızı anlatmak yerine televizyonda ünlüler çiftliğini yayınlıyor. Bir de gelip gerçek çiğçileri görsünler ne halde olduğumuzu" dedi. Akyıldız bölgede kaliteli pamuk yetiştirilirken yi-

ne de diğer ülkelere rağmen daha düşük fiyat verilmesini eleştirerek; "Bizden dünya ile rekabet etmemiz isteniyor. Bunun için girdi maliyetlerinin düşürülmesi ve desteklenmesi ve primlerin artırılması gerekiyor" dedi.

Bismil Ziraat Odası Başkanı **Hibeydullah Ay** ise "Bize adil davranılmasını istiyoruz. Dünyanın en pahalı mazot ve gübresi bizde. Dünya ile rekabet edecek bize 5 cent değil 45 cent verilmeli. Bize en az 400 bin lira destek verilmeli yoksa stratejik ürünümüz pamuk yok olacak. Bu koşullarda nasıl üretim yapabiliriz? Elektrik borçlarımızı ödeyemiyoruz. Elektrik borçları yüzünden icralık veya hapislik durumdayız. Elektrik borçlarımızın faizlerini ödenmesini istiyoruz. Bunun için işsiz ordusuyla karşı karşıya kalacağız. Bölgemizde nüfusun %85'i tarımda istihdam edilmektedir. Bizler hükümete bizi işsiz bıraksın diye mi oy verdik?" dedi.

Eylemde "Alo İsrail! Satılık tarla var", "Hükümetin ruhuna el fatiha", "Hükümet istifa", "Tarım bakanı istifa", "Pamukla idam edildik", "Çiftçiye tefeciye teslim ettiniz", "Hani adalet", "Tövbeler olsun bir daha pamuk ekmeye", "1 litre mazot=3 kg pamuk=6 kg buğday", "Bu traktör satılıktır" dövizleri açıldı. (Mersin)

İhracatçı-üretici fındıkta anlaşamıyor!

Köylünün fındığını düşük ücretle tüccara vermemesi için Ziraat Odaları "ürününüzü Fiskobirlik'e satın" kampanyası başlatmıştı. Köylülerin desteğiyle fındığın değeri arttı, ancak yaşanan don felaketi sonrasında köylünün elinde satacak fındığı yok!

Dünya fındık pazarının ihtiyacı büyük oranda Türkiye'den karşılanıyor. Dünya üretiminin %75'inin ülkemizde olması ve ihracatından ortalama 650-800 milyon dolar döviz girdisinin sağlanması, fındık ticaretinde ağırlıklı ola-

rak serbest piyasalara yönelmesi üreticiyi mağdur bırakırken tüccarı zengin ediyor. IMF ve DB programlarının doğrultusunda diğer ürünlerde olduğu gibi taban fiyat uygulaması kaldırılan fındıkta, serbest piyasaya göre üreticiden alım yapan tüccar ve fabrika sahipleri ihracatı dövizle gerçekleştiriyor. Bu uygulamayla birlikte tüccarın, köylünün geçim kaynağı tarım ürünlerini maliyetinin de altında alarak ekmeğiyle nasıl oynadığını, son iki yılı karşılaştırarak görmek mümkün: Önceki yıl fındıkta verim ve kalite iyiydi, üretici fındığı hasat ettiği anda fındık fiyatı belirlenmemişti. Fındığın devlet tarafından alıcısı ve taban fiyat belirleyicisi FİSKOBİRLİK, hükümet, alım garantisini verememişti. Fındık serbest piyasaya göre tefeci tüccarın açıkladığı 1.8-2 milyonla üreticiden alınmaya başlandı. Tefeci tüccarın karşısında yeterince örgütlenemeyen köylü, borçlu olduğu tefecilik yapan, fındık fabrikalarına 1.650.000 liraya fındığını vermek zorunda kaldı. Zararına ürününü vermek durumunda kalan üreticinin bağlı olduğu **Ziraat Odaları, Muhtarlar Derneği** aracılığı ile eylemler yaptı, bildiriler-afişler dağıtarak Ordu'da miting düzenlediler. Fındığın fiyatının yükselmesi için "ürünü ihtiyacınız kadar paza-

ra indirin" kampanyaları düzenlediler. Ziraat Odalarının, "ürününüzü FİSKOBİRLİK'e satın" kampanyası köylülerin de desteğiyle karşılığını bulunca fındık fiyatı serbest piyasada artmaya başladı. Bu yıl Nisan ayında yaşanan don felaketi ise Karadeniz'de fındığı tüketti. Fındığın satış fiyatının 5 milyon olarak açıklanmasına karşın köylünün elinde satacak fındık yok. İhracat yapan tefeci-tüccar-fabrikalar köylüden aldığı fındığın fiyatını yüksek bulunca Ziraat Odalarına tepkide bulunuyorlar. Serbest piyasada bu yıl fındığın fiyat politikasını yüksek bulan Fındık İhracatçıları Birliği Yönetim Kurulu Başkanı **Sami Atik**, Türkiye'nin ciddi anlamda pazar kaybettiğini ve herkesin aklını başına toplaması gerektiğini iddia ediyor. Atik, fındığın fiyatının yükselmesinde Ziraat Odaları'nın payının yüksek olduğu iddiasıyla açıklama yaparak "Ziraat Odaları fındık sattırmama müessesesi olmamalıdır" diyor. Ziraat Odalarını eleştiren Sami Atik'e karşı açıklama yapan Ünye Ziraat Odası Başkanı **İsmail Şirin** "Sami Bey de bir ihracatçıdır. O kendi menfaatlerini korumak açısından bunu söylemekte haklıdır, saygı duyarım. Ama ben de köylünün menfaatlerini korumakta haklıyım" dedi. (Samsun)

FINDIK ÜRETİCİSİ BORCUNU ÖDEYEMEZ HALE GELDİ

Giresun Ziraat Odası (GZO) Başkanı **Özer Akbaşlı** oda binasında bir basın toplantısı düzenledi.

Akbaşlı "Nisan ayı başlarında bölgedeki fındık bahçelerinde meydana gelen don nedeniyle 2004 ürünü fındık mahsulü zarar gördü. Donun üzerinden 7 ay geçmesine karşın halen zararlar giderilmedi. Geliri olmayan 10 binin üzerindeki fındık üreticisi çetin bir kış dönemi geçirecek" dedi. Akbaşlı konuşmasının devamında "2003 yılında Tarım Kredi Kooperatiflerine olan çiftçi borçları yeniden yapılandırıldı. Buna göre Ekim 2003, Ekim 2004 ve Ekim 2005 olmak üzere borçlar 3 taksite bölünmüştür. Ürün geliriyle ödenmesi planlanan 2004 Ekim taksitini üreticilerin ödemeleri mümkün değildir. Üreticiler taksitlerini ödemedikleri durumunda borçları eski haline dönecek, hatta icrayla karşı karşıya kalmaları mümkün" diyerek 2004 Ekim ayında yapılması gereken ödemenin faizsiz olarak 2005 Ekim ayı taksitiyle birleştirilerek tahsil edilmesi gerektiğini belirtti.

(H. Merkezi)

Yeni Demokratik Gençlik 14. Kültür-Sanat Festivali gerçekleştirildi!

ATİK-Yeni Demokratik Gençlik, her yıl geleneksel olarak düzenlediği **Kültür-Sanat Festivali**'ne bir yenisini daha ekledi. 14.'sü düzenlenen ve 1400 aşkın gencin katıldığı Yeni Demokratik Gençlik Kültür Sanat Festivali, "**Eğitim meta değildir, özelleştirmeye hayır**" sloganıyla, AB'nin GATS

kapsamında eğitime yönelik politikalarını teşhir amaçlı Avrupa'nın dört bir yanından gelen gençlerin beceri ve yeteneklerini sergilediği sanatsal bir karşı duruş olarak yankı buldu. Bu duruş aynı zamanda burjuvazinin son yıllarda '**star**' yaratma adı altında gençlik yığınlarını arkasında sürükleyen yoz anlayışlara verilmiş ciddi bir cevaptı. Hiçbir madde ödüllendirmenin olmadığı bu festivale katılan Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan gençler, bu yoz anlayışların büyük oranda pazarlayıcısı olan Avrupa'dan tüm gençleri geleceğine sahip çıkma adı altında duyarlı olamaya çağırarak, kapitalizmin göbeğinde halk kültürünü yaşatmaktaki inatçılıklarını kapitalistlerin korkulu bakışları arasında bir kez daha gözler önüne serdi.

Almanya, Fransa, İsviçre, Avusturya İngiltere ve Hollanda gibi bir çok Avrupa ülkelerinden otobüslerle gelen gençlerin **30 Ekim** günü sabahı Almanya'nın Frankfurt şehrinde buluşmasıyla festival start aldı. Tiyatro, Müzik (Solo ve Müzik Grubu), Şiir, Halk Oyunları dallarında 70 civarında katılımcı grubun hazır bulunduğu festivalde sahne alan gençlerin yetenekleri izleyenlere coşkulu anlar yaşattı.

Devrim mücadelesinde şehit düşen, başta devrimci ilericiler sanatçıları olmak üzere tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başlayan festival, daha sonra ölümünün 20. yıldönümü olması vesilesiyle, halk sanatçısı Yılmaz Güney'i anmak amacıyla hazırlanan sinevizyon gösterildi. Sinevizyon'da Yılmaz Güney'in devrimci mücadeledeki yeri ve halkın çıkarları doğrultusunda sanat yapmak isteyen devrimci sanatçıların duruşlarına ilişkin çok öğreticiydi. Daha sonra, her katılım dalı için salonda bulunan jüri üyeleri tanıtıldı ve ardından Yeni Demokratik Gençlik Komisyonu adına, açılış konuşması yapıldı. YDG temsilcisi açılış konuşmasında, Kültür-Sanat festivalini düzenlemekteki amaç ve nedenleri anlattı.

Festivalin hemen başında '**Bazı Bazı Geceleleri**' parçasıyla sahne alan, 5 minik kardeşin oluşturduğu **Grup Kardeşler**, henüz yeni başlayan festivalin ışıklara boğulmasına sebep olurken, yine Fransa'dan katılan 13 yaşındaki **Ozan Laçınbala**'nın "**Göç Oğulları**" ile başlayan şelpe dinletisini "**Çeke Çeke**" ile sonlandırması izleyenleri büyüledi. Ardından 1992 yılı Kültür-Sanat Festivali birincisi **Grup Haykırış** sahne aldı. Festivale misafir olarak katılan Grup Haykırış programına

TMLGB'nin 2. Kongresi'ni selamlayarak başladı. Söyledikleri birbirinden güzel marşlar ve türkülerle kitleyi coşturan Grup Haykırış, Karadeniz'de şehit düşen **5 DHKPC** gerillasının anısına söylediği parçanın da ardından, "**Savaş, öğren, ilerle; gücümüz TMLGB**" ve "**Yaşamın devrimci dayanışma**" sloganları arasında sahneden ayrıldı. Coşkunun arttığı bu dakikaların hemen ardından TKP/ML Yurtdışı Bürosu'nun göndermiş olduğu mesaj, bu coşkuyu doruğa taşıdı. Bu mesajı takiben sahne alan bir çok halk oyunları ve şiir dalı katılımcılarının sergilediği yeteneklerinin ardından sahne alan **Erdal Mengüş**'ün "**Faşizme bir tokatta benden olsun diye Muhlis Akarsu'dan bir parça seslendirmek istiyorum**" demesi kitleye Sivas'ı unutmama mesajını verirken, ardından Arif Özmen'in söz ve müziği kendisine ait parçası ile çıkması ise, yeni Muhlis Akarsu'ların müjdecisiydi adeta. Ayrıca festivalin bu bölümünde Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi'nin festivale gönderdiği mesaj sunuldu. Yine bu bölümde sahne alan **Grup Cemre**, söz ve müziği kendilerine ait parçalarıyla, halk müziğinin alışlagelmışten farklı bir tarzda yorumlayarak, amatör ruh ile donanmışlığın yarattığı kolektif çalışmadan ortaya çıkan kaliteyi gözler önüne serdi.

Gençlerin bu üretkenlikleri alkışlar arasında izlenirken, sahneyi bu sefer ATİK temsilcisi bir arkadaş aldı. Konuşmasında, kapitalizmin yarattığı yoz kültür anlayışına vurgu yapan ATİK temsilcisi arkadaşın ardından hep bir ağızdan "**Birlik, Mücadele, Zafer**", "**Yaşamın ATİK-YDG**" sloganları atıldı. Her geçen saat coşkunun arttığı festivalde tiyatro dalında sahne alan Hareket Tiyatrosu'nun sergilediği "**Pop star**" adlı oyun kitleyi güldürdü ve düşündürdü. Yine tiyatro dalında katılan Hamburg Tiyatro Ekibi ise, eğitimin metalaşmasını anlatan kara-mizah oyunu ile kitleyi

GATS'a karşı duyarlı olmaya çağırıldı. Sık sık atılan sloganlar arasında ilerleyen festivalin son bölümlerinde misafir olarak sahne alan, geçen yıl müzik grubu dalında birinci olan **Grup Rojda**, Kürtçe

söylediği "**Le daye**" parçasıyla kitleyi büyüleyen, aynı zamanda aradan geçen bir yıllık sürede katettikleri yol ile bu festivalin teşvik ve motivasyon yönünü de kitleye gösterdi. Gençliğin tek bir yürek olup türküler söyleyip sloganlar attığı festivalde sırada 18 kişilik kadrosu ile Almanya'dan katılan Salzgiter Halk Oyunları Ekibi vardı. Tümünü kadınların oluşturduğu ekip Anadolu'nun sıcak motiflerini salona taşıyarak, halk kültürüne saldıranlara karşı güzel bir cevap oldular.

Tüm bu coşku ile ardı ardına sergilenen yetenekler gece saat 23:00'e gelindiğinde sona erdi. Jüri üyelerinin sonuçları açıklamasından evvel, festivalin son misafir grubu olan **Grup Şiar** sahne aldı. Programlarına "**Günümüz itibarıyla kaçkınların varlığıyla sekteye uğratılmak istenen mücadelemizde inatla ve sabırla yürürken, mücadelemize güç katan TMLGB'nin 2. Kongresi'ni selamlıyor, Dersim'de Karadeniz'de toprağa düşen tüm devrim şehitlerine mücadelelerini sürdürceğimizin sözünü veriyoruz**" diyerek başlayan Grup Şiar, sık sık "**Yaşamın Partimiz TKP/ML**", "**Selam, selam; TMLGB'ye bin selam**" sloganlarıyla karşılandı. Festival coşkusunun tam anlamıyla doruğa ulaştığı bu dakikalarda, belki de en çok ilgiyi Grup Şiar'ın halay parçalarında sahneye çağırıldıkları beş yaşındaki minik davulcu aldı. Zor taşıdığı davulu ile tüm halay parçalarına ritim tutan bu minik sanatçı izleyenleri hayretler içinde bıraktı. Tüm salonun tıklım tıklım olduğu bu anlarda sahnenin ortasına gelip döne döne çaldığı davulu ile ışıklar ve sloganlar arasında adeta kaybolan minik davulcu sahneyi terk ederken ardından alkışlar bitmek bilmedi. Son olarak "**Selam olsun**" parçasını seslendiren Grup Şiar'ın ardından sonuçların açıklanmasına geçildi. Bu bölümde söz alan YDG Komisyonu üyesi arkadaş festivale ilişkin

yaptığı değerlendirmede sık sık "**Halkın sanatçısı halkın savaşıdır**" anlayışına uygun bir sanat anlayışına sahip olunması ve böylece bizleri bekleyen her türlü kapitalist-empyralist politikalar karşısında bir kültür-sanat cephesi oluşturarak mücadelemize güç katılacağına altını çizerek, GATS kapsamındaki eğitim politikalarını teşhir etti. Ardından sırası ile jüri üyeleri sahne olarak sonuçları açıkladı. Festivalde dereceye girenlerin çığlıkları arasında tamamlanan törenin ardından, her yıl olduğu gibi bu yıl da tüm jüri üyelerinin ortaklaşa kararı ile belirlenen Jüri Özel Ödülü sahibini buldu. Bu yıl 18 yıllık IHD yöneticiliğiyle Hüsni Öndül bu ödüle laik görüldü.

14.'sü düzenlenen **Yeni Demokratik Gençlik Kültür-Sanat Festivali**, yapılan kapanış konuşmasının ardından tüm kitlenin "**Birlik, Mücadele, Zafer**", "**Yaşamın ATİK-YDG**" sloganı atmasının ardından son buldu.

DERECEYE GİRENLER ŞİİR DALI

1. **Özgür GÜLÜM** (Hagen-ALMANYA)
2. **Özkan ŞİMŞEK** (Hamburg-ALMANYA)
3. **Mustafa ARGUNŞAH** (Köln-ALMANYA)

SOLO DALI

1. **Ozan LAÇINBALA** (Paris-FRANSA)
2. **Arif ÖZMEN** (Strasbourg-FRANSA)
3. **Mevlide BAVLİ** (Krutzenburg-ALMANYA)

MÜZİK GRUBU DALI

1. **Grup CEMRE** (Hamburg-ALMANYA)
2. **Grup ÖZGÜN** (Ludwigsburg-ALMANYA)
3. **Grup İSYANA ÖZLEM** (Strasbourg-FRANSA)

4. **Özel Ödül: Grup KARDEŞLER** (Strasbourg-FRANSA)

HALK OYUNLARI DALI

1. **Koma Ciwana** (Zürich-İSVİÇRE)
2. **Hamburg Halk Oyunları Ekibi** (Hamburg-ALMANYA)
3. **Yıldız Halk Oyunları Ekibi** (Wörl-ALMANYA)
4. **Özel Ödül: Sıla Çocuk Halk Oyunları Ekibi** (Hamburg-ALMANYA)

TIYATRO DALI

1. **Hareket Tiyatrosu** (Ober-Ramstadt-ALMANYA)
2. **Hamburg Tiyatro Ekibi** (Hamburg-ALMANYA)
3. **Özel Ödül: Bir Yaşam Mücadelesi** (Götzis-AVUSTURYA)

ATİK-Yeni Demokratik Gençlik

Gençlik Gelecektir Dergisi basıldı; 19 KİŞİ GÖZALTINA ALINDI

10 Kasım 2004 tarihinde Okmeydanı'nda bulunan **Gençlik Gelecektir** dergisi sabah saat 06:00'da TMSH polislerince basılarak 19 kişi gözaltına alındı. Operasyon timlerinin Çevik Kuvvet desteğiyle baskın düzenlediği dergi bürosunda demir kapısının balyozlarla kırarak, bina içerisine biber gazı atarak içeride bulunanları '**etkisiz**' hale getirmeye çalışan polis, mahallede terör estirdi. Saldırı sırasında içeride bulunan öğrenciler "**Baskılar bizi yıldıramaz**", "**Öğrenciyiz haklıyız kaza-**

nacağız", "**Sosyalist basın susturulamaz**" sloganlarını attılar. Polis, büroda bulunan bilgisayarlara, kitap, film, müzik, arşiv CD'lerine, bina kapısında bulunan güvenlik kamerasına el koyarak, 19 kişiyi döverek gözaltına aldı.

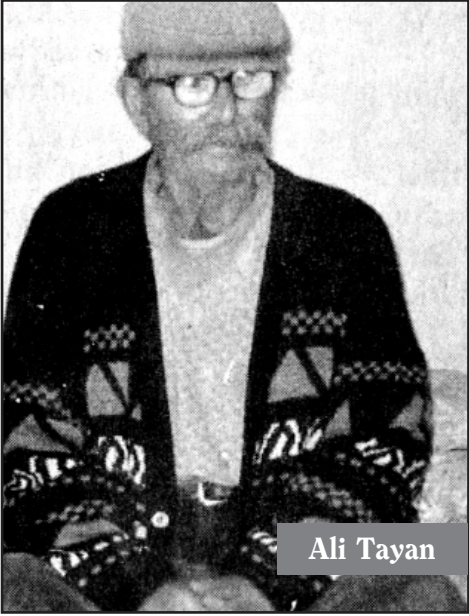
Gençlik Gelecektir dergisine yapılan bu saldırıyı protesto etmek için **11 Kasım 2004** tarihinde dergi bürosu önünde toplanan Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu bileşenleri devrimci ve sosyalist basına yönelik baskıların hala devam ettiğini dile

getirdi. Yaklaşık 80 kişi adına yapılan açıklamada dergi bürosunun 1 Nisan'da da basıldığını ve o baskında tutuklanan çalışanların 10 Kasım'da yapılan baskında tekrar gözaltına alındığını ve halen gözaltında tutularak hukuksuzluğun devam ettiğini vurguladı.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'nun açıklamasının ardından yine **Gençlik Gelecektir** dergisinin basılmasını protesto etmek ve dergi çalışanlarının serbest bırakılması için **Sosyalist Gençlik Derneği**, **İstanbul Gençlik Derneği**, **Öğrenci Koordinasyonu**, **Öğrenci Muhalefeti**, **Demokratik Gençlik Hareketi**, **Devrimci Hareket**, **Emekçi Hareket Partisi**, **Kaldıraç okurları** ve **Yeni Demokratik Gençlik** de bir basın açıklaması yaptı.

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde ülkücü faşistlerin ÖGB ve polis destekli saldırısının bu saldırılara verilecek son örnek olduğu dile getirilen açıklamada "**6 Kasım'da İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da öğrencilerin meşru mücadelesi, yasadışı polis müdahaleleriyle engellenmeye çalışıldı. Tüm bu baskılar gençliğin eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim; eşit ve özgür bir dünya özlemini ve mücadelesini boğmadı, boğamayacak. Direnişimiz ve mücadelemiz haklı ve meşrudur. Biz kazanacağız**" denildi. Basın metninin okunmasının ardından **Alibeyköy** ve **Küçükarmutlu**'daki yıkım görüntülerini andıran dergi bürosu kitleye gösterilerek alkış ve sloganlarla açıklamaya son verildi. (İstanbul)

Çatışma sonrası Dersim'de köylülere baskı

Ali Tayan

2 Kasım 2004 tarihinde Dersim Merkez'e bağlı Turüşmek Köyünün Robaik Mezrası yakınlarında MKP-HKO ve TKP/ML TIKKO gerillaları ile çatışmaya giren TC'nin kolluk güçleri 4 saat süren çatışmanın ardından Robaik Mezrasında oturan Tayan ailesinin evini bastı. Köyde kalan 75 yaşındaki Ali Tayan ve 50 yaşındaki oğlu Kazım Tayan bütün gece evlerine karakol kuran kolluk güçlerinin psikolojik ve fiziki işkencelerine maruz kaldı. Kazım Tayan ve Hüseyin Tayan yaşadıklarını gazetemize anlatarak bu işin peşini bırakmayacaklarını ifade etti.

Kazım Tayan: Kışın ben ve yaşlı ba-

Giderek büyüyen ve hiç eksilmeyen korkusu gerilla karşısında kayıp vermesinin de gözü dönmüş hırsıyla, gerilla cesetlerine işkence yapma acizliğine düşen devlet, köylülere karşı da aynı gözü dönmüş tavrını takınmaktan geri kalmıyor.

bam köyde kalıyoruz. O gece saat 19:00 civarında silah sesleri duyduk. Çatışma başlamıştı. Yağmur gibi kurşun yağıyordu her taraftan. Çatışma 3-4 saat sürdü. Saat 10:00 civarlarında, araba sesleri geldi. Birisi kapıyı çalarak "ev halkı kimse yok mu" diye bağıyordu. "Kimsiniz, biz buradayız" diye cevap verdim. "Biz askeriz" dedi. Kapıyı açtı. Üst rütbeli bir komutan vardı. "Gelin buraya" dedi. Arabaya doğru yavaş yavaş gittim. Küfür ederek "o... çocuğu teröristleri beslersin ha" dedi ve ağza alınmayacak küfürleri sıralayarak "burada nasıl terörist beslersin..." dedi. Ben terörist görmediğimi söyledim. Ondan sonra boynumun kökünden tutarak samanlığın oraya götürdüler beni. El bombalarını içeri attılar. Sonra içeriyi kontrol ettiler. Tabi birşey yoktu. Diğer samanlığın oraya gittik, orayı da bombaladılar. Sonra evi aramaya döndüler. Evde 4 torba patates 2 torba kuru soğan gördüler; "bunlar teröristlerin yiyeceğidir", "stok yapmışlar" dediler. Ben onları satın aldığımı kışın babamla köyde yalnız kaldığımızda başka yemek yapamadığımızı anlattım. Eve karakol kurdular. Vitrine bayrak astılar. Sabaha kadar orada kaldılar. Bizi itip kakmaya, hakaret etmeye devam ettiler. "Buraya gelenler kimlerdi" diyerek

isimler saymaya başladı. "Doktor kod adlı Ahmet Çimen'i tanyor musun, o teröristi vurduk" dedi. Ben kimseyi tanımadığımı söyledim. Sabah oldu bizi dışarı çıkardılar. Bir astsubay geldi, evleri arayacaklarını, onlarla gitmemi söyledi. Sonra beni alıp Jandarma'ya götürdüler. İki gün de orada hakarete maruz kaldık. Savcılık bizi tutuklama kararıyla mahkemeye sevk etti. Oradan bırakıldık. Biz bu işin peşini bırakmayacağız.

Hüseyin Tayan; Akşama doğruydu, işyerimi kapatıp eve gitmek üzereyken babama telefon ettim. Aradığımda telefona abim çıktı ve "dışardan silah sesleri geliyor" dedi. Ben de "dışarıya çıkmayın" dedim. Sabah olunca tekrar aradım, kimse telefona çıkmıyordu, bu beni tedirgin etti. Bunun üzerine köye gittik, gittiğimizde köy zırhlı araç ve askerlerle dolmuştu. Çiçekli'ye doğru karakoldan kimlik kontrolü yapıldı. Bir şey söylenmedi bize. Tekrar geri dönüp Tunceli'ye geldik. Jandarma "biz de gelip seni ve ağabeylerini ifadeye çağıracaktık" dedi.

Beni nezarethaneye attılar, biraz kaldım, babam ve abimi de getirdiler. Babam ve abim çok kötü durumda idiler. Abim ayağını topallıyordu. Babamı hastaneye götürdük, ardından beni tekrar gözaltına

aldılar.

Beni ifadeye çağırdılar. Bir odaya götürdüler. İki sivil şahıs bana soru sordular. Cevap veriyordum, isimler sordular, ben de tanımiyorum dedim. Bana küfür ettiler, ağır küfürler. Sordukça ben tanımiyorum dedikçe küfürler artıyordu. Bana tükürüp "sen dağa gideceksin, sen içimizden daha tehlikelisin, dağa gitme biz sana silah veririz" dediler. Askerlere "götürün bunu yoksa gebertirim bu iti" dediler. İki gün boyunca gözaltı sürdü. Bizi tekrar Sağlık Ocağı'na götürdüler ve oradan Merkez Jandarma Karakolu'na götürüp sonra da Adliye Savcılığı'na götürdüler.

Savcı bizleri çağırdı. Sorular sordular. Ben cevap verdim. Bizi hakimliğe gönderdi. Bizleri tutuksuz olarak serbest bıraktı.

Ben de olayın yerini öğrenmek için basınla birlikte köyümüze gittim. Gittiğimde içler acısı bir tabloyla karşılaştım. Evlerimiz roketli ve silahlı saldırıya uğramış. Askerler bizim giyecek elbiseleri, yiyeceklerimizi, halıları, bulaşığı, yatakları hepsini yerlerde ayaklarıyla çiğnemiş. Çatışma yeri ise köyden 200 metre uzaklıkta ormanlık alanda imiş, eve Türk bayrağı asmışlar. "Siz teröristsiniz, siz devletin odununu yakamazsınız" demişler abime.

(Malatya)

7'sinden 70'ine "Bu direniş, yıkımlar durmadan bitmez!"

7 Kasım Pazartesi günü Aydos, Babışbüyük, Gülsusu, Gülsuyu, Aydıneler, Fındıklı mahallelerinden halkın oluşturduğu Yıkıma Karşı Halk Platformu 1000'e yakın kitle ile beraber geldikleri Büyükşehir Belediye binasının önünde eylem yaptı. Otobüslerle çocuk, genç-yaşlı gelen ve evlerinin emek sömürücülerine peşkeş çekilmesine ve barınma haklarının gasp edilmesine karşı koyan halk, TC kolluk güçlerinin uzun süren ikna çabalarıyla Saraçhane Parkı'na getirildi. Burada basın açıklaması yapan kitle adına konuşma yapan sözcü şu an yürütülen sözde düzenleme planının bugüne kadar elektrik, su, telefon döşenen, yollar yapılan gecekonduların semtlerinin şimdi yıkılarak buradaki halka sürgün, göç politikalarının dayatılmasının planı olduğunu belirtti.

Kendilerinin de hayata dair bir plan istediklerini belirten sözcü, mahalle sakinlerinin, muhtarların ve meslek odalarının katılımı ile bir dönüşüm planı istediklerini, planın insana ve bilime dayanan sosyal dönüşümü öngörmesini, yıkımlardan mağdur olanların sosyal konutlara yerleştirilmesini ve ailelerin yeniden konut sahibi yapılmasını istediklerini söyledi ve "Buradan yetkililere sesleniyoruz, bu plan değil talandır, yıkımdır. Buna izin vermeyeceğiz. Yarından itibaren planın iptali için hukuki süreci başlatıyoruz. Oylarımızı aldınız, evlerimizi

alamayacaksınız."

Açıklamadan sonra seçilen bir heyet görüşme talebi ile giderek halktan toplanan talep dilekçelerini belediyeye verdi.

Bu süre boyunca halaylar çeken halk sık sık "Okulum, konduma, mahalleme dokunma", "Direne direne kazanaçağız", "Halkımız saflara hesap sormaya", "Birlik mücadele zafer" sloganlarını attı. Eylem sırasında halkın görüşlerini almak için onlara durumlarını sorduk.

Öncelikle kararlı olup olmadıklarını sorduk, cevapları "sonuna kadar mücadele edeceğiz, onlar gecekonduları yıktılar; bir sürü can acısı. Demek bu böyle olacak onlar bizden yıkacak biz de onları" oldu. Yetkililerin yalan söylediğini belirten bir başka mahalleli de; "Dünya Bankası'ndan 2,5 milyon dolar para aldılar ama bizim mağduriyetimiz için değil, yıkım yapmaları için! O söz basının önünde meseleyi kıvırmak için verilen bir sözdü. Şimdi ne basın kaldı, ne de haliyle bir söz. Şimdi yaparsam yaparım, yapmazsam yapmam mantığındalar. Türkiye'nin hali hızlı trene döndü, raylardan ha çıktı ha çıkacak."

Eylemde bulunan bir genç de tepkisini; "Hangi barış, evleri nasıl yıktılar hepimiz tanğız. Bu barış ne barışı?"

evimizin içine sabahın 6:30'unda gaz bombası atarak evden çıkardılar. 2500 öğrenci okulun içindeyken okulun içine dahi gaz bombası atıldı. O polislerin bize yapmadığı işkence kalmadı. Küfürleri, copları kullanarak kadınlara yapılan tacizler... Ama umutlanmasınlar, o yerler bize kalmazsa onlara hiç kalmaz. Aydos'ta gençler yıktı ortalığı, evleri yıktırmak için."

Eylemin son bulmasına ve herkesin bir başka eyleme hazırlık için evine gitmesine yakınlaşırken, konuşmalarımız ise sık sık "Aydos Direndi, Biz de Direneceğiz", "Yıkıma Karşı Omuz Omuz" sloganları ile bölünüyordu.

(İstanbul)

Tecrite, F Tipine, Ceza İnfaz Yasası'na karşı HER PAZAR GALATASARAY ÖNÜNDEYİZ!

Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik 7 Kasım Pazar günü saat 12:00'de İstiklal Caddesi Galatasaray Postanesi önünde tekrar bir araya geldi. İki aydır düzenli olarak Galatasaray Postanesi önünde buluşan birlik bileşenleri tasarıya karşı seslerini halka duyurarak kamuoyu oluşturmayı amaçlıyor.

Kitle adına yapılan açıklamada yaşama geçirilmek istenen ve uygulamaları çok önceden başlayan yasanın tecrit işkencesini perçinlediği, zorunlu çalıştırma ve ağırlaştırılmış tecrit koşullarıyla kişinin kendi öz kimliğinin kırılmaya çalışıldığı belirtilerek kısa süre önce koşulları daha ağırlaştırmak ve psikolojik baskıyı perçinlemek için Tekirdağ ve Sincan F tipi zindanlarında "havalandırmalara dikenli, jiletli, rulo tel çekme" uygulamasının devreye sokulduğu söylendi.

Bir gün önce yapılan YÖK protestosuna da değinen Birlik hayatın hiçbir noktasında tek tipleştirmeye müsaade vermeyeceklerini belirtti. Bu sırada kitle 5 dakikalık oturma eylemi yaparak alkışlarıyla çevredeki herkesin ilgisini çekti.

Konuşmanın ardından coşkusu artan kitle "Baskılar bizi yıldıramaz", "Bir iki üç daha fazla Kızılay daha fazla direniş" sloganlarını attı. Sloganların ardından söz alan bir YDG'li okuduğu basın metninde Kızılay'da en demokratik taleplerine karşı polislin saldırılarından fakat buna karşı kitlenin kararlılığından bahsederek "Tüm bu azgın saldırılar karşısında yılmayacağız. Kızılay Meydanı halkındır, meydanlar halkındır, halka kapatılamaz. Meşruluğumuzun verdiği güçle baskılar bizi yıldıramaz" dedi.

Kitle konuşmanın ardından sık sık üniversite gençliğinin taleplerini alanlara taşıyan sloganları attı. En son konuşma yapan Güzel Ana tekrar zindanlarda devreye sokulan uygulamalara değinerek "Hak ararsan zulüm biter, aramazsan da zulüm her yerdedir. Benim F tipinde çocuğum var; yalnız bir değil binlerce çocuğum var. Çocuğum hasta ve hastaneye götürmüyorlar. Havalandırmalar jiletli tellerle kapatılmış. Paylaşılacak bir lokma yiyecekten bile korkuyorlar. Elbet korkuyorlar... Korksunlar çünkü yıkılacaklar" dedi. Güzel Ana'nın konuşmasının ardından sloganlar atan kitleye çevredeki halktan da destek geldi.

*Her Pazar olduğu gibi 14 Kasım Pazar günü de Galatasaray Lisesi'nin önünde Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik eylem yaptı. Bu sefer Kartal Tecrit ve İnfaz Yasası Karşıtı Birlik de eyleme destek vermek için Taksim'deydi.

"Devrimci irade teslim alınmaz" sloganları eşliğinde başlayan eylemde yapılan açıklamada TCK'daki değişikliğin AB için gelen bir lütf değil bir saldırı olduğunu ve yeni yasayla zindanların daha da çekilmez hale geleceği belirtilerek "Biz Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik olarak tecrit ve izolasyon ortadan kaldırılıncaya kadar hapishaneler üzerinden tüm toplumsal dinamiklere

TUYAB baskıları protesto etti

12 Kasım 2004'te Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen TUYAB'lı (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) aileler Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı nedeniyle yapılması gereken açık görüşün engellenmesini ve devam eden baskıcı uygulamaları protesto ettiler.

Saat 12:00'de bir araya gelen TUYAB'lı aileler adına basın açıklamasını okuyan Kader Özdemir bayramda yapılması gereken açık görüşe usulsüz bir şekilde askerlerin girmesiyle açık görüşün yarıda kesildiğini, tutukluların mahkemeye getirilirken ring araçla-

rında kaba dayak ve işkenceye maruz kaldığını, Kandıra ve Sincan F Tipi'nde havalandırmaların üstüne tel örgü çekilerek tutukluların gökyüzünü görmekten bile tecrit edilmek istendiğini belirterek; bu baskıcı uygulamaları protesto ettiklerini, Yeni Ceza İnfaz Yasası'nın çıkmasıyla birlikte bu baskıcı uygulamaların hepten artacağını ve TUYAB olarak buna izin vermeyeceklerini belirtti.

TUYAB pankartının ve uygulamaları protesto eden çeşitli dövizlerin açıldığı basın açıklaması slogan ve alkışlarla son buldu. (İstanbul)

yöneltilen bu saldırı politikalarını teşhir etmeye devam edeceğiz" denildi. Ardından Kartal'daki birlik adına açıklama yapılarak baskıların ve işkencelerin bu sesi kısımayacakları söylendi.

Açıklamaların ardından hazırladıkları orta oyununu oynayan Tohum Kültür Merke-

zi Tiyatro Ekibi bu oyunla tecritin ve bu işkencenin dışardaki destekle son bulacağını anlattı. Oyunun bitişinde "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganını atan oyuncularda kitle de katıldı. Eylem birliğin hazırladığı bildirilerin İstiklal Caddesi'nde dağıtılmasıyla sona erdi. (İstanbul)

İzmir'de tecrit karşıtı sesler yükseliyor!

**'Gökyüzü'ne uzanan insanlık ayıbı
İnfaz Yasası geri çekilsin!**

İzmir Tecrit Karşıtı Birlik her Cumartesi günü Kemeraltı Girişi'nde yaptığı eylemlere devam ediyor.

6 Kasım Cumartesi saat 11:30'da bir araya gelen Birlik bileşenleri, yaptıkları basın açıklamasıyla İnfaz Yasası'nın tutuklu ve hükümlülere "iyileştirme" getirmeyeceği aksine bu yasayla birlikte insan haklarına saldırdığının vurgusu yapıldı. Bu sorunun yalnızca tutsakların değil herkesin sorunu olduğu belirtilerek içerde tutsaklara, dışarda emekçi halka yönelik tüm saldırılara karşı herkese duyarlılık çağrısı yapıldı. Eylem "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Tek tip insan olmayacağız", "Faşizme karşı omuz omuza" vb. sloganlarla son buldu.

12 Kasım Cumartesi günü bir araya gelen Tecrit Karşıtı Birlik, Ceza İnfaz Yasası'nı ve Felluce'de yaşanan katliamı protesto etti. Birlik imzalı "Ceza İnfaz Yasası geri çekilsin" pankartı açan ve Felluce'de yaşanan vahşeti anlatan resimlerden oluşan bir başka pankartla birlikte kitle "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük", "İnfaz Yasası geri çekilsin" sloganlarını

attı. Kemeraltı Girişi'nde eyleme başlayan kitle adına açıklamayı ESP'li Aslı Bingöl yaptı. Bingöl; düşüncelerinden kişiliklerinden vazgeçmesi istenen, sosyal varlığı gözardı edilen tutuklu-hükümlüler bu yasayla 'hasta' sayılarak 'tedavi' edilecek. Tedavi edeceklerin ve tedavi merkezlerinin açıklanmadığı bu tasarı bize Ulucanlar, Burdur, Diyarbakır, Buca'yı hatırlayınca "tedavi" yöntemleri hakkında kaygı duymamızın çok somut nedenlere dayandığını ispat ediyor" dedi. Kitle açıklamanın ardından sloganlarla dağıldı.

Aydın ve sanatçılardan açıklama

2 Kasım 2004 tarihinde İzmirli Aydın ve Sanatçılar Konak Belediyesi'ne bağlı Kültür Merkezi'nde yaptıkları basın açıklamasıyla Yeni Ceza İnfaz Yasası'na karşı tüm sanatçıları dayanışmaya çağırıldı.

Aydın ve Sanatçılar İniyatifi adına Namık Kuyumcu, Hayri Yetik, Hasan Özkılınç, Dinçer Sezgin, Haluk Işık, Reyhan Abacıoğlu, Feriha Tuğran, Atilla Er, Ali Asker, Murat Altın, Lale Temelkuran, Erol Özdayı basına yaptıkları açıklamada, bu yasanın anti-demokratik ve insan haklarına aykırı olduğunu belirterek "Bu tasarıyla mahkumlar Nazi

Kampları'ndaki savaş esirlerini aratacak koşullarda yaşamaya zorunlu bırakılmaktadır" dediler ve demokratik kurumları, 'ben insanım, insan hakları var, bu hakları korumak ve geliştirmek ellerimizde' diyenleri çözüm ve adalet için katkı sunmaya, desteklemeye çağırıldılar.

İzmir İHD'den eylem

İHD İzmir Şubesi 5 Kasım 2004 tarihinde Kemeraltı Girişi'nde yaptığı basın açıklamasıyla İnfaz Yasası'nın geri çekilmesini istedi.

Saat 13:00'de Kemeraltı Girişi'nde bir araya gelen İHD üyeleri adına açıklama

ma yapan İHD İzmir Şube Başkanı Mustafa Rollas "Cezaevlerinde toplama kampı mantığını geliştirmeye çalışan, tutuklu/hükümlülerin iradeleri dışında çalıştırmaya, eğitmeye, tek tipleştirmeye ve demokratik tepki, savunma, haberleşme, bilgilenme, sosyal ve kültürel hizmetlerden yoksun kılarak 'iyileştirme'ye çalışan bu yasa tasarısının geri çekilmesini talep ediyoruz" dedi.

İHD üyeleri sık sık "İnfaz Yasası geri çekilsin", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Tek tip insan olmayacağız" sloganlarını attı. (İzmir)

TECRİTE VE YENİ YASAYA HAYIR!

6 Kasım günü saat 15:00'de Bursa'da Çiçekçiler Pasajı'nda toplanan kitle "Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasası'na hayır" pankartı ve "Tek tip elbiseye hayır" önlüklerini giyerek yasanın geri çekilmesini istedi. Açıklamayı İHD adına Yönetim Kurulu Üyesi Burcu Gümüş okudu. Gümüş "Başta devrimci tutsakları tek tipleştirmeyi amaçlayan, tredmanın bir başka uygulaması olan tek tip elbisenin kabul edilmesi mümkün değildir. 12 Eylül döneminde gündeme getirilen uygulamayı istiklal marşı okutma, askeri eğitim vb. uygulamalar tamamliyordu. Aynı zihniyet bugün

de geçerlidir. Tüm bu ve benzeri insanlık dışı uygulamaları yasallaştıracak Ceza İnfaz Kanunu kabul edilemez. Bizler hapishanelerdeki tutsakların insanca yaşamalarına el verecek şekilde düzenlenmesini istiyoruz. Eğer bu yasa hayata geçirilirse 19 Aralık'taki gibi bir katliamın yolu açılacaktır. Tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor, saldırının tüm topluma olduğunun bilinmesini istiyoruz" dedi.

Basın açıklamasının ardından kitle 15 dakika oturma eylemi, alkış ve sloganlarla bu anti-demokratik yasa tasarısının geri çekilmesini istedi. (Bursa)

İşkencecilerin serbest kalması kimi şaşırtabilir?

Sendikacı Süleyman Yeter 1997 yılında gözaltına alındığı sırada işkence gördüğü için mahkemeye başvurmuş bu olaydan iki yıl sonra yeniden gözaltına alındıktan iki gün sonra ise cenazesi ailesine teslim edilmişti! Yeter'in ölüm nedeninin işkence olduğu Adli Tıp raporuyla belirlenince İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde polis Mehmet Yutar, Erol Erşan ve halen kırmızı bültenle aranan(!) polis Ahmet Okuducu hakkında dava açılmıştı. Avukatların yargılama boyunca dile getirdiği, soruşturmanın yüzeysel olduğu, dönemin Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, Terörle Mücadele Şube Müdürü ve Emniyet Müdür Yardımcısı hakkında da soruşturma açılması talepleri ise dikkate alınmamıştı.

Sanıklardan Ahmet Okuducu'nun hiç "yakalanmadığı" dava, 1 Nisan 2003'te karara bağlanmıştı. Mahkeme polisler Mehmet Yutar ve aranan Ahmet Okuducu'yu Yeter'e işkence yaparak ölüme sebep olmak suçlu bulmuştu. Ancak mahkemenin Mehmet Yutar'a verdiği "kastı aşarak adam öldürme" cezasının karşılığı olan 10 yıl ağır hapis cezası sonradan kırılı kırılı 4 yıl 2 ay ağır hapis cezası olarak belirlenmişti.

Bu ceza Yeter'in ailesi ve avukatları tarafından "ödül gibi ceza" denilerek eleştiril-

mişti. Ki, bu ülkede ufak çocuklara bile hırsızlık yapma suçundan onlarca yıl veren devlet, kendi işkencecilerini korumuştur. Yoksulların, kimsesizlerin kimsesi olmayı hedeflediğini söyleyen Cumhuriyet'in hali budur. Hortumculara, işkencecilere, mafyaya herşey mübah ama yoksula, emekçiye, hakkını arayanlara sıra geldi mi gelsin gocuklu celep!

Mahkeme kararı, müdahiller ve İstanbul Başsavcılığı'nca temyiz edilmiş, Yargı-

tay Başsavcılığı da karara bozma istemişti. Ancak mahkemenin kararı oybirliğiyle onanmıştı.

Süleyman Yeter'in ailesi ve avukatlarının soruşturmanın genişletilmesi ve diğer sorumluların da davaya dahil edilmesi ve iyi hal indiriminden vazgeçilmesi yönündeki istemlerini de reddeden Yargıtay davaya son noktayı koydu.

11 Kasım'da İstanbul 7. Ağır Ceza

Mahkemesi'ndeki duruşmaya tutuksuz yargılanan sanıklardan hiçbiri katılmazken müdahil vekiller Avukat Gülizar Tuncer, Avukat Ercan Kanar duruşmada hazır bulundu. Zamaşımı hakkında görüşü sorulan Cumhuriyet Savcısı Fethi Türkmen, suç tarihinin 6 Mart 1997 olduğunu, suç tarihindeki cezanın miktarı nazara alındığında 7 yıl 6 aylık sürenin geçtiğini belirtti. Ancak sanıkların savunmalarının alındığı 8 Mayıs 1998 tarihi dikkate alındığında zamaşımı süresinin dolmadığını ifade ederek konuyu mahkemenin takdirine bıraktı. Mahkeme de zamaşımı süresinin dolduğunu belirterek davanın ortadan kaldırılmasına karar verdi!

Bazıları AB'ye uyum yasalarının "uygulanmadığından" şikayetçi olarak sorunun çözüm yolunu gösterecekler de, işkence sistemin temel politikalarından biridir ve bu yöntem kimi zaman yoğunlaşarak kimi zaman kılıf değiştirerek sürüp gidecektir. Bugün F tipi Hapishaneleri onaylayan AB, tecritin hem fiziki hem de psikolojik pek çok işkenceye neden olduğunu bilmemekte midir?

İşkencecilerin hesabını gene en çok korktukları güç görecektir, halkın adaleti gecikmiş olan ya da hiç olmayan adaleti uygulayan güç olacaktır.

Hapishanelerde süren Ölüm Oruçlarına dikkat çekmek isteyen ve Yeni Ceza İnfaz Yasası'nı protesto eden HÖC, 11 Kasım 2004 tarihinde saat 13:00'te AKP Konak İlçe binası önünde yaptığı eylemle AKP'yi kınadı. HÖC pankartı açan kitle sık sık "Yaşasın ÖO direnişimiz",

"Katil devlet hesap verecek", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" vb. sloganlar atarken kitle adına bir basın metni okundu. Okunan metinde AKP hükümetinin politikaları eleştirilirken, açıklamanın ardından hapishanelerde tutsakların ölümünde payı olan AKP'nin önüne tem-

HÖC'den tecrit protestoları

sili kan döküldü. Yoğun polis ablukası altında yapılan eylemde flamalar açılırken eyleme Partizan ve DHP de destek verdi. (İzmir)

HÖC'TEN TECRİT PROTİSTOSU

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), 8 Kasım günü AB Türkiye temsilciliği önünde bir basın açıklaması yaparak tecrit uygulamalarını dile getirdi.

"Tecrite karşı büyük direnişin 5. yılında hücreleri yıkalım" pankartı açan kitle "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Sonuna, sonsuza, sonuncumuza kadar" sloganlarını attı. HÖC adına basın açıklamasını okuyan Nurcan Temel; AB'nin F tipi hapishanelerde yaşanan katliamların, 117 ölümün baş sorumlularından biri olduğunu dile getirdi.

(Ankara)

HÖC VE ESP'DEN AÇLIK GREVİ

İzmir Menemen DEHAP ilçe binasında biraraya gelen bir grup ESP'li devletin çıkarmayı tasarladığı Ceza İnfaz Yasası'nı protesto etmek için açlık grevi yaptı. 3 Kasım 2004 tarihinde başlayan açlık grevi 7 Kasım tarihinde sona erdi. ESP yaptığı açıklamayla "gerçekleştireceğimiz eyleme, insan olmanın sorumluluğuyla herkesin duyarlılığını bekliyoruz" dedi.

HÖC ise 12 Kasım tarihinde Buca Forbest Caddesi önünde yaptığı açıklamayla açlık grevini başlattı. Gazetemiz yayına hazırlanırken süren eylemin 3 gün devam edeceği belirtildi. HÖC yaptığı açıklamayla 117 kişinin şehit düştüğü, 600 kişinin sakat kaldığı F Tipi ve tecrit sorununa karşı herkesi duyarlı olmaya çağırırdı. (İzmir)

Özel Harekat Timleri terör estiriyor

Gerillayı halksız, halkı desteksiz bırakmak isteyen faşist TC halk üzerinde terör estirmeye devam ediyor. Dersim Merkez'de başlatılan operasyonları fırsat bilen Özel Harekat Timleri adeta sağa sola rastgele ateş ediyor. 7 Kasım 2004 tarihinde kışlık odun hazırlamak için Babacağı köyü yakınlarında odun kesen 2 kardeş yol kenarından geçen sivil gri bir jipte bulunan 3 kişi tarafından kurşun yağmuruna tutuldu. Gençlerin "biz köydeniz, köylüyüz" söylemlerine rağmen ateş etmeye devam eden Özel Harekat Timleri bü-

yük olan kardeşi sağ dizinden vururken, köydeki evlerin arkasına saklanan kardeşleri oradan alarak Karşılar Karakolu'na götürdü. Saat 16:00'dan 23:00'e kadar karakolda işkence ve hakarete maruz kalan iki kardeşten yaralı olanı Tunceli Devlet Hastanesi'ne götürülürken, diğer kardeş serbest bırakıldı. 9 Kasım günü hastaneden alınarak mahkemeye çıkarılan genç, gerillaya yardım ve yataklık yaptığı, lojistik yardım sağladığı gerekçesiyle tutuklanarak Tunceli Hapishanesi'ne konuldu.

(Malatya)

1 Nisan davasında 19 tahliye

1 Nisan 2004 tarihinde 4 ülkede eşzamanlı olarak DHKP-C operasyonu adı altında devrimci sosyalist basın, demokratik kitle örgütleri basılmış, 82 kişi gözaltına alınmış ve içlerinden 64 kişi tutuklanmıştı. Mahkemenin ilk duruşması 'yargılananların' sayı fazlalığı gerekçe gösterilerek 4 ayrı güne dağıtılmıştı. Tutuklananların tamamının dinlendiği duruşmaların sonunda 5 Kasım 2004 tarihinde İstanbul Adliyesi 12. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen duruşmanın son bölümünde 19 kişi tahliye edildi.

9 saat süren mahkeme gece geç vakitlere kadar sürerken, yapılan operasyonun hukuksuzluğunu gözler önüne sermek ve tutsaklara destek vermek için mahkeme önünde Haklar ve Öz-

gürlükler Cephesi, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu ve Mücadele Birliği okurları toplanarak basın açıklaması yaptı. "Devlet terörüne son", "Sosyalist basın susturulamaz", "Sahte belgelerle tutuklananlar serbest bırakılsın" yazılı dövizleri taşıyan grubun açıklama yapmasına izin vermemek isteyen çevik kuvvet ve eylemciler arasında çıkan gerginlik sonucu grup çevik kuvveti taşıladı. Gerginliğin sona ermesiyle yapılan açıklamada gözaltına alınıp tutuklananların derhal serbest bırakılması istendi. "Adalet istiyoruz" pankartının açıldığı eylemde "Adalet istiyoruz", "Komploları boşa çıkaracağız", "Tutuklananlar serbest bırakılsın" vb. sloganlar atıldı. (İstanbul)

Cafer Kara yoldaşın anısına...

Haberi telefonda aldım. Hazırlıklıydım. Hazırlıklıydım ama buna rağmen bu haber kulaklarımdan bedenime akarak yavaş yavaş tüm bedenimi sardı. Kalbimin atışlarında bir değişiklik var. Nefesimi derin alıp veriyorum. Bulduğum kongre salonunda insanlar küçük gruplar oluşturmuş ve her birinin ürettiği sesler sanki üstüme geliyor. Tekrar soruyorum "doğru mu?" diye. Acı haber tekrar geliyor. Bir köşeye çekilerek sandalyeden kalkamıyorum. Beraber geçirdiğimiz mücadele günleri, ayları, yılları düşünüyorum. **Aklıma ilk dürüstlük, alçakgönüllülük, yardım severlik, mertlik geliyor.** Beraber geçirdiğimiz günlerde atı-

lan tohum bir fidan değil derin köklü bir ağaç olmuş yoldaş. Gözbebeğin gibi kordun.

Dernektesin, çalışılacaksa burada başlanılacak nöbet tutuyorsun, temizlik yapıyorsun, elinde dergiler düşmüyor. Yorulmak yok, bıkmak asla!

Biz halkız. Düğünlerdeyiz, davetliyiz! Burada ailelerimiz halay başındalar, neşemiz yerinde. Sen yerinden ayrılmazdın, Partizan, kitap, dergi standında yoldaşlarımlaydın. Yanaklarındaki gülüşün gözlerinde canlanıyor. Yoldaşlar yanıma gelerek beni uyarıyor.

Cafer yoldaş, beraber yaşadığımız son günler bile bana güç veriyor. Birlikte

arkadaşlarımızla düzenlemiş olduğumuz piknikteyiz. Yavaştan karanlık sarıyor etrafımızı. Bir yoldaşımızın elinde saz, marşlarımız dillerimizden düşmüyor. Sen sağdan soldan tutuşmuş olan ateşi daha büyük alevlere dönüştürmek için odun parçaları topluyorsun. Ateşin adını koyuyorsun "**İsyan ateşi.**" Her bir parçayı ateşe fırlattığında yoldaşlara dönerek her birinin gözlerine bakarak; "**daha güçlü yoldaşlar daha güçlü söyleyin.**"

Bulduğun alanda son günlerde ve şimdi yoldaşların senin o günlerindeki coşkunun nedenini daha iyi anlıyorlar. Haberini aldık coşkunu Karadeniz'e taşımışsın. O da yetmedi ki Dersim'e taşydın.

Burada şimdi Ali Haydar Yıldız'larımızla coşkunu paylaşıyorsun.

Aklıma sürekli bir evde çekmiş olduğun fotoğraf geliyor. Koltukta oturuyorsun ve tüm sevginle yoldaşımızın çocuğu olan Destina'yı kucaklamışsın. Cafer yoldaş sen, Aşkın, Muharrem, Ahmet, Sevdalaya halaya durmuşsunuz. Halayınız uzunluğuyla Munzur dağlarını sarmış ve halay başına geçmişsin. Marşlarımızı duyuyorum; "**Faşistlerden hesap lafla sorulmaz bizde hesapları namlular sorar.**"

Sesler yükseliyor içimden Cafer, Aşkın, Muharrem bu halaya bizi de kabul edin bizi de... **Almanya'dan bir yoldaşın**

Duisburg'da Dersim şehitleri anıldı

Kendini devrim mücadelesinin ateşine atan ve canlarını korkusuzca ortaya koyanlarımızın ardından geride kalan yoldaşlarına, onları anmak, kitlelere tanıtmak, yürüdüğü yolun propagandasını yapmak, bıraktıkları bayrağı ve davayı daha ileriye, yükseltilere taşımak düşüyor....

Bu bilinç ve sorumlulukla, Dersim'de 2 Kasım 2004 tarihinde şehit düşen **Muharrem Yigitsoy** için ve yine Dersim'de 9 Kasım 2004 tarihinde şehit düşen **Aşkın Günel** ve **Cafer Kara** için Almanya-Duisburg'da 14 Kasım 2004 tarihinde bir anma etkinliği düzenlendi. Etkinliğimiz saat 15.00'de, Ekim ayı içerisinde Tokat'ta şehit düşen DHKP-C gerillaları ve Dersim'de şehit düşen MKP HKO gerillaları için, Dersim'de şehitler kervanına uğurladığımız TKP/ML TİKKO gerillaları **Muharrem Yigitsoy, Aş-**

kın Günel ve **Cafer Kara** için ve yine kavgada şehit düşen tüm parti ve devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından bir yoldaşın günün anlam ve önemine ilişkin yaptığı konuşmada, şehitlerimizi anmanın gereksinimine değinilirken, mücadelede bedel ödeme cüretinin, emperyalizme meydan okuyabilme cesaretinin şehit düşen yoldaşlarımızda anlam bulduğu vurgulandı ve dünya genelinde özellikle ülkemizde halk üzerindeki baskıyı ve zulmü, "demokrasi" yalanlarını, Hindistan'dan Nepal'e ve ülkemize uzanan Halk Savaşı'nın iktidar yürüyüşünü dile getirildi. Dersim şehitlerinin bomba ve tabancalarıyla, son anlarına kadar çatışarak şehit düştüklerinin hatırlatıldığı konuşma, mücadelede payımıza düşen bedeli ödemeye hazır olunması ve özverinin kuşanılması

gerekliliği sözleriyle son buldu. Bu açıklamanın ardından, şehit yoldaşlar hakkında duygu ve görüşlerini paylaşmak isteyen katılımcılara söz hakkı verildi ve özellikle de Avrupa'dan katılarak ülke topraklarına tohum olan **Cafer Kara**'yla paylaştıkları anılarını dile getirerek, kişiliğindeki fedakarlık, özveri ve inanç öğelerine dikkat çektiler. Bu bölümün ardından, hüznümüzü faşizme ve emperyalizme karşı öfkeye dönüştüren kavga türkülerimiz ve marşlarımızla **Grup Haykırış**, şehitlerimizin sevdiği ve inançla söylediği marşları seslendirdi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı anma etkinliğimiz, "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**", "**Dersim Tokat Erzincan ilerliyor Partizan**", "**Mehmet Demirdağ ölümsüzdür**", "**Faşizmi döktüğü kanda boğacağız**" ve "**Yaşamın Partimiz TKP/ML**" sloganlarıyla son buldu.

Muharrem, Aşkın ve Cafer yoldaşlar coşkuyla anıldı

Her türlü ihanetin, tasfiyeciliğin ve kaçkınlığın boy verdiği bir dönemde, silah elde toprağa düşenler, halka, davaya ve sınıf mücadelesine olan inancın göstergesidir. Bu gerçeği gören ve hayata uygulayan **Muharrem, Aşkın ve Cafer yoldaşlar Dersim dağlarında şehit düştüler.** Şehitlerimizden öğrenmek, yaşamlarını örnek alabilmek için Almanya'nın **Ulm kentinde 14 Kasım 2004** tarihinde anma düzenlendi. 250 civarı dost ve yoldaş bu anmada yerini aldı. Açılış ve saygı duruşuyla başlayan anmada, Parti marşı ve ardından **TKP/ML MK-SB** bildirisi okundu. Daha sonra bu anma için hazırlanan film gösterimi sunuldu. Beğeniyle izlenen bu filmde, uzun bir

süre yurtdışında faaliyet yürüten Cafer yoldaştan görüntüleme geniş yer verildi. **DHKC**'nin Karadeniz şehitleri ve **MKP/HKO**'nun Dersim şehitlerine de yer verildi. Daha sonra Cafer yoldaşın kardeşine söz verildi. "Cafer yoldaş siz benden daha iyi tanırdınız, bundan dolayı hepimizin başı sağolsun" sözleriyle başlarken "Cafer yoldaş gibi olabilmek için onu anlamak gerek. Ben özellikle Cafer yoldaştan bir mektup geldikten sonra kendimi sürekli sorguluyorum" diyerek kitleye anlamlı mesajlar sundu. Daha sonra Almanya Güney Bölgesi TKP/ML sempatanları adına kitleye mesaj sunuldu. Bu arada sık sık "**Devrim Şehitle-**

ri Ölümsüzdür", "**Dersim'den bir ses, Caferler ölmez**" sloganları atıldı. "**Kızıl Karanfiller**" adlı ağıt okunduktan sonra son olarak, Almanya Ulm TKP/ML taraftarları adına yapılan konuşmada Cafer yoldaşın yaşamı anlatılarak, Cafer yoldaşın Karadeniz dağlarından yoldaşlarına gönderdiği mektup okundu. Ulm Tohum Kültür Merkezi, Stuttgart Tohum Kültür Merkezi mesajları zaman darlığından dolayı okunamadı. **MLKP** Ulm Örgütlülüğü, **DHKC** Ulm taraftarları, **MKP** Ulm taraftarlarına mesajlarını iletmek üzere kürsüde yer verildi ve devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergilediler. "**Benim meskenim dağlardır**" seslendirildikten sonra "**TİKKO** marşıyla" ve her bir dostumuzun, yoldaşımızın ayağa kalkıp eşlik etmesiyle etkinlik son buldu. (Ulm)

YÖK, militan bir ruhla protesto edildi!

ANKARA

YÖK'ün kuruluş yıldönümünde gençlik, baskıcı, anti-demokratik uygulamalara ve Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na karşı alanları zaptetti. Ankara dışından gelen eylemcilerle beraber saat 10:30'da Kurtuluş Parkı'nda toplanmaya başlayan kitle; "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarıyla kortejlerini oluşturdu. 2 Kasım günü Derişim'de şehit düşen TKP/ML TIKKO gerillası Muharrem Yiğitsoy için bir şiir okundu ve ardından "Muharrem Yiğitsoy ölümsüzdür" sloganları atıldı. Kitle Kurtuluş Parkı'ndan "YÖK'e hayır", "1, 2, 3 daha fazla Kızılay, daha fazla direniş" sloganlarıyla caddeye çıkarak yolu trafiğe kapattı. Sosyalist Gençlik Derneği, "YÖK kaldırılın, özerk demokratik üniversite"; Gençlik Dernekleri Federasyonu, "F Tipi üniversite istemiyoruz"; Yeni Demokrat Gençlik "YÖK'e karşı cüreti kuşan, isyanı her tarafa yay" ve ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) pankartlarıyla katılırken Devrimci Proleter Gençlik "Herkeseye parasız, eşit, bilimsel üniversite"; Devrimci Parti Güçleri "Paralı, parasız burjuva eğitime hayır" pankartlarıyla katıldı. Eylemde Genç Direnişçi de pankartıyla yerini aldı. Eylemciler "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak", "YÖK'e hayır" sloganlarıyla cadde boyunca Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti. Bu sırada Yeni Demokrat Gençlik korteji; "Şan Olsun 2. Kongremize", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, TIKKO, TMLGB" sloganlarını haykırdılar. TED Koleji'nin kapısına "Şan Olsun 2. Kongremize" yazılı, TKP/ML TMLGB imzalı pankart astı. Ayrıca yol boyunca TKP/ML TIKKO ve TMLGB yazılılamaları yapıldı. Mithatpaşa köprüsüne gelen kitle burada polis barikatıyla karşılaştı. Polis Kızılay'a izin vermeyeceğini

söyleyerek kitlenin dağılmasını istedi. Bunun üzerine eylemciler polisin bu tutumuna karşı meşru saldırı hakkını kullanarak Kızılay için polise molotof kokteylleriyle saldırıya geçtiler. Polisin gaz bombası atmasıyla beraber çatışma bir süre burada yaşandı. Kitle sapan, taş ve molotoflarla polise karşılık verdi. Panzerlerin saldırmasıyla beraber yol üzerindeki Oyak Bank ve Vakıf Bank şubeleri de molotoflandı. Kurtuluş Parkı'na ve Ankara Üniversitesi'nin üst bölgesindeki ara sokaklara çekilen kitle "YÖK'e Hayır" sloganlarını haykırdı. Ara sokaklarda çevik kuvvet polisiyle çatışan TMLGB militanları da "YÖK'e hayır" sloganlarıyla çekilirken ara sokaklara "TKP/ML TIKKO" yazılılamaları yaptı. Kitle; Ziya Gökalp üzerinden, Kurtuluş'a, Cebeci Dikimevi'nde kadar çatışmaya devam etti. TMLGB militanları ise Tuzluçayır'a yürüdü ve meydanı trafiğe keserek korsan bir kitle gösteri düzenledi. Çevik kuvvet polisi, 5000'e yakın bir sayıyla ve onlarca panzeriyle Ankara'da terör yaratırken inşaat işçilerine ve cafe sahiplerine de saldırdı.

SDP gençliği GMK üzerinden yürümek istedi. Ancak barikat kuran polis 45 kişiyi gözaltına aldı. Eylemde toplam 50 kişi gözaltına alındı.

Aynı gün akşam saat 18:00'de Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen gençler polisin saldırısını protesto etti. Gözaltına alınanlar ertesi gün serbest bırakıldı.

BURSA

6 Kasım günü saat 12:00'de Fomara Caddesi'nde toplanan kitle buradan "YÖK'e, YEK'e hayır, Yaşasın Demokratik Üniversite-YÖK Karşısı Öğrenciler" pankartını açarak Osmangazi Metro İstasyonu önüne kadar slogan ve alkışlarla yürüdü. Öğrenciler burada bir basın açıklaması yaptı. Kitle

adına açıklamayı **Bengül Karabulut** okudu. Karabulut; "Bugün okullarımızda düşünmeyen, sorgulamayan herkese ve kendine yabancı, tek kişilik dünyasında, tek kişilik hücrelerinde yaşayan bireyler yetiştirilmeye çalışılmaktadır. YÖK yalnızca düzeltilecek bir hata değil, vurulmuş bir pranga, özgür düşünce ve bilimsel eğitime giydirilmiş deli gömleğidir" dedi.

OMÜ'DE YÖK'E VE SERMAYEYE HAYIR

Ondokuz Mayıs Üniversitesi'nde 5 Kasım Cuma günü saat 12:30'da YÖK karşıtı eylem yapıldı. **Emek Gençliği**, **SDP Gençliği**, **Özgür Eğitim Platformu**, **Toplumsal Özgürlük Platformu**'ndan oluşan "YÖK Kalksın! Soruşturmalar Durdurulsun! OMÜ Öğrencileri" pankartı açan yaklaşık 60 öğrenci Mühendislik Binası önünde toplandı. "Sermaye defol üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek", "Sermayeye kıyak, öğrenciye dayak, bu abluka dağıtılacak" vb sloganlar atan öğrenciler Tıp Fakültesi önüne gelerek burada basın açıklaması yaptılar. Uygulanan politikaların üniversiteleri ticarethaneye,

öğrencileri de müşteriye dönüştürdüğüün belirtildiği açıklamada yoğun sivil polis ve ÖGB'nin kamera çekimleri de dikkati çekti. Basın açıklaması yapıldıktan sonra öğrencilerin eylemi sona erdi. (Samsun)

YÖK, ŞENLİKLE PROTESTO EDİLDİ

YÖK'ün kuruluş yıldönümünde; ODTÜ, Hacettepe, Ankara Üniversitelerinde öğrenim gören öğrenciler bir yürüyüş gerçekleştirdi. 5 Kasım günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nden yürüyüşe geçen öğrenciler "Üniversiteler Bizimdir" pankartı açtı. KESK Ankara Şubeler Platformu ve TMMOB'un da destek verdiği eyleme dershane öğrencileri de katıldı. "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir", "YÖK'e hayır" sloganları ve "İş, bilim, özgürlük" yazılı dövizleriyle Sakarya Caddesi'ne yürüyen öğrenciler burada bir şenlik yaptılar. Türküler söyleyerek halaylar çeken öğrenciler adına basın açıklamasını **Ekim Genç** okudu. Genç; YÖK'ün 1980 darbesinin ürünü olduğunu belirtti. Aynı metin Kürtçe de okundu. (Ankara)

Bitlis'ten sonra Diyarbakır'da toplu mezar

TC devletinin "Terörle Mücadele" adı altında yıllarca T. Kürdistanı'nda sürdürdüğü katliam politikaları gün

geçmiyor ki kanıtlar ve belgelerle ispatlanmasın. Bitlis'te çıkan ve PKK gerillalarına ait olduğu belirlenen toplu mezarın ardından Diyarbakır'ın **Kulp İlçesi**'ne bağlı **Alacaköy**'ün **Kegre Mezrası**nda da toplu mezarlar ortaya çıktı. Mezardan çıkan kemiklerin 11 yıl önce köye yapılan askeri operasyonlarda gözaltına alındıklarını ve bundan sonra bir daha kendilerinden haber alınmayan köylülere ait olduğu belirtildi.

2 Kasım 2004 tarihinde İHD Diyarbakır Şubesi'ne başvuran **Alacaköy** köylüleri 1993 yılında yakınlarının as-

kerlerce yapılan operasyon sırasında gözaltına alındıktan sonra bir daha kendilerinden haber alamadıklarını ifade etti. Bunun üzerine bölgede bir araştırma başlatan İHD yetkilileri 11 köylüye ait elbise ve kemiklere ulaştı. İçlerinde İHD Diyarbakır Şube Başkanı **Abdülkadir Aydın** ve Bölge Temsilcisi **Mihdi Perinçek**'in de bulunduğu ekibin olay yerinde yaptığı incelemede toplu mezarı fotoğraf ve kameralarla görüntüledi. Konuyla ilgili bir açıklama yapan Mihdi Perinçek "Yapılan incelemeler sonucu insan kemikleri ve elbise parçalarına ulaştık. İncelemeyi yaparken toprak altından çıkan bir elbise çıkardığımızda yanımızda bulunan ailelerden biri, eşinin gözaltına alındığında da üzerindeki

elbiselerin bunlar olduğunu söyledi. Biz 5 Kasım'da oraya tekrar giderek DNA testi için kemikler ve eşyaları poşete koyarak Kulp Savcılığına teslim ettik" dedi.

İHD'ye başvuran köylülerden Süleyman Pamuk 1993'teki olayı şöyle anlattı: "11 Ekim 1993 tarihinde Alacaköy'e baskın düzenleyen köylüler 11 köylüyü aldı ve 10 gün boyunca elleri bağlı bir şekilde az ilerideki mezrada bekletti. Aileleri onlara ara sıra yemek götürüyorlardı. Ancak askerler 'bir daha yemek getiremeyeceksiniz' dedi ve köye tekrar operasyon düzenlendi, köy boşaltıldı. Köy 2001 yılına kadar yasak bölgeydi. Daha sonra biz 11 köylüden haber alamadık" dedi.

Uzun süreli Halk Savaşı devrimin tek yoludur EMPERYALİST ÜLKELERDE UZUN SÜRELİ HALK SAVAŞI

Açıklama: 2000 yılında kurulan ve Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini rehber ideoloji olarak aldığı ifade eden Kanada Devrimci Komünist Parti (Örgütlenme Komitesi)'nin "Emperyalist Ülkelerde Devrim Üzerine Bir Tartışma" başlıklı yazısı ilk olarak Fransızca yayınlanan *Socialisme Maintenant* dergisinin **Sonbahar 2002** tarihli 8. sayısında yayınlandı. Bu yazının kısa bir bölümünü "Emperyalist Ülkelerde Halk Savaşı" tartışmasına dair bir fikir vermesi amacıyla yayınlıyoruz. Ayrıca yazıda geçen 1998 Aralık tarihinde yapıldığı ifade edilen Konferans, TKP/ML'nin örgütlediği "Maoizm ve Halk Savaşı" Konferansı'dır.

Emperyalist ülkelerde, devrimci hareket içinde birçok soru ortaya çıkmaktadır. Devrimci savaş nasıl yürütülecek? Komünist Partinin devrimci politikaları nasıl yaşama geçirilebilir? Geçmişin Uluslararası Komünist Hareketinden hangi dersler öğrenilebilir?...

Örgütümüz **Devrimci Komünist Partisi (Örgütlenme Komitesi)** çürümüş kapitalist sistemin dönüşümünün ancak amansız devrimci mücadele yoluyla mümkün olduğunu ileri sürmektedir. Bizim savaşımız burjuvazinin liderliğindeki diğerlerinden farklıdır. O, köklerini tek gerçek devrimci sınıf olan proletaryadan almakta ve hedefini devlet iktidarını almak oluşturmaktadır. Proletaryanın en gelişmiş politik ifadesini sunan komünist hareket, devlet iktidarını ele geçirmenin ve onu elinde tutmanın, toplumun komünizme geçişinin gerçek koşulları olduğunu her zaman ifade etmiştir. Bazıları bu hedeften çok uzakta olduğumuzu iddia edeceklerdir. Bununla birlikte bizler, geniş kitlelerin, -her zaman bizim istediğimiz boyutta olmasa da- ayağa kalkmaya başlamakta ve daha çok işçi onları aldatmak ve onların sefaletlerinde kendilerini sağlama alan eski politik alternatiflere karşı çıkmakta olduklarını görmeliyiz.

...
Proletaryaya ihtiyaçlarına uygun bir askeri doktrin veren Mao Zedung'dur. Gerilla savaşının dönüştürücülüğüyle, O, Çin'de proletaryayı (devrimin lider gücü) ve köylülüğü (temel güç) sosyalist devrime taşıyacak stratejiyi geliştirmiştir. Marksist-Leninist bir bakış açısı

ve Çin'in somut koşullarının analizinden elde edilen, gerilla stratejileri ve halk savaşları tam bir askeri stratejiyle her yere uygulanabilen ve evrensel değerdeki Uzun Süreli Halk Savaşına dönüştürüldü. Rus devriminin aksine geleneksel savaşlar yürüten tüm diğer devrimler, devrimci ordunun terk edilmesini getirdi. Tıpkı 1936-39 yılları arasında, Cumhuriyetin düşmanlarıyla eşit tabanda silah almaya ve aynı savaşı yürüt-

meye çalıştığı İspanya'daki durum gibi. Bu, faşistlere tartışılmaz bir avantaj sağladı. Devrimci güçler kısa sürede iktidardan düşürüldü. Şangay'da devrimci hareketin ezilmesine neden olan burjuva askeri ilkelerin mekanik uygulanmasına ve 3. Enternasyonal'in ayaklanma teorisinin körce uygulanmasına karşı mücadelesinde Mao, Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisini geliştirdi.

Onun ortaya koyduğu ilkeler arasında şunlar vardı:

- * Toplum ve toplumsal ilişkileri tamamen değiştirmek için devrimci şiddetin rolü ve gerekliliği,
- * Savaşta kesin faktör olarak kitlelerin katılımı,
- * Üs bölgelerinin inşası ve devlet gücü tam olarak ele geçirilmeden önce sosyal dönüşümün başlatılması,
- * Kızıl Ordunun ve ordu üzerinde Parti önderliğinin inşası,
- * Önder güç olarak Komünist Parti,
- * Devrimci teorinin kazanılmasının

gerekliliği.

Çin'de devrimin zaferi Mao'nun, Çin'in objektif koşullarına Marksizm-Leninizm'i uyarlanmasının doğruluğunu kanıtladı. Halkı örgütleyecek olan bizleriz, bizler sadece politik lobilerle problemlerin çözüleceğini düşünenlere karşı azimle savaşmalıyız.

Aralık 1998'de 22 Marksist-Leninist parti ve örgüt Mao'nun 105. doğum gününde bir araya geldiler ve çeşitli

kuşatma sadece köylülüğün temel güç olduğu ülkelerde düşünülebilir; fakat işçi sınıfının temel gücü oluşturduğu ve lider güç olduğu emperyalist ülkelerde uygulanamaz olması gerçeği uzun süreli halk savaşının evrenselliğini asla değiştirmez.

Yukarıdaki demeçteki kavramlar izledikleri silahlı devrim ve "uzun süreli legal mücadele" arasında ayrım yaptığı nedeniyle (emperyalist ülkelerde temel tehdit olan) sağ oportünizm ve revizyonizme karşı mücadeleyi büyük ölçüde engellemektedir. Büyük emperyalist kentlerde 1970 ve 80'lerin devrimci deneyimi açıkça göstermiştir ki, silahlı mücadele ile kitle mücadelesi ve Komünist Partinin ajitasyon propaganda çalışmasının birleştirilmesi doğru teorisi uygulandığında kitlelerin seçimlerle, parlamentarizmle ve revizyonizmle ilgisinin kesilmesi sağlanmıştır. Nadir durumlarda da, hoşuna gitsin ya da gitmesin uzun süreli politik faaliyet olan ajitasyon propaganda, kapitalist toplumun izin verdiği sınırları aşmıştır. Bu solcu muhalefet istemeden oportünist karakterini gösterdi, çünkü "Ekim Yolu" sakinleri, ayaklanma teorisini geliştirirken devrimci hareketin inisiyatifini burjuvaziye teslim ettiler ve bu ayaklanmayı önlemek için ihtiyacı olan tam yeri ona verdiler.

Bu hareket sürecinde ve buna karşılık içindeki kitle hareketinin içinde doğan proleterler ve genç devrimciler, Mao'nun devrimci savaş anlayışını yaratıcı ve bazen içgüdüsel bir şekilde pratiğe koymaya başladılar. 1905'de işçilerin sosyal demokratik hareketi aşması, artık gereksiz hale gelen ekonomik grevlerin ötesine geçmesi ve silahlı ayaklanma hazırlığına girişmesi gibi. Bu proleterler ve genç devrimciler şunları ifade etmişti: "Silahlı mücadele emperyalizm altında proletaryanın bir mücadele biçimidir. Büyüklüğü ve rolü, içinde yer aldığı somut koşullara göre büyüyecek ya da azalacak. Kitle hareketinin gel-git'lerini izleyecektir. Silahlı mücadele tam son çarpışma anında, aniden ortaya çıkmaz; o hazırlanan güçleri toplama döneminin ve devrimin başarısının en uygun koşullarının bir parçasıdır." (*Socialisme Maintenant* dergisi 7. sayı)

önergeler sundular. Konferansın Genel Deklarasyonu, "Halk Savaşının genel teorisi" (her yerde uygulanabilir) ve "Uzun süreli halk savaşının stratejik çizgisi temel üreticiler arasında köylülüğün ağırlıkta olduğu ve toprak devrimi mücadelesinin demokratik devrimin temel bileşenini oluşturduğu (ülkelerde sadece geçerlidir)" düşüncesi arasında ayrım yaptı.

Bu ayrımı ortaya koyarak imzacılar şunu iddia edebildiler: "Halk Savaşının stratejik hattı sanayileşmiş kapitalist ülkelere uygulanamaz ancak, Halk Savaşının genel evrensel teorisi inkar edilemez önemdedir. Emperyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesi ile yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdeki Halk Savaşının diyalektik olarak birbirleriyle bağlantılı olması gerçeği de evrensel bir önem taşır."

Halk Savaşının bu şekildeki yorumu taktik unsurları stratejik teori içine dahil etmeyi getirir. Örneğin, şehirleri kırdan

Savaşan komünist örgütler tekrar tekrar göstermiştir ki, silahlı mücadele ister devrimci inisiyatifin varlığını göstermek için bir propaganda aracı olarak kullanılsın, ister devrimci hareketin gelecekteki aşamalarına (stratejik savunma, ayaklanma) hazırlanmaya hizmet etsin sınıf bilincini yükseltir.

Güç toplama aşamasında silahlı propaganda pratiği, en azından Kızıl Tugayların yükselme dönemlerinin (1970-76) deneyimine göre, göstermiştir ki, silahlı eylemler, öncelikle ideolojik ve politik araçlardır (daha az önemli olarak da askeri karakterlidir). **Silahlı propaganda-nın, politik mücadele ve politik propagandayı geliştirdiği kanıtlanmıştır.** Bu, revizyonizmi alt etmek için aktif bir mücadele yoluyla proletaryaya komünist planların nüfuz etmesi için bir araçtır. Silahlı mücadele aynı zamanda, kitlelerin moral bozukluğunu gidererek, devrimci iyimserliği ortaya çıkarır; aynı sebeple genç proleterlerin yeni kuşaklarının devrimci mücadele için eğitilmesinin aracıdır. Avrupa'da yürütülen silahlı mücadeleler, emperyalist ülkelerde proletaryanın kökten bir gelişimini göstermektedir. Bu konuda Devrimci Enternasyonal Hareket adına "Batı Avrupa'nın 'Silahlı Gerillalarının' Yanlış Yolu" başlıklı broşürde yazan P. Becker kendini komünizmden uzaklaştırdı ve şu bakış açısını dile getirerek proletaryanın ehlileştirilmesi suçuna iştirak etti: "Gerilla savaşı 'normal' devrimci olmayan zamanlarda, emperyalist ülkelerde, ezilen ülkelerde yaptığı ilkesel şeylerin hiçbirini yapamaz ve orada böylesi zamanlarla gerilla savaşını başlatma hamleleri genel olarak tecrit edilmiş askeri saldırılar olarak kalır. Uzun süreli halk savaşını, emperyalist ülkelere uyarılma çabaları onu statik, kullanışsız, hatta zararlı bir 'model'e dönüştürmek iken, ezilen ülkelerde genel olarak uygulanabilir bir yoldur."

Buna karşılık **Peru Komünist Partisi Başkanı Gonzalo** ile yapılan ve

1988'de El Diaro'da yayınlanan röportajdan yapılan aşağıdaki alıntı, bu konuda başka bir görüş sunmaktadır:

"Avrupa'daki silahlı eylemlere gelince, uzun süreli silahlı mücadeleler görüldük. Bunlar objektif gerçeğin ifadeleridir. Dolayısıyla sorun onları kınamakta değil, yaşlı Avrupa'da da devrimci bir durumun var olduğunun nasıl ifade ettiklerinin anlaşılması, incelenmesi, tahlil edilmesi ve görülmesinde yatmaktadır. Bundan başka, bu mücadeleler iktidarı ele geçirmenin tek yolu olduğunu bile rek silahlara sarılan insanlar olduğunu göstermektedir. Bu revizyonizme karşı ağır bir darbedir, zira revizyonizmin kallelerinden biri olarak görülen Avrupa'nın kendisinde revizyonizm terk edilmeye başlamıştır. Ulaşılan seviye ve çözülmeyi bekleyen sorunlar ne olursa olsun, bunun önemli bir ilerleme olduğunu kimse inkar edemez.

Bazı durumlarda, ulusal mesele söz konusudur, örneğin İrlanda'da. Başka durumlarda ise kendi devrimlerini nasıl yapacakları sorusu gündemdedir. Bu mücadelelerin ciddi bir şekilde incelenmesi gerektiğine ve sorunun hangi ideolojiye sahip olduklarının, hangi siyasetin onlara rehberlik ettiğinin, hangi sınıfa hizmet ettiklerinin ve süper güçler sorununu nasıl ele aldıklarının görülmesinden oluştuğuna inanıyoruz. Bunlara yakın ilgi göstermemiz gerektiği görüşündeyiz, özellikle de Mao Zedung'a geri dönmeyi öneren veya partinin gerekliliğini ya da sadece silahlı mücadelenin yeterli olmadığını ortaya atmaya başlayan örgütler olduğu durumlarda. Bunu yeni bir uyanış olarak görmeli ve birçok hata yapılabileceğini anlamalıyız –nihayetinde, kim hata yapmıyor ki? Ama kendi hatalarından derslerini kendileri çıkartacaktır, ki bunu yapıyorlar, ilerleyecek, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavrayacak, partilerini oluşturacak ve devrimlerinin sosyalist karakterine ve özgül şartlarına göre kendi halk savaşlarını başlatacaklardır. Özet olarak

bu, yine tekrar ediyorum, Avrupa'da da dengesiz gelişmeye sahip bir devrimci durum olduğunu kanıtlar. Kokuşmuş revizyonizmden sıkılmış insanların mevcut olduğunu ve böylesi zor şartlarda, mücadelenin karmaşık ve zor olduğu emperyalizmin göbeğinde, dünyayı değiştirmek amacıyla –bunu yapmanın tek yolu olan- silaha sarılmakta olduklarını gösterir. Bu bize daha çok umut veriyor, devrimin nasıl esas akım olduğunu ve Avrupa'nın kendisinin de devrime doğru yöneldiğini görmemize yardımcı oluyor. Hatta bir zamanların öncüleri olarak yolu açtıklarını ve sonuçta, daha fazla umut verdiklerini görüyoruz. Ve bizim bunlara daha çok dikkat göstermemiz gerekiyor, zira Parti konusunda ve Mao Zedung'a dönüş konusunda düşünenler mevcuttur. Yani Marksizm'e geri dönmek ve ona MLM olarak tümüyle benimsemek istiyorlar. Avrupa'da verilen bu mücadelelerin ve tıpkı her mücadelede olduğu gibi eksiklikleri ve hataları vardır, ama bunları devrimin zapt edilemeyen yürüyüşünün bir ifadesi olarak, her geçen gün daha çok sayıda ülke ve halkların mevcut düzeni alaşağı etmek amacıyla nasıl silaha sarılmak üzere ileri çıktığının bir ifadesi olarak görmeliyiz. Deneyimlerini değerlendirmektedirler, Partiye ve proletaryanın ideolojisi MLM'ye, esas olarak Maoizm'e yöneleceklerdir.

Devrimin, Avrupa'da kendine yeni bir yol açmaya başladığını görmek benim için bir sevinç kaynağıdır. İçinden geçecekleri düşme-kalkmalar ve kaymalar ne olursa olsun, kitlelere ve halka güven duymalıyız, diğer yerlerde olduğu gibi Marksizm'in izinde silah elde devrim yapacakları konusunda onlara güvenmeliyiz. Oralarda da gerçekleşebilir, bunu gerçekten böyle düşünmeliyiz. İsrar ediyorum, tarihi açıdan, uzun vadede bir şekilde incelemeli, ve MLM'ye, bir partinin oluşturulmasına ve halk savaşının geliştirilmesine doğru her ilerlemeyi teşvik etmeliyiz."

(...)

Yaşadığımız somut koşullarda, diğer şeylerin yanı sıra mücadelenin yeni biçimlerini yaratan ve ortaya çıkaran proletaryanın sömürsünün ve bu sömürüye karşıtlığın yoğunlaşması, herhangi verili bir zamanda, farklı bir doğaya sahip olacak ve mücadelenin ana kaynağı haline gelecektir; mücadelenin diğer tüm biçimleri buna tabi olmalıdır. **Mao ve Lenin, öncünün rolünün, mücadelenin bu yeni biçimlerini genelleştirerek, örgütlemek ve bilinç vermek olduğunu tesis etmişlerdir.**

Marksizm bize tüm devrimlerin iktidar için mücadele çevresinde odaklandığını öğretir. Dünya çapında milyonlarca insan dolaylı ve dolaysız olarak emperyalizmden kurtulmak için mücadele etmektedir. Bu anlamda, komünistler mücadele biçimlerini icat etmezler, onlar hakim olan mücadele biçimlerini inceleyerek. Komünistlerin rolü iki misli ana-

liz üretmektir. Politik bir süreç ve alan kazanma olarak iktidarı ele geçirme ve burjuvaziye yıkma hedefi daha da yakınlaşır.

Emperyalist ülkelerde, silahlı mücadele, devrimin temel ve lider gücü olduğunu kanıtlamıştır. Komünist Parti yalnızca barışçıl ve yasal ya da askeri ve illegal olmayacak, fakat var olan tüm biçimlerin dinamik bileşimleri olan devrimci mücadeleyi harekete geçirmek ve örgütlemek için bu silahlı mücadelenin önderliğini üzerine almalıdır. **Bu silahlı mücadele koşullar, ülkeler, süreç tarafından koşullandır.**

Rus devriminden başka uzun süreli halk savaşının ilkeleri her devrimci zafere ve ilerlemeye destek olmuştur. Emperyalist ülkelerin devrimcilerine uzun süreli halk savaşının dikkatle incelemeleri ısrarla anlatılmaktadır. Bunun parlak örnekleri olarak Çin'de Mao, Peru'da PKP, NKP(M), FKP önerilmektedir. Bu devrimci örnekler, Komünist Parti, Kızıl Ordu ve kitlelerin öfkesinin güçlü bir devrimci güç içine kanalize edilerek karşı muhalefetin eş zamanlı olarak inşa edilmesinin önemini açıkça göstermektedir. Emperyalist bir ülkede, bu görev Maoist şehir üsleri olarak adlandırdığımız oluşumu gerektirmektedir.

Genel olarak, emperyalist bir ülkede devrim yapmak için, bugünün komünistleri proletarya içinde mümkün olduğunca geniş bir şekilde MLM öğretinin yayılmasına ek olarak şunları amaçlamalıdır: **1) Devrimci Komünist Partinin oluşturulması, 2) Bununla birlikte Kızıl Ordunun çekirdeğini oluşturmak, 3) Güç toplamak, liderler oluşturmak, savaşçı yapıyı güçlendirmek (savaşarak öğrenmek) ve kitlelerin öfkesini güçlü bir devrimci güç içine kanalize etmek; ve tüm bu görevlerin birleştirilmesi, 4) İktidarı ele geçirmek için savaşmak.**

Sadece iktidar için mücadele devrimci yöntemin ve başarı derecesinin sürekli yükselmesini sağlar. Program taslağımızda yazdığı gibi: "Sosyalist devrim proletaryanın iktidarı ele geçirmesi anına bağlanamaz. Bu ilk önce, onun iktidarının kesin yıkılışının, daha sonra yeni bir toplumu inşa etme çalışmasının izlediği burjuvaziye yıkma mücadelesidir. Bu adımların her biri bir diğerinin gelişini hazırlar. Bu, şiddetin verili bir zamanda sadece kilit bir rol oynamakla kalmadığı aynı zamanda kökten ve sürekli bir gündem olarak parçası olduğu uzun süreli ve zahmetli tarihi bir yoldur."

Emperyalist bir ülkede uzun süreli halk savaşı, yönetici sınıfın düzeninde var olan ve hakim somut koşulların tam analizine uygun bir şekilde planlanmalıdır. Bu mücadele bize uzun bir süreç vaat etmektedir. Silahlı propaganda bu perspektifli ve genişletilmiş perspektif, gerilla faaliyeti ile tasarlanmalıdır. Bugün, Ekim 1917 modelini aynen taklit edebileceğimizi, ve birden bire patlayan ve ülkenin her yanına hızla yayılan ayaklanma hareketi ile burjuvaziye gafil avlayabileceğimizi hayal etmek çok zor.

Devrimci Komünist Partisi (Örgütlenme Komitesi) hakkında

Devrimci Komünist Partisi (Örgütlenme Komitesi) Kasım 2000'de Kanada'nın Montreal şehrinde komünist işçilerin ve devrimci faaliyetçilerin katıldığı bir konferansta kuruldu.

Örgütün temel hedefi çürümüş kapitalist sistemin ortadan kaldırılarak ve tüm sömürü ve baskı biçimlerine son vererek yeni bir sosyalist toplum inşa etmek ve buradan komünizme ulaşma mücadelesine önderlik edecek yeni bir devrimci komünist parti kurmak olarak belirlenmiştir. Kapitalizm koşullarında Parlatonun ve seçimlerin bir avuç kapitalistin ülkede uyguladığı

diktatörlüğü sağlamlaştırmanın aracı olmaktan başka bir anlamı olmadığını düşünen DKP (ÖK) gerçek kurtuluşa ulaşmak için proletaryanın ve tüm halkın burjuva devleti ve onun kurumlarını ortadan kaldırması gerektiğini savunuyor.

Resmi "solcu" örgütlerin ve eski (revizyonist) Kanada Komünist Partisinin aksine toplumun küçük reformlarla dönüştürülebileceğini düşünmeyen örgüt, ideolojik temelde kapitalizm ve emperyalizme karşı dünya proletaryasının ve halklarının 150 yıllık mücadelesinin sentezi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'i savunuyor.

Zulmiin olduğu yerde isyan etmek meşru, isyanda ise silahlı devrim zorunluluktur!

Şan Ve Şeref Olsun Türkiye İşçi Sınıfı Ve Emekçi Halkına, Kurtuluşun Yolunu Bir Kez Daha Silah Elde Savaşarak Gösteren Halk Savaşçılara!

Selam Olsun Faşizm Karşısında Silah Elde Çatışarak Toprağa Düşen Tüm Devrimcilere!

Bunun hiç kuşkusuz nedenleri bulunuyor.

Bu zor süreç bir yandan dünyanın adına Türkiye denilen toprak parçasında, Türkiye işçi sınıfının ve ezilen emekçi halk kitlelerinin, her türlü yoksulluğu ve yoksunluğu yaşadığı, baskıya ve sömürüye maruz kaldığı bir süreçken, öte yandan başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin yanı başımızdaki Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiği, dünya halklarına yönelik saldırılarını artırdığı bir süreç olarak kendini karakterize ediyor.

Bununla birlikte, süreci karakterize eden en önemli olgulardan birisi ise, genelde dünya halklarının özeldense Türkiye halkının demokratik talepleri başta olmak üzere her türlü ekonomik sosyal hakları, bu dünyanın "efendileri"nce gasp ediliyor ya da kendilerince zararsız hale getirmek için her yol deniyor. Bu yollardan en başta geleni halkların direnişini, silahlı mücadelesini terörizm olarak karalamaya çalışmak ve nerede bir direnen varsa, nerede silah elde savaşanlar varsa onun üzerine gitmek ve imha etmek; imha edemiyorsa düzen içine çekerek kendince zararsız hale getirmek olarak ortaya çıkıyor.

Aslında bu durum sadece bugüne özgü değil. Sınıf mücadelesinin genel seyri içerisinde ve özellikle silahlı direnişlerin, silahlı mücadelelerin olduğu dönemlerde ve yerlerde hakim sınıfların sıklıkla kullandıkları bir yöntem. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Sadece iki örnek verilebilir. Bunlardan birincisi Peru Komünist Partisi'nin yürüttüğü Halk Savaşı'nı kumanda eden Başkan Gonzalo'nun tutsak edilmesi sonrasında, Komünist Partisi önderliğinde sürdürülen Halk Savaşı'nı yenilgiye uğratabilmek için Başkan Gonzalo tarafından "barış mektupları" yazıldığı yalanının ortaya atılması ve böylelikle gericilerin silahlı devrimi yani Halk Savaşı'nı boğma hayalleri kurmaları. Bilineceği üzere bu karşı devrimci saldırı Peru Komünist Partisi içinde Sağ Oportünist Çizgi'yi yaratmış ve Peru halkının silahlı mücadelesini etkilemeyi amaçlamıştı. Marksist-Leninist-Maoistler bu karşı devrimci saldırıyı teşhir etmişler ve "barış mektupları"nın yalan olduğunu açıklamışlardı. Tutsak edildiği 1992 yılından beri hiç kimseyle görüşürülmeyen (ki bunun barış mektupları adı altındaki karşı devrimci saldırıyla

birebir ilgisi vardır) ve sağlığı konusunda spekülasyonlar yapılan (yaşayıp yaşamadığı dahi tartışma konusu yapılan) Başkan Gonzalo 5 Kasım 2004 tarihinde yeniden yargılanmak üzere mahkemeye çıkarıldığına "Şan olsun Marksizm Leninizm Maoizm'e!", "Yaşasın Peru Komünist Partisi!", "Yaşasın Peru Halkının Kahramanları!", "Yaşasın Peru Halkı!" sloganlarıyla bir kez daha Peru Halkının silahlı mücadelesini ve ona önderlik eden Peru Komünist Partisi'ni selamladı. Başkan Gonzalo bu tavrıyla bir yandan emperyalizmi ve onun yerli uşağı Peru gericiliğini bir kez daha yargılamak; öte yandan, silahlı mücadele ve Halk Savaşı karşıtlarına da iyi bir ders niteliğini taşıyordu.

Öte yandan ülkemizde Ulusal Hareketin önderi A. Öcalan, tutsak edilmesiyle birlikte ileriye sürdüğü "İmralı Savunmaları"nda, kendi geçmişinin inkarı üzerinden yükselerek, politik hedefini "demokratik cumhuriyet" olarak belirlemiş, mücadele yönteminde devrimci zoru yadsıyarak, TC faşizmin "barışçıl dönüşümü"(!) esas almıştı. Geçmişte "taktik" adı altında sunulan "emperyalistler arasındaki çatılardan yararlanma" politikası, bugün emperyalistleri demokrasi taşıyıcısı olarak görmeye evrilmişti. Bu örneği vermemiz nedensiz değil. Her ne kadar bir ulusal hareket olmasından kaynaklı bu tür bir değişimi içinde barındırması anlaşılabilir olsa da, ulusal hareketin bu tavrı, özellikle de silahlı mücadeleyi bir gereklilikten/zorunluluktan çıkartarak, onu bir tehdit/pazarlık olgusuna dönüştürmesi; TC faşizminin elini güçlendirmiştir. TC faşizminin AB üyeliği naralarıyla sürdürdüğü "demokrasi" yalanlarıyla birlikte, bu koroza kendisini sol olarak adlandıran kimi çevrelerinde katılımıyla, reformist tasfiyecinin hattın güçlendirilmeye çalışıldığını görmekteyiz.

Ülkemizdeki bu reformist tasfiyecinin hattın silahlı mücadele konusunda faşizmin ideolojik saldırılarını güçlendirmesi bir başka yazının konusu olmakla birlikte, şunu vurgulamak yararlı olacaktır. Bugün bu reformist tasfiyecinin baylarımız, rahat rahat siyaset yapabiliyorlarsa, bunu en çok da devrimcilere, silahlı mücadele yürütenlere, ülke topraklarında demokrasi, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde şehit düşenlere borçludurlar. Bugün silahlı mücadele yürütenlere karşı her fırsatta ve adeta efendile-

"TC" devletinin halka, ilericiilere, devrimcilere, komünistlere olanca azgınlığıyla saldırdığı bir sürecin içinden geçiyoruz. Devletin işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik saldırıları çeşitli biçim ve boyutta devam ederken, son süreçte ön plana çıkan bir gerçeğe de işaret etmek gerekir. Son iki ay içinde faşist ordu güçlerinin düzenledikleri operasyonlarda devrimci partilere ve Komünist Partisi'ne bağlı 11 gerilla katledildi. Bu durumu sadece ülkemizin sınıf mücadelesinin gerçekliğiyle açıklamak ya da faşist ordu güçlerinin gerilla güçlerinin kış sürecini baltalama, engelleme çabası olarak açıklamak yeterli olmayacaktır. Hiç kuşkusuz ki ülke devrimimizin karakteri gereği ve devletin faşist niteliğinden dolayı devrimcilerin, komünistlerin katledilmeleri "anlaşılır"dır. Faşizm kanlı ve katliamcı yüzünü her fırsatta gösteriyor. Son süreçte özellikle gerilla güçlerinin bulunduğu alanlara operasyon üzerine operasyon yapıyor. Dersim'de operasyonların yoğunlaştırıldığı, ormanların yakıldığı ve yoğun çatışmaların yaşandığı biliniyor. Tokat Erbaa'da operasyon yapan faşist ordu güçlerinden bir askerinin genç bir çoban tarafından öldürüldüğü basına yansıyor. Yine faşizmin Türkiye Kürdistanı dağlarında operasyonları artık kanıksanır hale geldi.

Son süreçte 4 DHKP-C gerillası ve 1 kuryesi ile 3 MKP/HKO gerillası yaşanan çatışmalarda şehit düştüler.

Yine 2 ve 9 Kasım'da ise; çeyrek asrı aşan ömrüyle, halk savaşına ısrarla tutunan, yüzlerce şehidin kanyıyla çizilen gerilla hattıyla, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un işçi sınıfının çıkarlarını ifade eden teorisiyle, devrimci teori ve pratiği düzen içine hapseden reformist-tasfiyeciliğe karşı savaşımı ile, soylu bir devrimci, komünist geleneğin Türkiye ve T. Kürdistanı toprağındaki adı olan Proletarya Partisi'ne bağlı bir gerilla birliğinin dost devrimci bir partinin gerillalarıyla seyir halindeyken düştükleri düşman pusus-

sunda; Türkiye ve T. Kürdistanı toprakları bir kez daha komünistlerin, halk savaşçılarının kanıyla sulandı. 2 Kasım'da Komünist Partisi önderliğinde savaşan halk ordusu savaşçılarının, dost ve devrimci bir partinin gerilla güçleri ile birlikte, Dersim Turüşmek köyü Robaik mezrasında düştükleri düşman pususunda, Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML) üyesi Muharrem Yiğitsoy (Deniz, Ahmet) şehit düştü. Bu çatışmadan bir hafta sonra 9 Kasım'da ise TKP/ML üyesi Aşkın Günel (Doğan, Polat) ve Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO) üyesi Cafer Kara (Bülent) yine Dersim'in Turüşmek köyü Karderesi mezrası yakınlarında düştükleri düşman pususunda, yaralı olmalarına rağmen el bombası ve tabancalarıyla çatışarak katledildiler.

İki Halk Ordusu savaşçısının 2 Kasım çatışmasında yaralandıkları ve yaralı olarak çatışma bölgesini terk ettikleri ancak bir hafta sonra yine düşman pususuna düştükleri ve yaşanan çatışmada düşmana kalıyıp verdirilmesine rağmen iki halk savaşçısının yaralı olmalarından kaynaklı düşman çemberini yaramadıkları ve teslim olmayarak şehit düştükleri açıklandı.

Zor bir süreçten geçiyoruz. Türkiye Devrimci ve Komünist Hareketi bir yandan faşizmin askeri saldırılarıyla karşı karşıyayken, öte yandan tasfiyecinin reformist anlayışların, silahlı mücadeleye karşı olabildiğince azgınlıkla saldırılarıyla yüz yüze. Öyle ki bundan 15-20 yıl önce ajitasyon propaganda amaçlı da olsa gerilla grupları çıkaranlar, gerillaya, silahlı mücadeleye sempatiyle bakanlar bugün gerillaya, silahlı mücadeleye saldırmaktan geri durmuyorlar. Daha dün en azından gerillaya, silahlı mücadeleye ilişkin kayıtsız kalkanlar, yorum yapmayanlar, bugün devletin saldırıları ve yaşanan gelişmelerle birlikte (ulusal hareketin saldırılarını durdurması, AB demokrasisi vb.) gerilla savaşına lanetler okuyor, karalamalar yapıyorlar.

rine “**bakın biz onlardan değiliz**” dercesine saldırmaları, onların çaresizliğindedir. İdeolojik olarak bitmiş olmalarından, burjuvazinin çöplüğünden eşelenmelerindedir. Bu onların seçimi. Çöplükte istedikleri gibi eşelenebilirler. Ancak bu bayların devrimci mücadeleye ve özellikle de silahlı mücadele yürütenlere yönelik saldırgan tutumları kabul edilemezdir. Üstelik bu saldırganlık son süreçte gerek Komünist Partisi’nin ve gerekse de devrimci örgütlerin silahlı eylemlerine yönelik aleni bir biçimde propaganda edilerek neredeyse silahın, devrimci şiddetin, lanetlenmesine kadar vardırdı. Bu durum anlaşılırdır. Anlaşılır olduğu kadar da kabul edilemezdir. Emperyalistler ve onların ülkemizdeki uşaklarının halkların haklı ve meşru mücadelelerini terörizm olarak adlandırmaları ve saldırılarına ülkemizdeki reformist tasfiyecilerin ortak olmaları, onların emperyalizm ve onun yerli uşakları karşısında nedamet getirmeleridir.

Bugün ülkemizde öyle bir hava estiriyor ki kendisini “sol” olarak adlandıran pek çok çevre Avrupa Birliği ile ülkemize demokrasi geleceğini iddia etmektedir. Ve buradan hareketle silahlı mücadelenin, devrimci şiddetin artık miadını doldurduğu, böyle yöntemlere başvurmanın “delilik” olduğu sıklıkla vurgulanmaktadır. Bu da devletin yoğun ideolojik saldırılarıyla birleştiğinde kitlelerin üzerinde bilinç kırılması yaratabilmektedir. Avrupa Birliği ile demokrasinin geleceğini vaaz eden çevreler, faşizmin sınıfsal tahlilini çözümlene gücünü gösteremeyen, devletin yapısını kavrayamayan, öze değil söze bakan veya inanan, sınıfsal ve siyasal temele değil görünüşe aldanan ve düşüncelerinde, analizlerinde bir damla Marksizm olmayan çevrelerdir. **Bilinmez mi ki, aslanan devlettir, onun yapısı ve niteliğidir.** Devletin yapısı ve niteliği değiştirilmeden ülkemize demokrasi gelemez. Dolayısıyla, faşizmin ortadan kaldırılması ve ülkemize demokrasinin gelmesi ancak ve ancak ülkemizde anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelenin verilmesi ile gerçekleşecektir. Türkiye’ye demokrasi gelecekse bu ancak aşağıdan yukarıya bir devrimle gerçekleşecektir. Bu, asla unutulmalıdır. Ve hiç kuşkusuz ki bunun yolu da ancak ve ancak silahlı mücadeleden geçmektedir. İşte “TC” faşizmi de bu gerçeği çok iyi bildiğinden, bulduğu her fırsatta silahlı devrimci mücadele yürüten parti ve örgütlere saldırarak, imha etmeye çalışması, imha edemiyorsa bile silahlı mücadeleyi kendisi açısından kabul edilebilir bir düzeyde tutmaya çalışması bu yüzdendir.

Faşizmin silahlı mücadele yürüten devrimci parti ve örgütlere ilk elden yönelmesi, bu güçleri imha etmek için her yolu ve yöntemi denemesi salt karşıt güçlerin mücadelesi olarak değerlendirilemez. **Özellikle son süreçte yaşananlar, faşizmin silahlı mücadele yürüten parti ve örgütlere karşı daha özel bir yönelim içine girdiğini bizlere göstermektedir.** Bu özel yönelim hiç kuşkusuz ki geçmişte de vardı. Bu durumun nedeni ise faşizmin silahlı devrimci parti ve örgütleri kendisi için esas tehlike olarak görmesinden kaynaklıydı. Ancak son süreçte özellikle de

ulusal hareketin ulusal reformist bir hatta girmesinden sonra, silahlı mücadelede ısrar eden partilere yönelmede özel bir önem içerisine girdiği, eskisine nazaran daha bir yoğunlaştığı tartışmasız bir biçimde açıktır. **Bu durum özellikle son süreçte daha belirgin bir hal almıştır.** Bunda bir neden faşizmin ulusal hareketin ve özellikle de gerilla gücünün kendisi için bir tehlike olarak görmekten adım adım uzaklaşması iken; (ki bu durumda bile yani ulusal hareketin gerilla gücünü sadece savunma amaçlı kullanacağını açıklamasına rağmen faşizm ulusal hareketin gerillalarına saldırmaktan geri durmamaktadır. Yani faşizm için gerillanın görüntüsü bile bir tehlike olarak addedilmektedir.)

Faşizmin bütün gücünü silahlı mücadele yürüten güçlere yönelmesinin bir nedeni bu durumken yani önemli oranda faşizmin askeri güçlerinin boşa çıkması ve bu durumun sonucunda bu güçlerin silahlı mücadelede ısrarlı olan devrimci güçlere yönelmesi sonucunu doğurmuşken; meselelerin basit bir neden sonuç ilişkisine indirgenemeyeceği de bir o kadar açıktır.

“TC” faşizminin kendisine yönelik silahlı devrimci güçlere yönelik bu saldırganlığının şu anki tarihsel koşullarla, sınıf mücadelesinin seyri ile, devrim ve karşı devrim güçlerinin konumlanması ile birebir ilintisi vardır. **Bu nedenle faşizmin silahlı mücadele yürüten güçlere yönelik son dönemde artan saldırısı diğer nedenlerle birlikte esas olarak ideolojik bir saldırı olarak değerlendirilmelidir.**

Gerek dünya üzerindeki gelişmeler ve gerekse de ülkemizdeki gelişmeler faşizmin bu sınıf tavrını daha da körüklemektedir. “TC” faşizmi bir yandan AB üyeliği masallarıyla “**demokratik devrim**” yaptığını ileriye sürerken, öte yandan işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki sınıf baskısını ve sömürüsünü daha da azgınlaştırıp, emperyalizme bağımlılığını daha da pekiştirip, özellikle son dönemde azınlık raporu tartışmalarında faşist Kemalist yüzünü daha bir göstermişken, hiçbir ayrık sese daha doğru bir ifade ile kendisinin faşist diktatörlüğünü sorgulayan hiçbir güce yaşam hakkı tanımamaktadır. Çünkü gelinen aşamada faşist Kemalist diktatörlüğün işçi sınıfı ve emekçi halkın üzerinde uyguladığı siyasal sosyal ekonomik zulüm had safhaya ulaşmıştır. Bir yandan AB üyeliği masallarıyla işçi sınıfını ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını oyalamanın çabası içindeyken ve bu çabaya kendisini sol olarak adlandıran önemli bir koroyu katmışken, kendilerince yakaladıkları “istikrarı” daimi kılmak istemektedirler. Gerilla namına, silahlı mücadele adına en ufak bir kıpırtıya dahi anında müdahale etmek istemekte, gerillanın hareket alanını daraltmaya, gerillayı imhaya yönelmektedir. Bugün açısından bunun daha da öne çıkması, devrimci hareketin görece güçsüzlüğü ve öte yandan silahlı devrimci mücadelenin kimi çevrelerce lanetlenmesi, kimi çevreler tarafından ise gerillanın bir kurtuluş aracı olarak değil de pazarlık unsuru olarak görülmesi ve özellikle “canlı kalkan” gibi kampanyalarla, devletin niteliğinden, faşizm gerçekliğinden bihaber yönelimlere girilmesi (üstelik bunun devrimcilik

adına, Kürt halkıyla dayanışma adı altında yapılarak bunun faşizme objektif olarak kan taşınmasına kadar gidilebileceğinin görülmemesi, Kürt halkıyla dayanışmak adı altında ulusal reformist bir hattın peşine takılarak, Kürt halkının kendi kaderinin tayin hakkının kayıtsız şartsız savunulmasının objektif olarak üstünün örtülmesine hizmet edilmesi...) gibi nedenler ve işçi sınıfının esasen devrimci bir önderlikten yoksun olarak, bölük pörçük gösterdiği direnişler, emekçi halkın içine düşürüldüğü çaresizlik ve en ufak bir hareketlenmeye yönelik azgınca bir terör estirerek yaratılan “hiçbir şey değişmiyor” ruh hali, bugün açısından faşizmin elini daha da güçlendiren bir özellik arz etmektedir.

İşte faşizm açısından böylesi bir durum içinde devrimci ve komünist hareketin toparlanma belirtilerini göstermesi, bu toparlanmanın işçi sınıfı ve emekçi halkın hoşnutsuzluğuyla birleşme sinyalleri vermesi ve özellikle bu birleşmenin radikal devrimci ve silahlı bir mecraya akma tehlikesine karşı önlem alma gerekliliği kendisini dayatıyor. Bu nedenle silahlı devrimci anlayışı savunan partilere, anlayışlara olanca gücüyle saldırıyor. **Üstelik bu durum sadece gerilla alanı ile sınırlı bir özellik arz etmiyor.** Faşizm özellikle hapishanelerde F tipi saldırısıyla devrimci ve komünist tutsakları teslim alamamış olsa bile, onları F tiplerine nakletmekle kazanmış olduğu üstünlüğü bu kez daha kapsamlı ve sinsi bir biçimde gelerek sürekli kılmak istiyor. Devrimci ve komünist tutsaklara bir kez daha yönelmenin hesaplarını yapıyor. Amaç ideolojik teslimiyeti sağlamak. Bu amaçla faşizm yeni TCK doğrultusunda hapishanelerden bazı tutsakları tahliye ediyor. Ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısıyla da bu saldırının zeminini döşüyor. Kısacası faşist Kemalist diktatörlük hem içeride hem de dışarıda tam teslimiyeti dayatıyor. Hiçbir farklı sese tahammül göstermiyor. Hele bu ses onun temellerine yöneldiğinde, silahlı bir güç olduğunda sınıf refleksini, faşist yüzünü göstermede biran olsun bir tereddüt göstermiyor.

Askeri faşist diktatörlük bugün açısından yaşadığı bu soluklanmayı sürekli kılmak istemektedir. İşte bu nedenle işçi sınıfına, emekçi halka gerçek kurtuluşun yolunu gösteren, silahlı devrimde ısrar eden, emperyalizm ve faşizm karşısında aman dilemeyen Komünist Partisi ve silahlı mücadelede ısrar eden devrimci partilere yönelmeye bu dönemde daha bir önem vermekteler. **Saldırısının temelinde esasen ideolojik bir mesaj vardır.** Kendisi açısından şu an için çok fazla bir tehdit unsuru oluşturmayan (askeri gücü, sayısı, hareket alanı vb.) gerilla güçlerine karşı bu abartılı ve bir o kadar da yoğun bir şekilde yüklenmesi, gerillanın taşıdığı misyonla, onun yüklendiği anlamla alakalıdır. Faşist “TC” bugün gerillanın, gerilla savaşının önemini ve yenilmezliğini herkesten daha iyi bilmektedir. Gerilla savaşının yenilgiye uğraması ona önderlik eden çizgiyle ilgilidir, yoksa gerilla savaşının yanlışlığından ya da hatalı bir askeri perspektif olmasından kaynaklı değildir. “TC” açısından bu durum tecrübeleriyle sabittir. Bu nedenle gerillaya, gerilla savaşında ısrarlı olan par-

ti ve örgütlere yönelmek onun açısından yaşamsaldır. Çünkü gerillada ve gerilla savaşında kendi sonunu görmektedir. Çünkü gerilla bir meydan okuyuştur. Çünkü gerilla ideolojik bir duruştur. Başkan Gonzalo’nun deyimiyile “*bu uzun vadeli ehemmiyete sahip, düzene meydan okuyan... coğrafyamızın kırlarında, dağlarında ve vadilerinde yeni bir tarih yazmaya, bu baskı ve zulüm düzenini yerle bir etmeye, tüfekler elde dağ zirvelerini zaptetmeye, gökkubbeyi fethedip yeni bir şafağın yolunu açmaya çağır*”an bir güçtür.

İşte bu nedenle bugün açısından “TC” gerillaya saldırmakla, onu imha etmeye çalışmaya, hareket alanını daraltmaya daha bir önem vermektedir. Bu nedenle bugün silahlı mücadelede ısrarcı olmak, gerillada tavizsiz bir duruş sergilemek, iktidarı isteyenler, politik iktidar perspektifi olanlar için her zamankinden daha bir önem kazanmaktadır. İşte bu nedenle bugün Komünist Partisi’nin mücadelesine katkı sunmak, silahlı mücadelede tavizsiz olmak, Halk Savaşı’nın bir parçası olmak, gerillada varlaşmak olmazsa olmazdır. Türkiye Devrimci ve Komünist Hareketi’nin yaşadığı kapsamlı saldırının püskürtülmesi, yaşanan kısmi toparlanmanın daha da büyütülmesi, Halk Savaşı’nın işçi sınıfı ve emekçilerin tepkisiyle bütünleşebilmesi için Komünist Partisi ile bütünleşmek, onun sorunlarını kendi sorunları haline getirmek bugün daha bir önem kazanmaktadır. Tıpkı 9 Kasım’da yaralı olmasına rağmen, Halk Ordusu savaşçısına yarasız bir biçimde **Cafer Kara** isimli yoldaşıyla birlikte kahramanca savaşarak şehit düşen **Aşkın Günel**’in Parti Üyeliği başvurusunda ifade ettiği şu düşünceler gibi: “*Yıllardır mücadelenin içindeyim. İlk önce kıyasından köşesinden, sonrasında biraz daha ortalara doğru girerek ve sonrasında bu sorunlar bizim, biz çözeceğiz diyerek partinin, sorunlarının olumlu ve olumsuz yanlarıyla içine girmek. Partinin, mücadelenin sorunlarını paylaşmak istiyorum. Dışarıdan partiyi eleştirmek için kaçamak ve kolay olan yanı. İçine girmekse sorumluluk üstlenmeyi, kendini yetiştirmeye mümkün*” diyerek bizlerin ne yapması gerektiğini bir kez daha göstermiştir. Bu düşünceler genç bir yoldaşın, henüz 20 yaşında olan bir komünistin, halk geçliğine çağırısı ve aynı zamanda vasiyeti olarak algılanmalıdır. Ve pek tabii ki bugün mücadelenin, partinin dışında durarak, halk savaşının uzağında ahkam kesenlere, “işin kolayına kaçanlara”, iyi bir yanıt olarak ele alınmalıdır.

Ülkemizin halk demokrasisi, bağımsızlık ve özgürlüğünün yolu silahlı mücadeleden, gerilla savaşından, Halk Savaşı’ndan geçmektedir. Bugün bunu daha bir kıvançla savunmalıyız. Bulduğumuz her alanda Halk Savaşı’nın propagandasını yapmak zorundayız. Gerillada ısrarcı olmak, Halk Savaşını güçlendirmek için daha cüretli adımlar atmalıyız. Gerek şehit düşen Halk Savaşçıları ve gerekse de devrimci gerillaları sahiplenmek, mücadelelerinin propagandalarını yapmak, onların ne için ve ne uğurda silah elde savaşarak şehit düştüklerini kitlelere anlatmak bugün her zamankinden daha bir önemlidir.

Dersim'de şehit düşen TKP/ML Üyesi MUHARREM YİĞİTSOY ÖLÜMSÜZDÜR!

Açıklama; Elimize posta kanalı ile ulaşan bildirimleri güncel olmasından dolayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden Türkiye Halkı!

Sömürücü egemen sınıflara karşı ezilenler cephesinde yürüttüğümüz sınıf savaşımında bir Parti Üyemizi daha Dersim'de şehit verdik.

Devrimci kamuoyunun da bildiği gibi; aldığı kayıplar, yaşadığı iç sorunlar sonucunda Dersim'deki gerilla mücadelesinin kesintiye uğramasından bu yana Partimiz, bölgedeki faaliyetini yeniden ve kalıcı bir şekilde başlatmak kararlılığını her zaman açıkça ortaya koymuştur. Bu amaçla yapılan çalışmalarda bugüne kadar; 2000 baharında yedi yoldaşımızı Dersim dağlarında düşman pususunda, 2004 baharında Ahmet Laço ve Sevda Yıldız yoldaşları partimiz saflarında mücadele etmeye başlamalarından kısa bir zaman sonra şehit verdik. Bu kayıplar Dersim'de parti faaliyetinin kalıcılıştırılması için ısrarımızı asla zayıflatmadı. Aksine, şehit düşen yoldaşlarımız bu politikamızın önemini artırarak daha da değerli kıldı.

Dersim, Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya önderliğinde yürütülen çalışmaların ve Partimizin nice üyesinin, savaşçısının, sempatanının çok değerli mirasına sahiptir. Dersim tarihi olarak sahip olduğu isyancı geleneği, coğrafi olarak taşıdığı özellikleri, kitlelerinin faşist, burjuva-feodal düzenle çelişkisinin yoğunluğu nedeniyle Türkiye'de devrim mücadelesinin gelişip güçlenebileceği merkezlerden biri olmaya devam etmektedir.

Bu gerçekliğe uygun olarak öncesinde olduğu gibi Partimizin 7. Konferansı da Dersim'de gerilla mücadelesinin yeniden başlatılması ve geliştirilmesi için net bir anlayış belirlemiş ve bunu kararlarına yansıtılmıştı. 7. Konferansın çizdiği yönelim ve kararlarına uygun olarak atılan ilk adımlar **Ahmet Laço** ve **Sevda Yıldız** yoldaşların şehit düşmesi ile birlikte aksadı. Koşulların yeniden değerlendirilmesi sonucunda, devrimci dayanışma ilkelerine uygun olarak MKP ile ilişki kurulmasına karar verilmiş ve kısa zamanda Dersim'de gerilla faaliyetinin başlatılması ve geliştirilmesine dönük ilk hamleler yapılmıştır.

Partimizin MKP ile ilişkisi iki ayrı devrimci partinin, ihtiyaçlarına uygun olarak olanaklarını birbirlerine sunmaları ve karşılıklı olarak benimsenen devrimci dayanışma ilkelerinin korunmasına dayanmaktadır. Partimizin, amaçlarına ve ilkelere uygun olarak kurduğu bu ilişki sınıf mücadelesinin gelişmesine hizmet eden devrimci bir ilişkidir. Partimiz tüm devrimci parti ve örgütlerle ilişkilerini aynı zeminde, aynı ilkeler doğrultusunda, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına uygun olarak

geliştirme kararlılığındadır. Dersim'de gerçekleştirdiğimiz devrimci ilişki bunun somut bir ifadesidir.

Yoldaşlar, devrimciler!

Dersim'de geliştirmeye çalıştığımız gerilla savaşının uzun yıllardır düşman saldırıları sonucunda aksaması ve oturtulamaması genel olarak sınıf mücadelesine de zarar vermiştir. Gerilla savaşının gücüne tanık olmuş faşist diktatörlüğün gerilla savaşının varlığına tahammülsüzlüğü her zaman olduğu gibi bugün en üst sınırdadır. Devrimci hareketin yaşadığı gerilemelerle birlikte faşist devlet her türlü devrimci hamleyi, özellikle de gerilla savaşını yok etmek konusunda daha da pervasızlaşmıştır. Karşı-devrimin bu saldırılarının karşısında durmak ve süreci tersine çevirmek için devrimci iradeyi kuşanmak, kitlelerin yaratıcı gücüne güvenmek, bedel ödeme ve ödetme bilincine sahip olmak şarttır. Dersim'deki devrimci çabamız bu ısrarımızın bir parçasıdır. Ve **Muharrem Yiğitsoy** yoldaş bu amaç doğrultusunda Dersim Gerilla Birliği'nin ve bölgedeki Parti organımızın bir üyesi olarak taşıdığı sorumluluğu yerine getirmiştir. Gerilla savaşının Dersim'de başlatılması ve geliştirilmesi görevini omuzlamıştır. Partimizin bu yönde aldığı kararların pratik uygulayıcısı olmuştur. **Muharrem Yiğitsoy** yoldaş Halk Savaşına hizmet etmenin büyük onuruna sahiptir.

Yoldaşlar!

Tasfiyeciliğin çeşitli olumsuzlukları bahane ederek geliştirdiği mücadele kaç-

kınlığı, yılgınlık devrimci iradenin gücü, tavrı karşısında yenilmeye, yok olmaya mahkumdur. Hiçbir güç devrimci iradenin cüretini, meydan okuyuşunu engellemeyecektir. Devrim uğruna ödenen her bedel tasfiyeciliğin yaratmaya gayret ettiği yılgın, durgun, "çatışmasız" mücadele anlayışına darbe olmaya devam edecektir. Bütün tarih boyunca ileriye atılan her adım durgun süreçlerin değil, devrimci pratik süreçlerin ürünü olmuştur. **Değiştiren güç bedel ödemeye, var olanı yıkmaya hazır, yeni olanı inşa etmekte tereddüt göstermeyen güçtür.** Sömürüden, zulümden, karanlıktan kurtuluşun yolu Muharrem yoldaşın bedel ödemeye hazır devrimci duruşudur. Tasfiyeciliği ve diğer tüm geri duruşları gerçek yerleri olan karanlık kuyuya sokacak olan da sadece bu devrimci duruştur.

Zorlu süreçlerde devrim mücadelesini ileriye taşımamızın yükümlülükleri daha da ağırdır. Komünistler, özellikle zorlu süreçlerde önderlik misyonlarını oynarlar. Bunun nedeni, komünistlerin tüm burjuva düzenlerin kaçınılmaz yıkılışını, başarısızlığını başından itibaren bilmeleridir. Bu da onları başta işçi sınıfını olmak üzere ezilenleri bu kaçınılmaz alt üst oluşa hazırlama görevi ile yükümlü kılar. Partimiz tam da bu bilincin ve görevin uygulayıcısıdır.

Şehitlerimize karşı taşıdığımız sorumluluk, onların bıraktığı yerden görevlerini yerine getirmek üzere omuzlamak ve gelecekteki devrimci süreçlere en ileri

seviyede hazırlanmaktadır. Şehitlerimize karşı taşıdığımız sorumluluk, onların canlarını feda ettikleri yerde düşman ile kıyasıya savaşıya devam etmektir. Şehitlerimizin bize miras bıraktığı sorumluluk demokratik halk devriminin kaçınılmaz zaferi için kitlelerin devrimci ilerleyişine yol açmaktadır.

Görevlerimiz her zamankinden daha berrak ve açıktır: Yıkılmaya yüz tutmuş burjuva-feodal düzene karşı, faşist devlet aygıtının korktuğu şeyi hayata geçirmekte tereddüt göstermemek; Halk Savaşına hizmet etmek, gerilla savaşını demokratik halk devriminin görevlerini yerine getirmek üzere sürdürmek ve devrim için bedel ödemeye hazır olmak... Muharrem yoldaş bu bilinç ve görevi biz yoldaşlarına miras bırakarak şehit düşmüştür. Muharrem yoldaşın şehit düşerken dalgalandırdığı bayrak Dersim dağlarında yol göstermeye devam edecektir.

Muharrem yoldaş ölümsüzdür!

Dersim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın Partimizin sınıf savaşımındaki ısrarlı yürüyüşü!

Şehitlerimize verdiğimiz sözü tutmaya devam edeceğiz!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO, TMLGB!

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komitesi-Siyasi Büro

6 Kasım 2004

Dersim Turüşmek şehitleri ölümsüzdür!

Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye Halkı!

Egemen sınıflara karşı yürüttüğümüz mücadelede iki yoldaşımızı daha yitirdik.

Faşizm, iki TİKKO savaşçısını daha katletti.

Muharrem Yiğitsoy'un şehit düşmesinden bir hafta sonra Aşkın Günel ve Cafer Kara adlı yoldaşlarımız devlet güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düştü.

Egemen sınıflar ve faşist diktatörlüğü işçi sınıfı ve emekçi halka, özel olarak Kürt "ulusal" güçlerine ve sınıfsal mücadele yürüten güçlere karşı amansızca saldırılara devam ediyor. Askeri operasyonsuz gün geçmiyor. Gerilla kuşatılıyor, köyler kuşatılıyor, dağlar ormanlar kuşatılıyor, uçak ve helikopterlerle, karada ise tank ve havan toplarıyla bombalanıyor. Köylüler göçe, "korucu"luğa veya işbirliğine zorlanıyor; gıda ambargosuna veya gıda denetimine tabi tutuluyor; baskı, taciz, gözaltı, işkence ve tutuklamalara maruz bırakılıyor... Şehirlerdeki saldırılar ise bu biçim ve boyutta olmasa da farklı biçimleriyle hiç de geri kalmıyor. Düşman her yerde düşmandır ve her fırsatta saldırılmaktadır.

Son iki yoldaşımızın şehit düşmesi bir önceki çatışmanın devamı olarak meydana gelmiştir. Daha önce açıklandığı gibi devrimci dayanışmanın bir örneği, alanın özgüllüğü ve

düşman operasyonlarının yoğunluğundan dolayı Partimizin gerillaları ve MKP'nin gerillaları birlikte kalmaktadır. Ve 2 Kasım 2004'te, iki özel timin de öldüğü çatışmaya birlikte girmişlerdir. O çatışmada Muharrem Yiğitsoy adlı yoldaşımız şehit düşmüştür.

Edindiğimiz bilgilere göre son şehit düşen yoldaşlarımız 2 Kasım çatışmasında yaralanmışlardır. İki örgütten oluşan birlik, yaralılarla birlikte çatışma alanının dışına çıkmıştır. Birçok defa çatışmayla yüzyüze gelmişlerdir. Yaralı yoldaşlara gerilladaki sağlık müdahalesi yetersiz kaldığından ve gerillanın hareket haline engel oluşturduğundan dolayı tedavi amacıyla şehire göndermek için Dersim merkezine yakın Turüşmek köyünün Karedesi Mezrası civarına gelmişlerdir. Bu alana geldikten sonra operasyona devam eden düşman askerleriyle 9 Kasım günü yeniden çatışmaya girmek zorunda kalmışlardır. Düşmanın uçak ve helikopterlerin de hava desteğiyle sürdürdüğü çatışma, akşama kadar sürmüş ve bir astsubayın ölü, bir kısım özel timin de yaralandığı çatışmada, karma gerilla birliği gece çemberi yararak çıkmış, ancak yaralı oldukları için üzerinde büyük silah bulunmayan yoldaşlardan Tokat/Almus/Çambulak köyü doğumlu Aşkın Günel ve Maraş Ekinözü Ambarlı Köyü doğumlu Cafer Kara adlı yoldaşlar

üzerindeki tabanca ve bombalarla son mermilerine kadar savaşarak şehit düşmüşlerdir.

Hava destekli saldırılar bölgede uzun süredir devam etmektedir. Devlet, köylülere ve yöre halkına faşist terör estirmeye devam ediyor. Bugün için henüz küçük ve zayıf da sayılsa gerilla birlikleri onlar için büyük bir tehlike olmaya devam ediyor. Küçük güçlere karşı hava ve kara destekli binlerce, on binlerce birlik göndermektedirler. Onların korkuları stratejiktir. Ve psikolojik üstünlük ve inisiyatifi hep elde tutup bir an olsun gevşetip kaptırmak istememektedirler. Sınıf çıkarı meselesidir ve cennetlerini kaybetmek istemedikleri için hiçbir saldırı ve vahşetten çekinmemektedir. Sorun bunun bilincinde hareket ederek düşmanın anlayacağı dilden ve onların üstesinden gelecek mücadele biçimlerini bilince çıkarıp onun ruhuna göre örgütlenmek ve hareket etmektir. Davada yitirdiklerimize ve değerlerimize bağlılık bunu gerektirir...

İşçiler, Emekçiler, Yoldaşlar!

Emperyalistler ve onların yerli uşakları burjuvazi, toprak ağaları ve diğer gericiler, yani bir avuç asalak sınıflar, işçi ve emekçilerden gasp edilen emeklerle cenneti/saltanatı yaşıyorlar. Kurdukları ve yaşadıkları bu cennetlerini kaybetmemek için hiçbir saldırı ve vahşet biçimlerinden kaçınmayacaklardır. Onların bu saltanatını

yıkıp yerine kurulacak olan Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm teorisine saldırmaları, dehşete düşmeleri ve o dehşetle her yol ve yöntemle saldırılarına boşa değil. Tersine beklenemez. Dolayısıyla bu mücadeleyi yürüten işçi sınıfı, yoksul köylüler ve diğer emekçilere ve özellikle bunların öncüleri devrimci ve komünistlere acımasızca/vahşice saldırıyacaklardır. Ve saldırıya devam ediyorlar.

Her alanda savaşçılarımızı katletmeye çalışıyorlar. Sınıf savaşının yasasıdır bu. Kavga bedelsiz olmaz. Daha büyük kinle, daha büyük öfkeyle, daha büyük azim, kararlılık ve cüretle mücadeleye sarılmamızdır. Aramızdan koparılan her yoldaş bize görevlerini ve davasını emanet ediyor. Onlara, işçi sınıfı ve emekçi halka layık olmalıyız. Her geçen gün daha çok yoldaş yerini doldurmamızdır. Bu sorumluluk bilinciyle yoldaşlarımızı bir kez daha anıyor, emanet ettikleri davayı sürdürceğimize ve hesabını soracağımıza söz veriyoruz.

Muharrem, Aşkın, Cafer yoldaşlar ölümsüzdür!

Turüşmek şehitleri ölümsüzdür! Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Partimiz TKP/ML Önderliğindeki TİKKO ve TMLGB!

12 Kasım 2004

Türkiye Komünist Partisi/ Marksist Leninist/Merkez Komitesi

Gelişimin diyalektik adı; Mehmet Demirdağ

Demirdağ'ın yaşamı dağ gibi güçlü bilincin ve yüreğin çelikleşen iradesidir. Onun yaşamında genç bir militanın coşkusunu, bir partinin bilincini; bir önderin bilgeliğini birlikte görmek mümkündür. Saf, hilesiz bir militanın heyecanlı devrimci yaşamı, bir partinin olgunlaşan adımları ve bir önderin yüksek devrim sorumluluğunun tablosudur Demirdağ.

Gelişimin diyalektiğini anlamak, kavramak için komünist önder **Mehmet Demirdağ** yoldaşın yaşamına, devrim ve parti sorunları karşısındaki duruşuna, devrimi ve Parti'yi örgütlenme tarzına bakmak gerekir. **O adım adım ilerleyerek büyümenin ve gelişimin zirvesidir.**

Küçük bir taş parçasının mücadele içinde parça parça büyüyen granit kayalara ve oradan Dağlaşmaya varmasının adıdır. Toplumlar ve devrimler tarihinde özgürlüğü en güçlü düzeyde istemenin ve bunun savaşımını örgütlemenin öncülüğünü yapmaktır Demirdağ.

Onu **sıra dışı** ve **"özel"** yapan onlarca özelliğin senteze varmasıdır. Genç bir militanın heyecan ve coşkusu, öğrenme ve kavrama isteği, mücadele azmi ve yürüme kararlılığıdır.

O, yüzünü hep gerçeğe, gözlerini gerçeğe hükmeden yasaların keşfine çevirdi. Gözlem ve inceleme yeteneğini, algılama ve kavrama gücünü gerçeğe ve gerçeğin değişimi uğrunda mücadeleye çevirdi. Devrim ve Parti sorunları üzerinde yoğunlaşma, çözüm bulma arayışı onun düşünsel temeliydi. O her yaşında genç kalmayı, öğrenmeyi ve kavramayı bilirdi. Merdivenleri adım adım çıkarken bile genç kalmayı, heyecan ve coşku dolu yaşamayı başardı. Çünkü O devrimi ve Partiyi en yüksek bilinç ve heyecanla sevdi. Proletarya Partisi'nin gelişimi ve büyümesi için çalıştı, mücadele etti. Bundan dolayıdır ki, O ilerleyen her yaşında genç ve yoldaş kalmayı başardı.

Demirdağ'ın yaşamı dağ gibi güçlü bilincin ve yüreğin çelikleşen iradesidir. Onun yaşamında genç bir militanın coşkusunu, bir partinin bilincini; bir önderin bilgeliğini birlikte görmek mümkündür. Saf, hilesiz bir militanın heyecanlı devrimci yaşamı, bir partinin olgunlaşan adımları ve bir önderin yüksek devrim sorumluluğunun tablosudur **Demirdağ.**

Kısa yaşamında taşıdığı devrim bilincindeki dokuda, zenginlik, yetenek ve başarı vardı. **Devrimci yaşamda ortaya çıkan zorlukların ve engellerin aşılması mücadelesi onu bir yandan değiştirip, olgunlaştırırken, değişmeden kalan bir yanı ise devrimci gençliği, devrimci heyecan ve coşkusuydu. Umudun zayıfladığı en zor koşullarda, küçük bir direniş, bir karşı koyuş onu heyecanlandırıp, gözlerinin parıltısını artırdı.** Olumsuzluk içinde, döşenmeye çalışılan her olumlu pratikten devrime olan sevinci ve inancı büyütmeyi başardı. Sınıf savaşımının her sorununa yaklaşımı, olgulardaki çelişmeler yasasını değerlendirmedeki bilimselliği ve çözüm önerileri onun nitelik farkını ortaya koyardı.

Umutsuzluğa, karamsarlığa, yılmılgıya karşı tahammülsüz, yalana ve inkara karşı, genç bir bilgenin bilimsel direngen duruşuydu. En geri olanın içinde bile ileri olanı, en zor sürecin içinde bile devrimci bir dokuyu örmeyi bilen; bundan heyecan duyan ve bu heyecanı etrafına yayarak, devrimci kararlılığa dönüştürmesini bilirdi.

Devrimci ve komünist tutsakların '96

ölüm savaşımında anaların cop ve dipçik darbeleri altındaki direnişi, **Mehmet Demirdağ'**ı, muazzam derecede heyecanlandırıp, öfke ve direniş kararlılığını geleceği kazanma iradesine dönüştürmüştü. Zorluklarla dolu olan bir süreçte küçük bir karede yaşananlar onu heyecanlandırmasını bilmiş, devrimci adalet ve hesap sorma kararlılığını alevlendirmişti. Toplumsal yaşamın küçük karelerinde yaşananları görüp öğrendikçe, haksızlıklara ve zulme olan tepkisi artıyordu. Ve bu tepkiyi gerillanın namı ve tetik seslerinde örgütlemeyi hedefliyordu. Koşulların terorisine sığınmadan, olanaksızlığın ve imkansızlığın arkasına yatmadan en zor süreçte bile devrimin hesap sorma bilincini devrim bilincinin mayası haline getirmesini bilirdi. Onun bu duruş ve bilinci örnektir.

Sivas'ta yaşanan vahşet karşısındaki duruşu da örnektir. Her bir sömürü, zulüm karesini O, iktidar ve devrim bilincine götüren perspektifin politik parolası haline getirdi. Sivas'ta yaşanan vahşeti unutmadı. Sivas'taki yangının alevini yürek ve bilincinde yaşadı. O, yaşanan vahşet alevini emekçilerin Parti saflarında örgütlenmesini amaçlayan politik mesaja dönüştürdü. O alevde politik mesaj ateşle verildi. Karşı-devrimin zulmü altında yanan ateş üzerinde yükselen alevlerde devrim ateşini örgütledi. Hesap sorma bilinci ve iradesi kör bir intikam duygusu değildi. **Hesap sorma bilinci ezilen ve baskı altında iradesi parçalanmak istenen bir halkı Demokratik Halk Devrimi'nde örgütlemektir.** Devrimci hesap, namı ve ateşle soruldu. Her devrimci hareketi ve eylemi, Demokratik Halk Devrimi'ni ve halk savaş stratejisini örgütlemek için ele aldı.

Partinin devrimci savaşı ve kitleleri örgütleme sorumluluğunu gerçekleştirme seviyesine gelmesi için büyük bir çaba ve enerji ortaya koydu. O, söylemlere dedikodulara asla prim vermedi. Burjuva-feodal sisteme ait geri, eski ve köhnemiş olan ne varsa Parti'nin gündeminden sökülmeye, yerine devrimci savaş, parti ve kitlelerin sorunlarını koymaya çalıştı. Devrimci politikanın, devrimci savaşın tartışılma sürecinin yaratılmasına büyük katkı sundu. Partide devrimci aydınlanma ve olgunlaşma sürecinin yaratılması için devrimci sorgulamayı esas aldı.

"DURUM İYİDİR, ÇÜNKÜ ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜN DEĞİL ÇÖZÜMÜN, KARAMSARLIĞIN DEĞİL UMUDUN YOLUNDAYIZ"

"Başımıza ne gelir değil düşmanın başına ne getiririz" diye düşünen Demirdağ, bu düşünceyi egemen kılınması, Proletarya Partisi'nin saldırı ruhunu kuşanması ve savaş yönelimine girmesi için çalıştı. Partinin devrimi gerçekleştirme seviyesine gelmesi için, kadro ve militanların görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi, bütünlüklü ve kolektif bir çabanın örgütlenmesi gerektiğini sürekli vurguladı. Örgütlü militanların üzerine düşeni yapmaması durumunda ilerleyişin ağır aksak, parça parça süreceği, ancak bütünlüklü bir çaba ve emeğin ortaya konmasıyla, yürüyüş daha nitelikli hale geleceğini savundu ve

bunun gerçekleşmesi için çalıştı. Hızlı düşünülmesi, hızlı davranılması; gevşekliğe, hantallığa, gecikmeye, laçkalığa yer verilmemesi gerektiği yönde uyarılarda bulundu. Devrimci duyarlılık, sorumluluk ve ciddiyet göstermede örnek bir komünist gibi davrandı.

Her bir direniş ve karşı koyuşun, her bir partili duruş ve yürüyüşün propaganda ve ajitasyon çalışmasının mutlaka yapılması için çalıştı. Kavgaya ve partiye adanmanın, feda ruhuyla donanmanın pratiğini her yana yaymaya çalıştı. Bunun bilince çıkarılması için büyük bir emek harcadı.

Okunan, yazılan, organize edilen, planlanmak istenen her iş ve eylem savaşa göre şekillenmenin ve devrimci savaşın bir parçası olmanın perspektifiyle ele alınmalıydı. **Devrimci savaşın neresindeyiz? İdeolojik sağlamlıktan ne anlaşılmalıdır? İdeolojik sağlamlığın neresindedir? Partide ideolojik sağlamlığın niteliği ve düzeyi nedir?** Bu sorular onun vazgeçilmez temel sorularıydı. Devrimci sa-

vaşla ideolojik sağlamlık arasındaki diyalektik bağı ve ilişkiyi sorgular, doğru yanıtlar aramaya çalışırdı. İdeolojik sağlamlıkla devrimci savaş arasında vazgeçilmez bağı ve ilişkiyi karşılıklı etkiyi sorguladığı gibi yoldaşlarına sorgulattı, partinin gelişiminde bu iki olgunun incelenmesine önem verirdi.

"Daha geri silahlara imkan ve olanaksızlıklara karşı ideolojik ve siyasal olarak hazırlıklı olunursa, sınıf düşmanları alt edilebilir" bu düşünce yoldaşta egemendi. Savaşçı parti, düşmanı ve devrimci savaşı iligine dek hissetmeden devrimi örgütlemenin başarılamayacağını savunurdu. Devrimci savaşla parti, devrimci savaşla kadro ve eğitimi, devrimci savaşla kültür ve sanatın vazgeçilmez değişim, dönüşüm ve etkileşim bağı sorgulandı. Devrimci savaşın tayin edici rolünü savaşın herşeyi değiştirip, dönüştüreceği vurgusunu güçlü yapardı. Emperyalist-kapitalist ideolojik saldırılarının örgütlendiği, her tarafa yayılarak, egemen kılınmaya çalışıldığı, Türk hakim sınıfların baskılarını artırdığı, devrimci saflarda kendisini tasfiyecilik olarak ortaya koyup, bilinçleri esir almaya, devrim ve parti gerçekliğini tartıştırmaya başladığı, tereddüt ve kuşkuyla provoke edildiği bir süreçte, **HER ŞEY DEVRİM İÇİN HER ŞEY PARTİ İÇİN** şiarını savundu. Devrime inançsızlığın, partiye olan kuşkuyla güvenizlik olarak gelişmeye ve geliştirilmeye çalışıldığı süreçte 2. Olağanüstü Konferansı örgütlemeye büyük emek harçayarak, devrim ve parti bilincinin yüksekte tutulması için çalıştı.

Kavratmanın sadece söylemler sınırına hapsedilerek, bir düzey yakalayacağı bilinci Mehmet yoldaşta güçlüydü. Pratiğin de-ğiştirici, kavratıcı, eğitici ve eleştirici gücüne inanırdı. Pratiğin hükmünü yerine getirmek, değişimin-dönüşümün gücünü kavratmak için **"olamaz-yapılamaz"**a inanmazdı. Bu kavramların düşmanıydı. Beyinlere vurulmuş **"imkansız-yapılamaz"** zincirlerini parçalarken, göstere göstere kavratmayı, öğretmenlik yaparken öğrencilik yapmayı asla ihmal etmezdi.

SINIRLI BİR YAŞAMI SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYAN BİLİNÇ

Devrimci savaşı ve yasalarını öğrenmek için yoğun çaba harcıyordu. Kürt ulusal hareketinin gerçekleştirdiği ilk ilçe baskınlarını inceliyor ve Karadeniz'de bunun benzer pratiğinin nasıl verilmesi gerektiği yönünde yoldaşlarıyla yoğun bir çaba harcıyordu. Karadenizi "Botan" yapma fikri **DEMİRDAĞ** yoldaşta güçlüydü. Bunun için çok sınırlı sayıda güç ve silahla Almus baskını gerçekleşti. Partinin savaş sürecine girmesinin ve Karadeniz'in her tarafını Botanlaştırma planının ilk ve güçlü adımı Almus'ta atıldı.

Her tehlikeli ve riskli durumda partiyi ve değerlerini korumanın, bireyi korumaktan önce geldiğini her pratik yürüyüşünde tavır ve davranışında ortaya koyardı. Bedel ödemeyi göze alma cesaretini göstermeden fedakarlıktan, kararlılıktan; örgütlenmeden ideolojik sağlamlıktan, devrimci savaştan ve partiden bahsetmenin anlamsız olduğunu ortaya koyardı. Devrimci adalet anlayışı, hesap sorma bilincinin örgütlenmesiyle güçlenir. Bu bilinç devrim bilincidir. Bu bilinci ortaya koymak için zor ve imkansız denilen koşullara boyun eğmemek gerekir. Zor ve imkansızlıkların arkasına sığınarak, görev ve sorumluluk yerine getirilemez.

"Devrimin bilgili, fedakar ve atak kadroları olun" şiarın, şiarımızdır. **Teorimize ve stratejimize yaşadığımız topraklara ve dünyadaki gelişmelere vakıf, diyalektik materyalist yöntemi içselleştirmiş politik olarak üretken, planlı, disiplinli, hedefli bir çalışma tarzını uygulayan her an öğretmen, her an öğrenci, 24 saat komünist deneyimli, dersler çıkarmayı bilen çıkardığı dersleri uygulayan, kolektivizmi içselleştirmiş, geniş kitlelerle canlı siyasal bağları olan savaşçı, fedakar, gözüpek, inisiyatifli, ufku geniş, karmaşık problemlerin içinden ustaca çıkabilen, eleştiri-özeleştiri bilimsel, hesapsız; yaşamın hiçbir anında hiçbir kişisel çıkarı rahat ve kolay gözetmeyen tamamen partiye, devrime, halka ve yoldaşlarına kendini adanmış kadro yapısına sahip olmadan"** demokratik devrim zafere varamaz.

Bu öğretiyi yolunuzu aydınlatmaya, bize ışık olmaya devam etmektedir. Mehmet yoldaş, devrimin bilgili ve fedakar kadroları olun derken, en başta kendisi bilgili, fedakar ve atak olmak için çalıştı. O, devrimin bilgisine ulaşmak için doymak bilmez bir öğrenci ve partiye önderlik yapmak için genç bir öğretmen olmaya çalıştı. Çalışkanlığı, yaratıcılığı, yüksek kavrama ve yorumlama gücü, iddia ve kararlılığı, gerçeği ve ona hükmeden yasaları arama tutkusunu genç bir öğretmen olmak için yeterli özelliklerdi. O bu özelliklerle donanmak için yoğun bir çaba ve emek ortaya koyuyordu.

Devrim şehitlerinin sahiplenilmesi devrimin sahiplenilmesidir. Önder yoldaşın sahiplenilmesi onun öğretisinin savunulmasıdır ve bu öğretiyi pratiğin ateşinde uygulamaktır. Bugün zorunluluğun bilinciyse pratiğin ateşine ve bu ateşler içinde yükselen bilince ve yönelime ihtiyaç vardır. Demirdağ yoldaşın yaşamı, düşünme tarzı, savaş ve parti tarzının kavranmasına yaşamsal ihtiyaç var.

Tasfiyeciliğin, sıradanlığın ağır gölgesi altında suskunlaşan süreçte, devrimci hamlenin güçlü örgütlenip devrimci değişim ve dönüşümün zayıf kaldığı dönemlerde Demirdağ gibi düşünmek, Demirdağ gibi, ça-

lışmak, yaşamak ve savaşmak aslandır. **“Durum iyidir, çünkü çözümsüzlüğün değil, çözümün sağılmanın değil, birleşmenin, karamsarlığın değil, umudun yolumdayız”** deyip en zor koşullarda bile umudu devrimci savaş toprağında, Karadeniz’de büyütmesini bilendi. Mehmet yoldaş, partinin ağır sürecinde Partiyi Demirdağlaştırmaya çalıştı.

Onun yaşamı bütünlüklü incelendiğinde görülecektir ki devrimin, partinin ve halkın dağ gibi görev ve sorumluluğunu Demirdağca yerine getirme coşkusu yüksek çabası ve heyecanı görülür.

Demirdağ sadece partinin değil genç

parti adaylarının, genç komsomolun da önderiydi. Düşünceleri, savaşımı ve yaşamı örnek olmaya devam edecektir.

Onun yaşamı, partinin sürecini ve yönelimini, görev ve sorumlulukları kavramak için öğretici ve eğiticiydi. Ona bakmak bugünü örgütlemek, geleceği kazanmaktır. Ona bakmak devrimci savaşı partiyi ve kitleleri örgütlemektir. Ona bakmak partiyi demokratik halk devrimini örgütleme seviyesine getirmektedir. Kabullenilmiş bir öncüyü yaratma mücadelesini vermektir. Ona doğru ve bilinçli bakmayı öğrenelim. Süreç Demirdağlaşma sürecidir. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

PUSULA

ÖRGÜTÜ, GÜÇLÜ BİR SİLAH HALİNE NASIL GETİREBİLİRİZ?

“Proletaryanın egemenliği ele geçirme uğrunda savaşımında örgütten başka hiçbir silaha yoktur.” Lenin. Bu öğretiyi, bugün de yol göstericiliğinden, öneminden bir şey kaybetmedi. İşçi sınıfı ekonomik-demokratik-politik mücadelesinde, sendika, kooperatif, yardımlaşma ve dayanışma derneği, kültür ve sanat merkezi gibi birden fazla müfrezeyle sahip olabilir, ancak bu müfrezeler doruğa çıkan bir kitle gücüne bile sahip olsa, Partinin oynadığı rolü oynayamaz. **Çünkü parti dışında hiçbir müfreze iktidarı ele geçirme ve iktidarı yönetme gücü ve yeteneğine sahip değildir.** Sosyal devrim iddiası taşıyan her sınıf hareketi sınıf savaşımının değişen her koşulunda, devrim ve partinin temel sorunlarına kafa yorup, çözüm üretmek zorundadır.

Sendikal alanda, DKÖ’lerde, kültür ve sanat merkezlerinde, çevre örgütlerinde nicel bir kitle gücü örgütlenir. Ancak bu güç Proletarya Partisi çatısı altında saflara çekilmedikçe **“kendinde bir güç”** olmaktan öteye geçemez ve iktidarı ele geçirmenin güçlü potansiyeli haline gelemez. **Çünkü parti dışındaki, örgütlenmelerin hiçbir iktidarı ele geçirme ve yönetme aygıtı değildir.** Ne böyle bir misyona sahiptir ne de böyle bir amacı ve hedefi vardır. Demokratik, mesleki, kültürel örgütlenmeler, nitelik amaç ve hedefleri gereği iktidarı ele geçirmeyi hedefleyemez. Doğası ve niteliği gereği esnekler. Hedef ve amaçları açısından da dar ve sınırlıdır.

Parti ve parti sorunlarının çözümü aynı zamanda devrimci savaş sorunlarının da çözümüdür. Devrimci savaşın yaygınlaşarak derinleşerek gelişimi için, devrimin sosyal partisinin varlığı, yol göstericiliği yaşamsal ihtiyaçtır. Devrimci parti olmadan, proletarya önderliğinde örgütlenip yürütülmek istenen devrimci savaş, maddi bir güce dönüşmez. Gerici zorba iktidarı tehdit eden, sıkıştıran zorlayan ve onu parça parça yıkan bir aygıt durumuna gelemez. **Parti, basit sıradan bir müfreze değildir.** Üzerinde yükseldiği zemin sınıfsal ve bilimseldir. Bileşenleri toplumun ve sınıfın **“en ileri, en bilinçli, en fedakar, en cesur”**ları ile dolu olan bilinçli ve ileri bir müfrezedir. Ekonomik-politik-sosyal yaşama ait temel bilgilerle dolu olan, öncü ve örgütlü bir müfrezedir. Devrim bilgisiyse, sınıf savaşımının

gelişim yasaları, örgüt biliminin ilke ve kuralları bilgisiyse dolu olan **öncülük ve yöneticilik** yeteneğine sahip olmalıdır.

Belirleyici ve tayin edici rol oynayan partinin, temel bileşenleri içinde yer alan sınıf bilinçli proleterler, birbirinden farklı sınıf ve tabakaların yürüttüğü devrimci hareketleri ortak bir nehirde toparlamak, partiyi devrimi gerçekleştirecek seviyeye getirmek göreviyle karşı karşıyadır. Demokratik hak ve özgürlük talebi uğruna yürütülen demokrasi ve özgürlük hareketini, başta topraksız-yoksul ve orta halli köylülerin toprak köleliğine karşı toprak ve ekme mücadelesini, ezilen bağımlı Kürt ulusunun eşitlik ve özgürlük mücadelesini, işçi sınıfının burjuvaziye karşı demokrasi ve devrim mücadelesini ortak bir devrimci potada örgütlemek birleştirmek görevi partininindir. Bunun için politik ve örgütsel deneyimlere sahip, hedefe giden yolda bütün engelleri aşabilecek, her türlü tehlikeyi göze alabilecek bir parti yaratma görevi temel bir görevdir.

Partiyi, devrimi gerçekleştirme seviyesine getirmek demek, çeşitli milliyetlerden emekçi halkı örgütlenme bilimiyle parti etrafında toparlamaya ve örgütlemeye başlamak ve belli adımlar atmak demektir. İlk adım ve bunu takip eden süregelen adımlar atmak, kesintiye uğramadan giderek ivmesi ve niteliği yükselen adımlar atmak, yapılması gereken budur. **“Taşı delen suyun gücü sürekliliğindedir”** esprisiyle hareket etmek, gerekir.

Devrimci savaş, partiyi ve kitleleri örgütlemek için ideolojik karışıklığın ortadan kaldırılması kadar, **örgütsel karışıklığın da ortadan kaldırılması şarttır. İdeolojik birlik tek başına yeterli değildir. İdeolojik birlik üzerinde yükselen örgütsel birlik kitleleri örgütleme, eğitme, savaştırma gücüne vararak, maddi güce dönüşür.**

Maddi güçten bahsedilir. Nedir maddi güç? İdeolojiyi, düşünceyi, maddi gücü dönüştüren toplumsal ve sınıfsal zemin nedir? Bu sorulara doğru ve bilimsel yanıt verildiği oranda sorunlar ortadan kalkar, yerine çözüm bekleyen yeni çelişki ve farklı sorunlar ortaya çıkar.

Einstein’ın (atom teorisi) izafiyet teorisi $e=mc^2$ önce bir düşünce, gerçekleşmeyi bekleyen bir tez idi. Bu tez, bu düşünce in-

sanlığın yıkımı ve imhası pahasına bir enerjiye ve güce dönüştü. Ortaya atıldığında bu tezin sınırsız bir enerji gücüne dönüşeceğine inanların sayısı sınırlıydı. Ancak, kısa süre içinde pratiğe uygulanan bu tez, insanlığı yıktığı gibi bilimsel olmayan önyargıları da yıktı.

Marks’ın parlak dehası sonucu artı-değer yasası, proleter devrimi ve proletarya diktatörlüğü tezlerinin, bilimsel öğretisinin sentezlendiği komünist manifestonun, bir gün yüz milyonları aşan örgütlü maddi bir güce dönüşeceğine, sömürülen ve ezilenlerin elinde güçlü bir silaha dönüşeceğine inanların sayısı sınırlıydı. Ancak, hiçbir gerici ve ütöplast ön yargı, hiçbir gerici zorba iktidar, **mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirileceğinin** gerçekleşmesine engel olamadı.

İdeolojinin milyonlarca **“Baldırı çıplak”** tarafından maddi güce dönüşmesini sağlayan mekanizma ve aygıt, MLM bilimiyle donanan proletarya partisidir. Parti olmadan ideolojinin maddi güce dönüşmesi gerçekleşemez. Tıpkı izafiyet teorisinde, ateşleyicinin kütleyi enerjiye dönüştürmesi gibi. Ateşleyici olmadan maddi enerjiye dönüşmez.

Berrak ve bilimsel bir dünya görüşü, yasaları ve kurallarıyla işleyen bir aygıt, yani parti. Parti ilk ateşleyen ve maddi güce dönüştüren yüksek enerji kaynağıdır. Temelinde yanlışlık olan ideoloji, işleyişinde karışıklık olan örgütsel bir aygıt, yüksek düzeyde bir enerjiye yani maddi bir güce dönüşmez. Bu öğretiyi ışığında, **Kaypakaya**’nın ortaya koyduğu berrak bilimsel tezlerin maddi güce dönüşmesi için yasa ve kurallarıyla, doğru ve süregelen tarzda işleyen bir aygıt yaratmak, var olan işleri ve süregelen hale sokmak, aksayan yanlarını düzeltmek, düşünme, çalışma ve savaş tarzında niteliği yükseltmek, vazgeçilmez temel görevlerdir.

Bütün çaba ve emek; niteliği yükseltmek, işleyen bir mekanizma yaratmaktır. Parti inşasında derinleşmek, kitleleri ve devrimci savaşı örgütleme çalışmasında yoğunlaşmak görevi, devrimin başından sonuna kadar süren temel stratejik bir görevdir.

Bu görevin başarılması için Proletarya Partisi’nin irade ve eylem birliğinin güçlenmesi, saflardaki birlik ve beraberliğin güçlenmesi, faaliyetçiler arasındaki karşılıklı güvenin pekişmesi ve gerçek bir ekip çalışmasının yaratılması gerekir. Görev çok yönlü ve zordur, ancak başarılabilir değildir.

Sosyal devrim partisinde ideolojik ve örgütsel birlik yaratılmadan her türden küçük burjuva düşünce ve hareket tarzına son verilmeden işler yürümez. Merkezileşmiş

bir parti yaratılmadan ve bu merkezin yol göstericiliğinde ve denetiminde yerel örgütlerin düşünme, çalışma ve mücadele tarzlarının devrimcileşmesi, devrimci savaş ve devrimci yaşam alışkanlıklarının kazanılması gerçekleşmeden gerilikler aşılmaz ve sorunlar ortadan kalkmaz.

Komitelerde ortak çalışma bilinci ve moral birliği güçlendirilmelidir. Ortak çalışmanın zayıflaması, amatör çalışma yöntemlerinin gelişmesi, sıkı disiplin yokluğu, örgütsel dağınıklığa yol açar. Örgütsel dağınıklık ve karışıklık, ortak irade ve eylem birliğini zedeler ve devrim yürüyüşünü zayıflatır.

Partinin devrimi gerçekleştirecek düzeye gelmesi, herkesin partinin merkezi yönetiminde ve disiplini altında hareket etmesi demektir. Partiyi sıkı sıkıya bağlanmak demektir. Partinin bütünü irade birliğiyle, hareket birliğiyle, disiplin birliğiyle kaynaşmış, tek ve ortak bir müfrezede birleştiği zaman ancak parti işçi sınıfının savaşımını fiilen yönetebilir. Tek bir hedefe doğru götürebilir.

Savaşçı partide düzenli, sıkı disiplin olmadan önder rolünü oynayamaz. Sıkı disiplin parti kararlarının bilinçli ve yaratıcı tarzda yerine getirilmesiyle gerçekleşir. Parti kararlarını yerine getirmeme **“haklı”** anarşik bir haktır. Buna müsaade edilemez. Parti içinde bu anarşik hak, özerkliği geliştirir ve küçük burjuva ayrıcalığı, gevşekliği başıbozukluğu yaratır, bu durum partinin örgütsel maddi birliğini zedeler, örgütsel karışıklık yaratır. Örgütsel dağınıklık, karışıklık ve amatör çalışma tarzı, küçük burjuvazinin ideolojisinden beslenen oportünizmdir, Menşevizmdir. Menşevizm ise kendiliğindencilik ve ilkesizliktir.

Devrimci savaş ve kitleleri örgütleme iddiası taşıyan parti kendiliğinden gelişim sürecine bırakılmaz. Amatör çalışmaya müsaade etmez. Çünkü, amatör çalışma; olgulara ve gelişmelere genel-kaba yüzeysel yaklaşan ve uzaktan bir göz atmayla şekillenen küçük burjuva düşüncenin, pratiğe yansımalarıdır. Bu durum, proletarya partisinin proleter karakteriyle Bolşevik niteliğiyle bağdaşmaz.

“Görevler bir kez doğru saptandığında, bu görevleri yerine getirme girişimlerini tekrarlamak için enerji olduğunda geçici başarısızlıklar yalnızca küçük talihsizlikler olabilir. Devrimci deneyim ve örgütsel beceri kazanılabilecek şeylerdir. Yeter ki gerekli nitelikleri kazanma isteği olsun. Yanlışlar kabul edilsin yeter ki hatalar kabul edilsin; onların giderilmesi yolunda yolun yarısının aşılması demektir.” Lenin

12 yıl aradan sonra bir kez daha Gonzalo ezilen halklara kurtuluşun yolunu gösterdi: Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Peru Komünist Partisi'nin ve Peru devriminin lideri **Abimael Guzman (Başkan Gonzalo)** 12 Eylül 1992'de yakalandığı ve 14 Eylül'de bir kafesin içinden halkına seslendiği günden bu yana ilk kez ulusal ve ulus-

lararası basın karşısında devrim sloganlarını haykırdı.

Peru'da faşist Fujimori yönetiminin "anti-terör" yasasının kaldırılmasından sonra sözde "sivil, bağımsız ve adil" bir yargılamanın gündeme gelmesiyle 5 Kasım günü Başkan Gonzalo ve çoğu PKP'nin lider kadroları olan 17 kişinin "yargılanmasına" başlandı.

69 yaşındaki **Başkan Gonzalo** mahkeme salonuna girdikten ve yoldaşlarıyla kucaklaştıktan sonra ayağa kalkarak devrim mesajlarını tüm dünyaya ilettiler. Yumruğunu kaldırarak diğer yoldaşlarıyla birlikte attığı "**Şan olsun Marksizm-Leninizm-Maoizm'e**", "**Yaşasın halk kahramanları**", "**Yaşasın Peru halkı**", "**Yaşasın Peru Komünist Partisi**" sloganlarıyla Gonzalo, 12 yıl önce kafesin içinden faşist Peru devletini yargıladığı ve halk savaşının sürecini ilan etti-

ği konuşmadan sonra ikinci kez Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin galip geleceğini haykırmış oldu.

Peru devleti yargılamanın halka ve basına açık yapılacağını duyurmuş olmasına karşın halkın içeri girmesi engellenirken, basının ise ses geçirmesi bir cam bölmenin arkasından görüntü almasına izin verildi. Ancak Gonzalo ve yoldaşlarının sloganlarının ardından yine basın da tamamen dışarı çıkarıldı ve yargılama kapalı olarak sürdürüldü. İlk duruşma bu şekilde sona ererken ikinci duruşma ise bir hafta sonra 12 Kasım günü gerçekleştirildi. Yine basına kapalı olarak görülen davada Gonzalo ve arkadaşlarının savunma yapması beklenirken yargıç heyetinden bir üyenin davadan çekilmesi nedeniyle duruşma ertelendi. Yargıç **Carlos Manrique** daha önce gerillaların yargılandığı davalarda avukat olarak yer aldığı için "tarafsızlığının" tartışma konusu

olabileceğini ifade ederek davadan çekildi. Manrique gibi geçmişte PKP gerillalarını savunan yargıç heyeti başkanı **Dante Terrel** ise savcılığın tüm itirazlarına rağmen davadan çekilmeyeceğini söylediği iddia edildi. Duruşma yeni bir yargıcın atanmasının ardından ertelendi. Gonzalo'nun avukatı **Manuel Fajardo** da Gonzalo'nun savunma haklarının ihlal edildiğini ve kendisiyle görüştürülmediğini söyleyerek davadan çekildiğini açıkladı.

Peru devleti Gonzalo'nun devrim mesajlarından ne kadar korktuğunu mahkemeyi basına kapatarak "**adil yargılama**" komedisine bir perde daha eklemiş oldu. **Peru Halk Hareketi** de yaptığı açıklama ile bu yargılamanın bir komedi olduğunu söyleyerek, Başkan Gonzalo'nun düşüncelerini açıklayabileceği tüm yerel ve uluslararası basının bulunduğu halka açık bir toplantının düzenlenmesi ısrarını yineledi.

Politeknik direnişi 31. yıldönümünde

Bütün dünya halkları için, kimi tarihi anlar vardır ki üzerinden yüzyıllar da geçse unutulmazlar. Bu anlar sadece tarihsel anlamda takvimsel bir dönüşümü değil, aynı zamanda toplumsal zihinlerdeki değişiminde bir ifadesidir. Gerçekleşen değişim sadece kendi zaman dilimine değil, gelecek yüzyıllara da damgasını vurur. Ve bütün bu zaman diliminde yaşanacaklara da etki eder. Marks'ın kurtuluş ideolojisinin ezilenlerle buluşması, Lenin'in 17 Ekim Devrimi, Çin'deki Kültür Devrimi verilebilecek örneklerden sadece birkaçıdır. Bugün bile bu tarihi evrimler ardılları için bir umut ve güç kaynağı olurken, karşıtları içinde kıyametin alametleri olarak görülmektedir.

Evrensel anlamdaki bu dönemeçlerin yanında, uluslarında tek tek kendileri için unutulmayan süreçler mevcuttur. Bu ulusal anekdotlardan biride **17 Kasım 1974**'dir. Bu tarih bilmeyenler için belki pek bir şey ifade etmeyebilir. Fakat Yunan halkı için değeri paha biçilmezdir. 17 Kasım 74 Büyük Politeknik Direnişi'nin tarihsel ifadesidir. Yunanistan tarihinde en son işbaşına gelen cuntanın, başını Politeknik Üniversitesi öğrencilerinin çektiği, "**İş-ekmek-özgürlük**" sloganıyla başlayan direnişin zafere ulaştığı tarihtir. Tabii bu direniş sadece üniversite gençliğiyle sınırlı kalmadı. Ülkenin her tarafına yayılıp işçi, köylü, esnaf ve daha birçok toplum katmanından destek alarak büyüdü. Politeknik direnişi olarak isimlendirilmesinin sebebi ise; cuntaya karşı direnişin başlangıç noktası ve motor gücünü oluşturan Politeknik Üniversitesi'nden başlamış olmasıdır. Gençliğin isyancı özelliğinin ve dinamizminin sınıfın gücüyle bütünleşmesi sonucu, özgür ve demokratik bir ülkenin kapıları da geleceğe açılmış oldu.

Direniş her ne kadar özgür ve demokratik bir ülkenin kapılarını geleceğe arala-

mış da olsa, devamı pekte öyle olmadı. Hem ülke komünistlerinin başında bulunan yetersiz önderlikler hem de reformistlerin katkısıyla gerçekleşmesi olası bir halk iktidarı kurulamamıştır. Gençliğin ve halkın muazzam direnişiyle kazanılan zaferi kendi elleriyle Papandereu'ya verilmesi tarihin acı bir tekrarı olmuştur Yunan halkı için.

Bugün yıl 2004 ve Politeknik Direnişinin 31. Yıldönümü. Bugünde ülkenin pek çok üniversitesinde, iki gün önceden yapılacak kutlamaların hazırlıkları yapılmakta. Bugünde 31 yıl önce olduğu gibi Politeknik Direnişi'ni yaşatmanın motor gücünü gençlik oluşturmaktadır. Bu yılki kutlamaların merkez noktasını son yıllarda direnişe donuk başlatılan saldırılar oluşturacaktır. Başta işbirlikçi sol olmak üzere revizyonisti, sağcısı ve medyası bu hücum kıtasının süvariliğini yapmaktalar. Amaçları ise direniş geleneğini halkın hafızalarından silmektir. Bu çerçevede değerlendirildiğinde direnişe sahip çıkmak sadece bugüne değil, tarihin ışığında geleceğe de sahip çıkmaktır.

Politeknik direnişi Yunan halkı için ne derece önemliyse bizim için de o kadar önemlidir. Yunan gençliğinin direniş mevzisini sahiplenme çabasına bizde ortak ilmek zorundayız. Bu enternasyonal anlamdaki boyun borcumuzdur.

Son söz olarak söyleyeceğimiz ise; halkıyla bütünleşmiş gençliğin, dün olduğu gibi bugün de, yanında umut olmaya devam ettiğidir. Her şeye rağmen bu umut Yunanistan'da da yaşamaya devam etmektedir.

Politeknik yaşıyor ve kazanacak!
***YASASIN POLİTEKNİK DİRENİŞİ**

***YASASIN ENTERNASYONAL DAYANISMA**

**YUNANİSTAN'DAN
BİR PARTİZAN OKURU**

Yoldaş Gaurav'ın hapisshanedan çağrısı

Partimiz NKP(M) tarafından **13 Şubat 1996**'da başlatılan Nepal Halk Savaşı şimdi stratejik saldırının kritik bir aşamasına ulaşmıştır. Ülkenin çoğunluğu kurtarılmıştır ve yeni halk hükümetinin kontrolü altındadır. Meydan savaşı son zafer için şehirlerde sürmektedir. Bu sadece partinin doğru çizgisi ve kitlelerin aktif katılımıyla mümkün olmuştur. Devrimi anlamayan mutlak ve despot Nepal monarşisi kukla dışişleri bakanını elinde fincanla para, silah ve her türlü askeri "**yardım**" için göndererek büyük güçlerden dilenmektedir. Partimiz her zaman kan dökülmesini durdurmak için barışçıl görüşmeler yolunu geliştirmeye çalışmaktadır. Fakat Nepal halkının desteğini ve güvenini tamamen kaybeden rejim her zaman olduğu gibi hakim ekonomik, sosyal ve politik sorunların askeri çözümünden yanadır ve imha savaşını sürdürmeyi istemektedir. Bu nedenle barışçıl çözümleri ortaya çıkaracak

gerçek öneriler, rejim tarafından hiçe sayılmaktadır. Sayısız olayla kesindir ki, mevcut mutlak, despot ve katliamcı Nepal monarşisi zamanı geriye döndürmeye ve böylece ülkeyi geriye götürmeye çalışmaktadır. Tüm bu gerçekleri çok iyi bilmesine rağmen büyük güçler sallantıdaki rejime aşırı miktarlarda her türlü askeri "yardımı" sağlayarak ortalığı karıştırmaya çalışıyorlar. Yani bu dış "yardımlarla" etkilenen ve desteklenen nefret dolu Nepal rejimi, tüm barışçıl yolları boşa çıkarmakta ve imha savaşı için hazırlanmaktadır. Büyük güçler tarafından sağlanan bu askeri "yardım" kesinlikle jenoside hız vererek binlerce Nepalli ezilen kitlenin öldürülmesi içindir. Bu nedenle, **dünya halklarının öldürücü askeri "yardıma" HAYIR seslerini yükseltmelerinin tam zamanıdır; dünya halkları bu adaletsizliğe karşı durmalıdır.**

Nepal'deki "**Halkın Devrimini**" modern silahların ve askeri gücün keyfi kullanımıyla bastırabilecekleri rüyasını görenler iki kez düşünmeli ve geçmişe bakmalıdır. Bu halk, silahların kazanamayacağı bir halktır. Nepal Devriminin zaferi şu gerçeklerle garanti altındadır: **1) Bu ne kendiliğinden bir başkaldırı ne de bir çeşit terörizmdir; çok iyi bilinmektedir ki bu, MLM ve Prachanda Yolu bilimsel ideolojisinin rehberlik ettiği NKP(M)'nin önderlik ettiği halk devrimidir ve belli plan ve programlar dahilinde yürütülmektedir. 2) Bu, milyonlarca Nepal halkının aktif olarak katıldığı bir halk devrimidir. 3) Bu, yüksek bir bilince ve savaş deneyimine sahip Halk Kurtuluş Ordusu tarafından korunan bir devrimdir. 4) Dünya çapında geniş bir desteğe sahiptir.**

Dünya halklarının, başarılı olduğunda dünyada büyük bir olay olacak olan, 21. yüzyılın ilk başarılı devrimi olacak olan Nepal devrimi ile dayanışmasını ifade etmesinin tam zamanıdır. Bu amaçla dünya halklarının birlik ve dayanışmasını kurmak en önemli görevdir. Dünyadaki tüm devrimci güçlerden, adalet sevenlerden ve savaşan halklarından devam eden tarihi Nepal halk devrimine, onun şanlı zaferinde muazzam bir katkı yapabilecek olan yardım ve desteklerini ortaya çıkarmaları için kutsal bir çağrı ve ricada bulunuyorum.

Bizlerin yakalanması ve tutuklanması bir kayıp olarak düşünülebilir, ancak dünya ve Nepal devrimi için bir geri çekilme değildir. Her devrim bu tür olaylara neden olur. Devrim kazanacak. Halk yenilmez. Gelecek aydınlıktır!

**Yürekten selamlarımla
Chandra Prakash Gajurel-NKP(M) Siyasi Büro üyesi**

Fildişi Sahili'nde gerginlik sürüyor

Fildişi Sahili hükümeti ve Fransa arasında 9 Fransız askerinin öldürülmesinin ardından başlayan gerginlik sürüyor. Fildişi Sahili Meclis Başkanı **Kulibali**, yaklaşık 30 Fildişi vatandaşının Fransız askerlerince öldürüldüğünü söyledi.

Çatışmalarda 100'den fazla kişinin de yaralandığını söyleyen Kulibali, Fransa'yı isyancılara silah sağlamak ve ülkelerini işgal etmekle suçladı. Fildişi Sahili'nin siyasi başkenti **Yamussukro** ve ticari başkenti Abidjan'da binlerce kişinin sokaklara dö-

külerek Fransız hedeflerini yağmaladığı ve ateşe verdiği bildiriliyor. Öfkeli kalabalığın, ellerinde bıçaklarla ev ev arama yaptığı ve Fransız vatandaşlarını öldürmekle tehdit ettiği belirtiliyor. Bölgeye 400 asker daha gönderen **Fransa, Fildişi'ne silah ambargosu uygulanmasını öngören bir karar tasarısı hazırlayarak, Birleşmiş Milletler (BM) Güvenlik Konseyi'ne sundu.**

Fildişi Sahili savaş uçaklarının dün düzenlediği bombardımanda, 9 Fransız aske-

ri ölmüş, bunun üzerine Fransa ordusu 2 Fildişi Sahili bombardıman uçağını ve 5 helikopteri imha etmişti.

Fransız askerlerinin, Devlet Başkanı **Laurent Gbagbo** lehine gösteri düzenlenen kalabalığın üzerine ateş açtığı olayda ise, en az 10 kişinin öldüğü belirtildi.

Görgü tanıklarına göre çatışma, Fransız güçlerinin, Fransız vatandaşlarını ülkeden çıkarmak için bir merkeze dönüştürdüğü otelin yakınlarında yaşandı. Hükümet yanlısı göstericilerin, devlet başkanı **Laurent Gbagbo**'nun, sözkonusu otelin yanındaki evinin önünde toplandığı belirtildi.

Hastane kaynakları, Fransız askerlerinin, göstericilere ateş açması sonucu, en az 10 kişinin öldüğünü, 200'den fazla kişinin de yaralandığını bildirdi. Fransız ordusu, olayın araştırıldığını belirtmekle yetindi. Fransız güçleriyle yönetim arasındaki gerginlik, Fildişi Sahili savaş uçaklarının, bir Fransız üssünü bombalaması ve 9 askerin ölmesiyle başlamıştı. Fransızlar bu saldırıya, bombardımana katılan uçak ve helikopterleri yok ederek yanıt vermişti. Eski bir Fransız sömürgesi olan Fildişi Sahili'nde 4 bin asker barındıran bir Fransız üssü bulunuyor.

NEPAL'DE MAOİST EYLEMLER

NKP(M)'nin stratejik saldırıya geçtiği açıklamasından bu yana şehirlerdeki devlet güçlerine yönelik saldırılarda da artış yaşandı. 1 Kasım günü yüzlerce gerilladan oluşan bir birlik, Mugu Bölgesi'nin Başkenti Gamgadi'ye girerek devlete ait binaları ateşe verdi. Katmandu'dan 600 km. uzaktaki kent dağlarla çevrili, yol ve iletişim bağlantısının çok az olduğu bir kent. Mugu bölgesi ise genel olarak Maoistlerin ciddi oranda kontrolünde olan bir bölge.

4 Kasım günü ise Başkent Katmandu'da Maoist gerillalara yönelik operasyonların durdurulmasını isteyen yüzlerce Nepalli bir gösteri düzenledi. Göstericiler ayrıca Nepal'de hüküm süren "Anti-terör Yasası'nın" kaldırılmasını da istedi. Eylemde bu yasanın kayıpları ve işkenceleri artırdığı ifade edildi. Eylemin ardından Nepal polisi insan hakları savunucusu 26 kişiyi gözaltına alarak tutukladı.

Evrensel Bakış

SON SEÇİMLERLE ABD DAHA DA SALDIRGANLAŞACAKTIR

11 Eylül tarihi, emperyalizmin saldırılarında yoğunlaşma, uluslararası alanda bazı konularda ortak hareket etme kararı aldığı bir evre olduğu için oldukça önemlidir. Unutmamak gerekir ki bu tarihten sonraki bütün saldırılar emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni politikalarının askeri yansımasıdır. Yine unutmamak gerekir ki Amerika'da önceki seçimlerde Bush'un binbir hile ile iktidara taşınması da tamamıyla bilinçli bir tercihtir. Afganistan ve Irak örneklerinde görüldüğü gibi savaş hükümetine ihtiyaç duyulmuştur. Öncülük etme misyonu biçilen Bush, 11 Eylül öncesi ve sonrası yaptığı açıklamalarla içte şovenist bir dalgalanma yaratıp; dışta da, emperyalist katliamlarını meşrulaştırma yoluna gitti. Diğer yandan tüm dünyaya meydan okuyarak; "ya benimlesiniz ya da düşmanız" deme cüretini gösterdi ve savaş naraları atmaya başladı. Bu temel üzerinde uzlaşılacak "Teröre Karşı Mücadele Yasası" dünya halklarına ve onların örgütlü olduğu öncü güçlerine karşı ilan edilmiş savaşın adıdır. Ve son seçimlerde ABD'de Bush tekrar seçildi. Ama hemen belirtmek gerekir ki oy vermeyenlerin ve diğer adaya oy verenlerin toplamıyla birlikte ele alındığında, Bush'un aldığı oy oranı azınlığı oluşturmaktadır.

EMPERYALİST SİSTEMİN SALDIRGANLAŞMASI

Emperyalizmin mayasındaki bu gerçek bugün de bütün emperyalist merkezlerde kendini yakıcı bir şekilde ifade etmektedir. Amerika'da yapılan son seçimlerle, **Amerikan tekeli burjuvazisinin en bağınaz ve en saldırgan kesiminin temsilcisi olan Bush** tekrar işbaşına gelmiştir. Şu bir gerçek ki ABD emperyalizmi geçmiş dönemde

yarım kalan saldırılarını devam ettirmek isteyecektir. Dünya çapındaki hegemonyasını kendi liderliğinde devam ettirmek ve pekiştirmek dürtüsü Amerikan emperyalizmini daha saldırgan kılacaktır. **Çünkü Bush zaten silah sanayii, petrol devleri, milliyetçi-şahinler kanadının lideri olarak koltuğa oturuyor.**

Bush'un geçmiş döneminde Amerikan burjuvazisinin izlediği saldırganlık, salt dış hatlardaki politikalarla sınırlı kalmamıştır. İçte de saldırılar artmış, baskılar üst boyutlara tırmanmış, başta Arap kökenliler olmak üzere Amerikalı vatandaşlar daha fazla hedef olarak alınmıştır. Amerikan şovenizmi iyice geliştirilmiştir. Öyle ki, son seçimlerde Bush'un aldığı oyların ezici çoğunluğunu burjuvazinin en fazla etkilediği kırsal kökenli, dindar ve gelir bakımından durumu -işçi sınıfı ve şehirlerdeki emekçilere kıyasla- daha iyi olan katmanlar oluşturuyor. Tekelci burjuvaziden ve Bush'tan en fazla etkilenen kesimi bunlar oluşturuyor. Ayrıca **hiç oy vermeyenlerin sayısı 80 milyondur.** % 40'ı oluşturan oy vermeyenlerin nüfus ve oranı Bush'a verilen 60 milyon oydan ve oy oranından fazladır. Bush'un aldığı oy miktarı, toplam oyların üçte birini oluşturmaktadır. Ama burjuvazinin seçim sistemindeki çelişki ve dengesizlik, **tekeli burjuvazinin şu anki en gericisi, en terörist, en şovenist kesiminin temsilcisinin işbaşına getirilmesine engel teşkil etmemiştir.**

Seçim sonuçları, ABD toplumundaki coğrafi, sınıfsal ve kültürel bölünmüşlükleri ortaya sermesi açısından da önemlidir. Bu seçim sonuçları korku, elindeki kaybetme telaşı, diğer uluslara olan düşmanlık ve ırkçılık, milliyetçilik temelinde bir platforma

gidiş şeklinde de yorumlanabilir. ABD'liler "Büyük ulusumuzu savunmak için ölüm ve şiddeti dünyanın dört bir köşesine yatacağız" diyen Bush yönetimini "demokratik oyları" ile onayladı, Bush'un saldırgan politikalarını ödüllendirdi. ABD'de Newyork Times yazarlarının bile dikkat çektiği Bush'un sosyal devleti tasfiye girişimleri, "ötekine" hoş görüyü ortadan kaldırmayı hedefleyen politikaları bir anlamda meşrulaştı, çünkü "halkın desteğini" aldı. Burada emperyalistleri ödüllendiren halkın, seçmenin nasıl bir kimliği, bir ruh halini simgelediği önemli bir sorudur. Seçimler öncesinde yapılan tüm açıklamalarda özellikle ABD vatandaşlarının 11 Eylül paranoyasından, korkularından söz ediliyordu. Bu, işin önemli bir boyutudur. Diğer önemli bir nokta da insanı insan olma halinden uzaklaştıran kendini diğer uluslardan üstün görme ruh hali ile açıklanabilir. Bir de ABD medyasının uyguladığı ciddi sansürün boyutları önemlidir. Irak'a saldırı sırasında "embeded" denilen işgal ordusuna yamanmış muhabirler ile çatışmaların gerçek yüzü bile halktan gizlenmek istenmiştir.

Ayrıca, emperyalizmin bütün müdahalelerine rağmen aşılamayan ve her geçen gün daha derinleşerek devam eden krizi; pazarlar üzerindeki dengeleri de etkiler hale gelmiştir. Bu durum pazarlara hükmetme ve elde tutma temelindeki mücadeleleri de gerektirecektir. ABD'nin Afganistan ile başlayan ve Irak'la devam eden savaş politikaları pazarların yeniden bölüşümünün gündeme getirilmesidir. Çürüten emperyalizmin, varlık koşulu elindeki pazarlardır, pazarını kaybeden iktidarını da kaybetmiş demektir. **Pazarlarını kaybetmenin telaşıyla harekete geçen emperyalizm, bütün blokları ile giderek derinleşen çelişkiler içerisine girmektedir.**

ABD, Avrupa ve dünyadaki diğer emperyalist devletlerin bir taraftan böylesi bir rekabeti ve çelişkileri derinleştirirken, diğer taraftan demokratik ve sosyal hakları gaspederek daha keskin önlemler almaktadır. ABD dünya çapındaki egemenliğini daha

sağlamlaştırmak isterken, ABD'yle ittifakı savunuların dışındaki Almanya ve Fransa'nın başını çektiği emperyalistler ve Çin, Rusya gibi diğer emperyalistler de bu pazar kavgasında aktif olarak yer almak istemektedir.

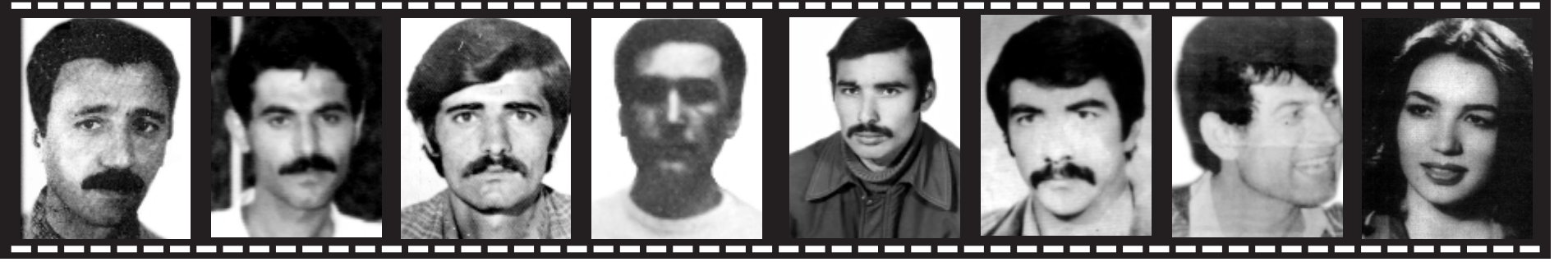
İçinden çıkamadıkları krizlerine karşı ağababalarının kendilerine sunmuş olduğu reçete de budur. Yani bir taraftan sömürdükleri ülkelerin mazlum halklarına, diğer taraftan da kendi ülkelerinin işçi sınıfına baskı ve sömürlerini giderek artan tonda uyguluyorlar. 11 Eylül'le birlikte girilen bu süreç hem emperyalistler arası çelişkiyi daha da artırmış, hem de tekeli burjuvazi ile ezilen halklar ve kendi işçi sınıflarıyla olan çelişkilerini daha da derinleştirmiştir.

Tekelci burjuvazi tarafından Bush yönetiminin tekrar iş başına getirilmesi önümüzdeki dönemde, ABD emperyalizminin hem dış saldırılarının, hem de iç saldırılarının daha da keskin boyutlar alacağı anlamına gelmektedir. Avrupa'nın ve Çin, Rusya, Japonya gibi diğer emperyalist ülkelerde de sınıf mücadelesi gelişecektir. Artan işsizlik, gaspedilen sosyal haklar, artan sömürü, giderek derinleşen krizin beraberinde getirdiği siyasi baskıların da yoğunluk kazanması, bu ülkelerde sınıf çelişkilerinin giderek daha da gelişeceğine işaret etmektedir.

Ancak tüm bu gelişmeleri yorumlarken Bush'un seçimlerden "zaferle çıkmasının" ardından dünya halklarını tehlikeli günlerin beklediği yorumunu yapmakla birlikte ABD yönetimini ve halkını da oldukça zor günlerin beklediğini belirtmemek konuyu eksik ele almak olacaktır. İlk olarak Bush'u çok ağır ekonomik sorunlar beklemektedir. Yani ABD halkının ağır ekonomik sorunları beklemektedir. Bunun yanısıra her şeyin emperyalistlerin, işbirlikçi ve uşaklarının beklediği gibi olmayacağı da açıktır. Bunun son ve en güzel örneğini Felluce saldırısı oluşturmaktadır. Zaten seçimlerden hemen sonra Colin Powell'in yaptığı "Irak'ta direniş kazandı" açıklaması ABD'nin Felluce'yi yerle bir bile etse kazanamayacağını ispatı durumunda.

Dersim dağlarından Ese Yaylasına...

ZAFER, DEVRİM YOLUNA BAŞ KOYANLARIN OLACAKTIR!

1986 yılı Kasım ayı sonlarında 3. Konferansı yapacak olan TKP/ML'li militanlar konferans hazırlıklarını başlatmak için umudun tohumlarının atıldığı Dersim'e giderler. Partizanların bölgede olduğunun ihbarını alan devlet güçleri, bölgeye askeri yığınak yaparak, operasyona geçerler. Aldıkları ihbarlarla Husun'da ve özellikle de Mercanlar bölgesinde operasyonlarını yoğunlaştırırlar. 21 Kasım'da bölge tamamen kuşatılır. Kuşatmayı fark eden delegeler bölgeyi terk etme çabasına girerler.

Gece boyunca seyir halindeki birlik, acil ihtiyaçlarının temini için yolları üzerindeki bir eve girerler. Aynı anda bölge üzerinde helikopterin dolaşması ve gittikçe yaklaşan düşman birliklerini fark etmeleri üzerine evi terk ederler. Belli bir mesafeye çekildikten sonra arazinin kuytuluk bir yerinde mevzilenirler.

Evi basıp arayan düşman, boşaltılmış olduğunu görünce arama ve operasyonlarını o çevrede sürdürür. Askerlerin Partizanları fark etmesiyle çatışma başlar. Tüm güçleriyle operasyona çıkan devlet güçleri, hemen çatışma alanında yoğunlaşarak gerilla mevzisini dört bir yandan yoğun bir bomba ve ateş çemberine alırlar.

Mevzideki gerillaların çemberi yaracak yeterli silah ve cephanesi yoktur. Birçoğunda av kırmaları vardır. Güçler bakımından bu dengesizliğe karşın, sabah erkenden başlayan çatışma geniş bir alana yayılarak saatlerce sürer.

22 Kasım'da yaşanan bu çatışmada Konferans delegeleri; Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal Yılmaz ve savaşımlar Kamile Öztürk ve İsmail Doğan şehit düşerler.

Zeki Uygun, Sivas Hafik Kervansaray doğumludur. 3. Konferans Yurtdışı Delegesi olarak Dersim'de şehit düşmüştür. Bir süre öğretmenlik yapmış, sonrasında görevi bırakarak kendini devrim davasına adanmıştır.

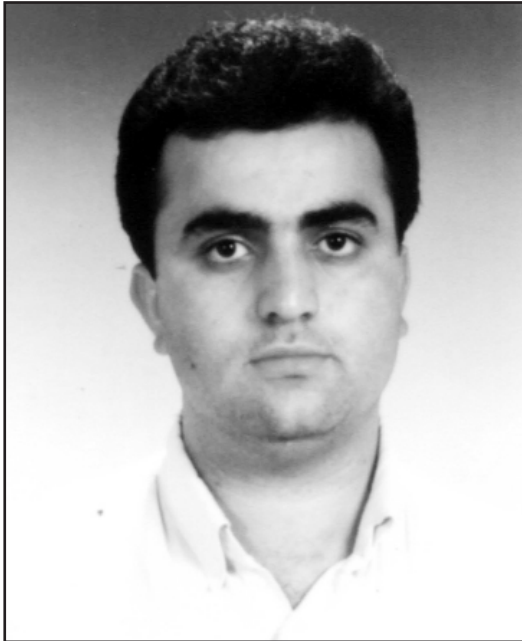
Ünal Küçükbayrak, Urfa Viranşehir doğumludur. Tutsak düşüşünde komünist tavrını devam ettirmiş ve coşkuyla mücadeleye sarılmıştır. Çok zorlu koşullarda bir dizi görevi layıkıyla yerine getirmiştir. En son 3. Konferans Hapishane Delegesi olarak Dersim'de ölümsüzleşmiştir.

Hüseyin Tosun, 1956 Dersim Pertek Pilvenk köyü Kevilkân mezrası doğumludur. 6 yıllık gerilla yaşamı boyunca sevginin ve nefretin, şefkatin ve öfkenin, acımasızlığın ve duygusallığın bariz bir karışımı olarak gerilladaki yerini almıştır. 22 Kasım'da 3. Konferans'ın Doğu Anadolu Bölgesi Delegesi ve TIKKO Genel Komutanı olarak şehit düşmüştür.

M. Kemal Yılmaz, Zonguldak Karabük'lüdür. Metris zindanında sorumlu komitede

yer alanlardan biriydi. Çıktıktan sonra 3. Konferans'ta Batı Anadolu Bölgesi Delegesi olarak şehit düştü.

Ali Rıza Boyoğlu, 1956 Erzincan Refahiye Odunlu köyü doğumludur. Daha sonra yerleştiği İstanbul Tuzla'da işçilik yapar. Bölgedeki işçiler ve halk arasında doğal bir önderliğe sahiptir. Faaliyetini engellemek amacıyla gözaltına alınır ve tutuklanır. 7 yıllık hapishane yaşantısından sonra kavgaya atılmakta tereddüt etmez. 3. Konferansta Ba-

tı Anadolu Bölgesi Delegesi olarak ölümsüzleşir.

Rıza Sökmen, 1955 Elazığ doğumludur. 1980 öncesi mücadeleye katılmıştır. 3. Konferans Doğu Anadolu Bölgesi Delegesi ve TIKKO komutanı olarak şehit düşmüştür.

İbrahim Polat, 1950 Malatya Kürecik Çevirme köyü doğumludur. Partinin kuruluşundan itibaren içerisinde yer aldı, İbrahim Kaypakkaya ile birlikte Sinan Cemgil'i ihbar eden muhtarın cezalandırılmasında görev aldı. Bir süre Avrupa'da faaliyet yürüttü. ATİF'in kurucu üyeleri arasında yer aldı. 3. Konferansa Yurtdışı Delegesi olarak katılmak üzere geldiği Dersim'de şehit düştü.

Kamile Öztürk, 28 Şubat 1956'da Çorum Alaca Eskişehir köyünde dünyaya geldi. Çukurova Bölgesinde işçiler arasında faaliyet yürütmekle görevlendirildi. Bir düşman pususunda ele geçti ve işkencelerden başı dik çıktı. Tahliye edildikten sonra özlemini duyduğu gerillada yerini almıştı. Konferans hazırlıklarından dolayı delege yoldaşlarının yanına gittiğinde ölümsüzleşti.

İsmail Doğan, Dersim doğumludur. TIKKO savaşımları olarak 22 Kasım'da 8 yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

22 Kasım 1986'da Proletarya Partisi ağır bir bedel ödemiştir. Dokuz özgürlüğe sevdalı

yürek ölümsüzleşirken, bıraktıkları bayrak ardılları tarafından devralınmış ve her türlü zorluk altında taşınmıştır. Parti en zor koşullardan süzülüp gelerek varlığını devam ettirmiş ve savaşı çizgisinden ödün vermemiştir.

İşte Proletarya Partisi tarihinde ağır bedellerden birinin ödendiği tarihlerden biri de 23 Kasım 1997'dir. Tarihimize Ese Yaylası Şehitleri olarak not düşülen çatışma sonrasında TKP/ML'nin 4. Genel Sekreteri Mehmet DEMİRDAĞ, TIKKO gerillaları Ümit DİNLER, Duran SALMAN, Dilek KONUK ve Ümit Çağlayan SAN şehit düştüler.

Umudun tohumlarının Karadeniz'de serpilmesi yoksul Karadeniz halkının gerilla buluşması devletin korkusunu depreştirmiş ve her zamanki azgınlığıyla gerillayı yok etmek için dört koldan saldırmıştır. Ancak tarih bugüne kadar göstermiştir ki, gerilla yok edilemez, ÇÜNKÜ GERILLA HALKTIR, HALKIN BAĞRINDAN ÇIKMIŞTIR.

TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, 1970 Dersim doğumludur. Yaşamının birçok alanına damgasını vuran başarma azmi, okul yıllarında da kendisini gösteriyordu. Liseyi üçüncülükle bitirip İTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği'ni kazandı. Proletarya Partisiyle örgütsel ilişkiye üniversitede geçti. 1987'de gerçekleştirilen 3. Konferans sonrası Gençlik Örgütü TMLGB'nin yaratılmasında öğrenci gençlik alanında önemli rol oynayan ve tarihimizde Yel Dağı Şehitleri arasında yer alan abisi Ali Demirdağ'ın onun örgütlenmesinde önemli katkısı oldu. 1 Mayıs Harbiye Direnişi'nde tutuklandı ve bir süre Bayrampaşa Özel Tıp Hapishanesi'nde kaldı. Daha sonra TMLGB önderliği içerisinde yer aldı.

Yaşamının sonuna dek tüm süreçlerde en zorlu görevleri üstlendi ve bunların altından kalkmada, partiyi en zor günlerde her türlü

kavga kaçkınılığına ve tasfiyeciliğe karşı korumada aktif tavır alanlardan oldu. Onun kısa yaşamı baştan sona öğrenilmesi gereken nice derslerle doludur.

Ümit Çağlayan San, Sivas Şarkışla ilçesi Emlakhüyük köyünde 1974 yılında dünyaya geldi. Sanyer'de TMLGB'nin aktif bir militanı olarak yer aldı. 1996'da Bayrampaşa Hapishanesi'nde 96 Ölüm Orucu ve SAG eyleminde yer aldı. Sağlık problemlerine rağmen gerilla içerisinde yer alarak burada ölümsüzleşti.

Dilek Konuk, Tokat merkeze bağlı Dive (Günevi) köyünde doğdu. Bulunduğu lisede örgütsel faaliyetlerde bulundu sonrasında çok istediği dağlarda gerilla olma isteğine kavuşmuştu. Küçük yaşta silah elde şehit düştüğünde dosta düşmana devrime bağlılığının mesajını veriyordu.

Ümit Dinler, 1974 Dersim Ovacık Yeşilyazı doğumludur. 1991'de Artvin'de faaliyet yürütürken ihbar sonucu yakalandı. Kısa bir tutukluluktan sonra kuryelik faaliyetini sürdürürken gerillaya katılma çağrısına olumlu yanıt vererek dağlardaki yerini aldı. Onun ısrarı gerilla olma ve bu isteğine kavuştu. Şehit düştüğünde TIKKO'nun komutanlarından dandı.

Duran Salman, Tokat Almus'a bağlı Çambulak (Dadukta) köyü doğumludur. Partinin düşünceleriyle TIKKO gerillaları aracılığıyla tanıştı. Çobanlık yaparken askere çağrısı pusulasını yırtarak TIKKO'ya katıldı.

Verilen ağır kayıplar, geçilen zorlu süreçler göstermiştir ki, Proletarya Partisi kitleler varolduğu sürece varolacaktır. Sistemin yaptığı tüm hamleler boşa çıkarılmak zorundadır, parti ve kitleler varolduğu Demokratik Halk Devrimi mücadelesi zafere kadar ilerleyecektir...

Şan olsun en zorlu günlerde mücadeleyi omuzlayanlara!

GÜN'DE DÜN..

19 Kasım

1992. İstanbul'da polis otosuna açılan ateşte 4 polis öldü. Saldırıyı Devrimci-Sol üstlendi. Polislerin cenaze töreninde, "Kahrolsun insan hakları" sloganı atıldı.

21 Kasım

1831. Fransa, Lyon'da dokuma işçileri ayaklandı.

22 Kasım

1978. Politika gazetesi yazı işleri müdürü Ali İhsan Özgür öldürüldü.

23 Kasım

1996. Bergama'da siyanürle altın aranmasına karşı çıkan köylüler büyük bir miting yaptı.

24 Kasım

1918. Macaristan Komünist Partisi kuruldu.

25 Kasım

1973. Yunanistan'da askeri darbe oldu.

26 Kasım

1942. Yugoslavya Anti-Faşist Halk Kurtuluş

Konseyi kuruldu. Aynı gün, Sovyet Kızıldususu Stalingrad'ı kuşatan Alman Nazi ordularına karşı saldırıya geçti. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın gidişinde Nazi askeri üstünlüğüne son verildi.

28 Kasım

1905. İrlanda siyasi partisi Sinn Fein kuruldu.

29 Kasım

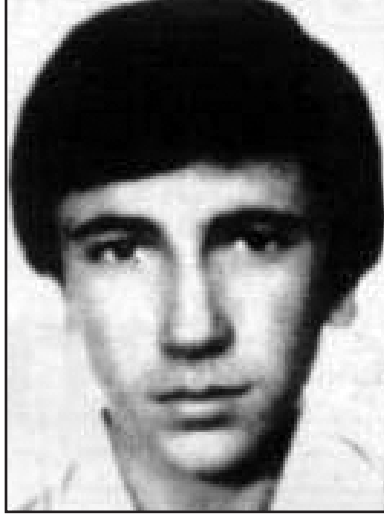
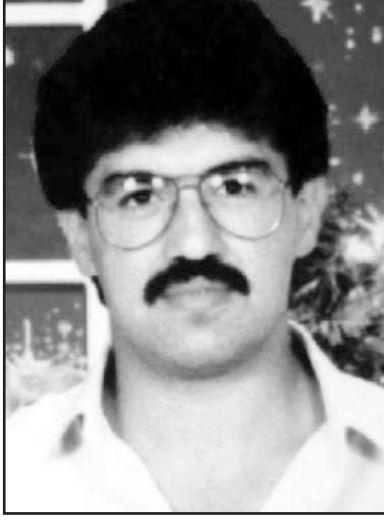
1944. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti kuruldu. 1971. THKP-C liderlerinden Mahir Çayan, Ziya Yılmaz ve Ulaş Bardakçı ile Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) liderlerinden Cihan Alptekin ve Ömer Ayna İstanbul Kartal-Maltepe Askeri Hapishanesi'nden firar ettiler.

30 Kasım

1967. Güney Yemen Halk Cumhuriyeti kuruldu. 1988. Tek tip elbise giyilmesine karşı hapishanelerde yapılan açlık grevleri beş hapishanede anlaşmaya varılması üzerine sona erdi.

1990. Zonguldak maden işçileri greve çıktılar.

Kavganızı sürdürüyor ardılarınız...

19 Kasım 1990'da Dersim'de TC güçleriyle TKP/ML TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada **Hasan ALTINTAŞ, Perihan ÇOLAK, Fazlı KAYA** ve **Süleyman KÖR** şehit düştü.

Perihan ÇOLAK, 1960 Sivas Zara doğumludur. Sonrasında ailesiyle birlikte Gülsuyu'na yerleşirler. Faaliyetleri sonucu tutuklanarak Metris Zindanına atıldı. Orda da aynı coşkusunu kaybetmedi. Zindandan sonra Dersim dağlarının Berivan'ı olarak yerini almıştı.

Hasan ALTINTAŞ, Bingöl doğumludur. Yurtdışında işçi olarak çalışırken faaliyete başladı. Pek çok alanda görev aldı, gözaltına alındığında düşman ondan hiçbir şey öğrenemediğinden serbest bırakılmak zorunda kalmıştı.

Fazlı KAYA, 1967 Gümüşhane doğumludur. İsviçre'de işçi olarak çalışır. Mücadeleyi ülkesinde sürdürmek isteyerek, dağları mesken tutmuş, bu tavrıyla örnek olmuştur.

Süleyman KÖR, Trabzon Çayırbağı beldesi doğumludur. Hukuk fakültesini bırakarak sevdaşısı olduğu dağlarda yerini almıştır.

Dersim dağlarında şehit düşen kavgaya can bedeli atılan Partizanların bayrağı şimdi onların ardılları tarafından Dersim dağlarında dalgalandırılmaya devam ediyor...

Gelecek, özgür yarınlar için savaşımların olacaktır!

KARADENİZ RÜZGARLARI SESİNİ TAŞIYOR ŞİMDİ...

Süleyman Kör yoldaş, Trabzon-Akçaabat, Çayırbağı kasabasında, Laz milliyetinden bir köylünün çocuğu olarak 1968 yılında dünyaya gelmiştir. Onu okul yıllarında tanıdım, son derece kendine güveni olan, daima güler yüzlü ve zeki bir insandı. Devrimci mücadelede karar kıldıktan sonra, çok kısa bir sürede birçok devrimci eseri okuyarak kendisi-

ni teorik olarak geliştirdi. Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştıktan sonra, partinin çizgisini benimser ve örgütlü mücadeleye atılmaya karar verir. Hukuk Fakültesi'nden mezun olması durumunda sistem içerisinde, benimsenen(!) bir mevki ve statüye ve hatırı sayılır ekonomik imkanlara sahip olabilirdi, ama o bunların hiçbirine değer vermedi. Çünkü halkın çektiği zulmü kendi iliklerinde hissetmiş, halkın acılarını kendi acısı bilmişti, aynı zamanda insana yaraşır bir yaşam sürmek bu sistemde mümkün değildi. Bundan dolayı da tek başına, bu sömürü ve zulüm düzeninde kurtuluş olmayacağına inanmış ve bilince çıkarmıştı. Bir gün bana **"güzel bir eşin, güzel bir evin ve güzel bir arabanın olmasını ister misin?"** diye sormuştu ve ben yoldaşın düşüncesini anlamıştım. Bunlar bizim güzellik anlayışımız olamazdı ve bunları elde etmek bizi mutlu etmezdi; bizim mutluluğumuz halkımızın kurtuluş mücadelesi seyrine bağlıydı. Artık biz halkımızın savaşçılarıydık.

Yoldaş devrimci mücadelenin bütün sorunlarına kafa yorardı, "devrim mücadelesini ve Proletarya Partisi'nin ideolojik-örgütsel ve siyasi çizgisini benimsemiş olanların herbirini, devrimin ve Proletarya Partisi'nin önderliğini yapabilecek düzeyde kendisini geliştirmesi gerekir" diyordu. Çünkü devrim mücadelesi zor ve çetin bir iştir. "Bu zorluğun üstesinden gelebilmek ise sağlam bir inançla mümkündür; inancı besleyen ve sağlamlaştıran ise, nasıl mücadele edebileceğimizin teorik yetkinliğine sahip olmaktır. Bu nedenle kendini teorik ve pratik olarak geliştirmeyenler devrim mücadelesindeki görevlerini gerektiği gibi yerine getiremedikleri gibi mücadeleyi de sonuna kadar sürdüremezler."

Kısacası yoldaş her birimizin ideolojik-örgütsel ve siyasi ola-

rak yetkin, inançlı ve cüretkar, yaşantı olarak ise mütevazı olmamız gerektiğini bilince çıkarmıştı. Gitmesine 2-3 ay kala bir miktar paraya ihtiyacı olmuş ve devrimcilere sempatisi olan ve yoldaşı tanıyan bir arkadaştan bu parayı sağlamıştım. Parayı arkadaştan devrimci mücadeleye katkı amacıyla istediğimi söyleyince, bana kızmış bu parayı kendisi için istediğini, devrimci mücadelelenin ve siyasetimizin her olaya karıştırılmaması gerektiğini, uzun vadede bu tür yaklaşımların mücadeleye zarar vereceğini belirtmişti. Yoldaş bu konudaki hassasiyetinin bir göstergesi olarak da gitmesine yakın, kolundaki saatini arkadaşına vermiş ve arkadaş da saati manevi değeri büyük bir hediye olarak kabul etmiş gururla taşımıştır.

Ve ayrılık günleri yaklaşıyordu. Yaşamımda derin izleri olan anlardı. Beni mücadeleye sarsılmış bir şekilde bağlayan inancın, umudun, kararlılığın yaşandığı günlerdi. Yoldaş esas mücadele alanına mücadele alanımızın lokomotifini olan bir alana gidiyordu. Ülkemiz koşullarında devrimin (demokratik halk devriminin) yegane ve inkar edilemez gerçek devrim çizgisi olan halk savaşı stratejisinin esas mücadele alanı olan kırlara kanatlanmış bir kuş misali gidiyordu ve biliyordu ki, diğer alanlardaki mücadeleyi küçümsememekle birlikte, mücadelemizin gelişmesinin ve başarısının ölçütü ve bütün alanları etkileyecek, geliştirecek olan kırsal alanlardaki KSİ (kızıl siyasi iktidar) perspektifli köylü gerilla savaşımına bağlıydı. Son günlerde, gerilla alanına gitmesi sanırım kesinleşmişti ki, yazdığı bir şiirinde **"... Artık uçmak için bir kanatlarım eksik..."** dizeleriyle duygularını ifade ediyordu. Yoldaşlar bu uğurda fedaysa canımız öyleyse kesindir zaferimiz susmasın silahlarımız!

Bir yoldaşı

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Naki GÖK: 1 Aralık 1976'da Samsun'da sivil faşistler tarafından katledildi.

Zülfikar URALÇİN: 1956 doğumludur. Gençlik Örgütü'nün önderlerinden biri olarak Trakya bölgesinde faaliyet yürütür. 19 Kasım 1977'de İstanbul Halkalı'da sivil faşistlerce katledilir. Parti 1. Konferansı'nda Onur Üyeliği ile taçlandırılmıştır.

Mehmet Zeki ŞERİT: Kayseri Uzunyayla doğumludur, Çerkez milliyetine mensuptur. Üniversite öğrencilerinin akademik-demokratik mücadelesinde yer aldı. Kaldığı eve yapılan operasyonda saatler sonra ancak ele geçirilebildi. İlk alındığında komünist tavrı takınmasa da, sonrasında işkencede direniş destanı yaratanlardan oldu. Müebbet hapse mahkumken Ulucanlar Hapishanesi duvarlarına "o duvar duvarımız, vız gelir bize vız" yazarak firar etti.

İstanbul Altıyol'da kaldığı evin basılmasında çıkan çatışmada yaralı olarak tutsak düştü. Bir ay süren işkencelerde kimliğini bile kabul etmedi, düşmana tek kelime söylemedi. 24 Kasım 1977'de işkencede katledildi.

Ramazan CAN: Urfa Siverek'te sosyal faşistler tarafından 20 Kasım 1978'de katledildi.

İsa DEMİRBAŞ: 1955 Samsun doğumludur. Tütün üreticilerinin örgütlenmesinde aktif rol aldı. 23 Kasım 1979'da Samsun'da polislerin kurduğu tuzakta yaralanır ve tutsak düşer. Götürüldüğü karakolda işkence sonucu şehit düşer.

Mustafa SARITAŞ: 1960 Muş Varto Taşçı köyü doğumludur. Sonrasında İzmit Derince'ye yerleşirler. Pek çok ilde faaliyet yürütür. 24 Kasım 1979'da Ankara'da Yenimahalle'de M. Zeki Şerit'in ölüm yıldönümü nedeniyle yapacakları anma için hazırladıkları bombalı pankartın patlamasıyla yaralanır. Olay yerine gelen bekçilerin açtığı ateşle şehit düşer.

Şenol YOL: Çorum doğumludur. 24 Kasım 1979'da Mustafa Saritaş'la birlikte şehit düşmüştür.

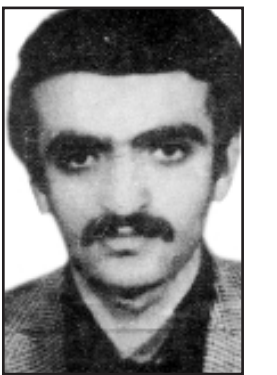
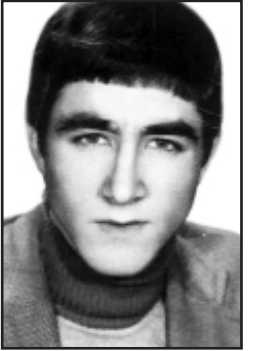
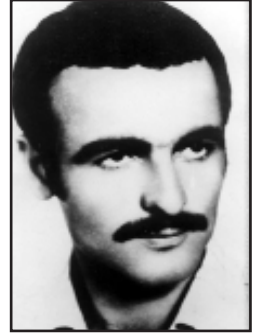
İbrahim KIR: Dersim Ovacık Yazören köyü doğumludur. Çalışmak için gittiği Kazlıçeşme'de işçiliğe başlar. İşçiler arasında örgütlenme faaliyeti yürütür. Aralık 1980'de gözaltına alınır. İşkencede "ser verip sır vermeme" ilkesine bağlı kalır ve işkence sonucu şehit düşer.

Ali SARIBAL: 1961 Akbağ köyü doğumludur. Görev alanı olan Diyarbakır'da 22 Eylül 1980'de gözaltına alınır. İşkencede komünist tavrı takınamaz ancak sonrasında hapishanede yoldaşlarının da yardımıyla kendini yeniler ve düşman ondan bilgi istediğinde tek kelime dahi etmez. Diyarbakır Hapishanesi'nde kaldığı koşu ağır bir şekilde dövülerek komaya girer. Gördüğü yoğun işkenceler sonucunda 19 Kasım 1981'de şehit düşer.

Mazgirt Şehitleri: 1 Aralık 1986'da Dersim Mazgirt'in Geçitveren köyünde çıkan çatışmada TKP/ML TİKKO gerillaları **Timur Demir, Suna Yıldırım** ve **Besime Doğan** şehit düştü.

Besime Doğan, Dersim Hozat Pakire Köy Galyan (Dalören) köyü, **Suna Yıldırım**, Dersim Hozat Karabakır (Bargını) köyü, **Timur Demir** ise Hozat'ın Tavuklar köyü doğumludur.

Abdurrahman MERAL: TKP/ML taraftarı olan Meral, Aralık 1993'te yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.

KADIN

Kimi der ki kadın
uzun kış gecelerinde yatmak içindir.
Kimi der ki kadın
yeşil bir harman yerinde
dokuz zilli köçek gibi oynamak içindir.
Kimi der ki ayâlimdir,
boynumda taşıdığım vebâlimdir.
Kimi der ki hamur yoğuran
Kimi der ki çocuk doğuran.
Ne o, ne bu, ne döşek, ne köçek, ne
ayâl, ne vebâl.
O benim kollarım, bacaklarım, başım.
Yavrum, annem, karım, kızkardeşim,
hayat arkadaşımdır.

Nâzım Hikmet

“Bu bir öykü değildir...”

“Resim olmayacak değil mi?” “Hayır olmayacak bana inanın”, “İsim de olmayacak değil mi?” “Hayır o da olmayacak, bana güvenebilirsiniz...” “Ben aile meselelerinin açılmasından yana değilim, anlıyorsunuz değil mi?” “Anlıyorum, ama emin olun bu sadece ailevi bir mesele değil, tamamen toplumsal bir mesele...”

rüşmedik. Çok sonra görüşebildik ablamla. Eşinin kendini sürekli dövdüğünü anlatıyordu. Aslında başından beri kabullenmedi eniştem ablamı, biz Aleviyiz onun ailesiyse Sünni. Her zaman ayrımcılık yaptı ve ezdi ablamı.” “Peki” diyorum. “Yok muydu hiç gidecek bir yeri, bir çaresi yok muydu hiç”, “yoktu” diyor ve anlatıyor. “Üvey ablamdı o, annesi çok küçükken ölmüştü, babamız da öldü sonradan. Gidebileceği hiç kimse yoktu, bir de çok düşküncü evine, evini bırakıp gitmek istemiyordu. Birgün ben dedim ikimiz bir olup bir güzel dövelim onu, görsün gününü. “Sonra ne olacak?” dedi. “Sen gideceksin ve bu evde onunla ben kalacağım. Ne yapacağım ben?”

O anlattıkça yaşamın kıyasına zorla itilmiş ablasının, tek sığınağı gördüğü evine olan bağlılığını düşündüm. Dünyayı hiçbir şekilde yaşanabilir bir yer olarak bulmamıştı besbelli, bunun için bir çaba içerisine girmeye bile lüzum görmeksizin, dışarıdaki tehlikeli ve güvensiz dünyaya karşı, kendini evine kapamıştı, aslında daha da tehlikeli olduğunu bildiği bir yere. Tecavüzcülerin “yuva” sahibi yapılarak, ceza almaktan kurtulduğu bu ülkede “resmi” kocası için, ne yapacaktı ki adından başka şeyini görmediği devlet?

Çoğu kişiye Türk filmlerinden alınmış bir senaryo gibi gelse de, ülkemizdeki pek çok kadının gerçeği değil mi bu? Üstelik, **belki de sıkça duymanın getirdiği bir kanıksama gizli bunda.** Yarı-fedodal ülkemizin hem bir o kadar yaygın, hem bir o kadar gizli “aile meseleleri” bunlar. Anneyle biz yolda konuşurken anne öğüt veriyor kızına. “Sen kocanın her istediğini yaparsan, niye sorun çıksın ki aranızda? Ben kırk yıllık evliyim, daha hiç sorun yaşamadık” diyor. **Anneden kıza verilen sadece çeyiz değil işte, aynı zamanda tescilli kölelik?** Devletimiz de öyle yapmıyor mu zaten, ses çıkarmadığım, herşeyi onayladığım taktirde “örnek vatandaşlık” tahtında milyonlarla birlikte yerini alıyorsun.

Gecenin karanlığında kapı önünde oturmuş konuşuyoruz ve ilk başta nerden başlayacağımı, nasıl söyleyeceğimi bilemediği kelimeler hızla dökülüyor ağzından, ben artık soru sormuyorum. Çünkü; herşeyi anlatıyor artık. Tüm dile dökemediklerini “o kadar kapatmıştı ki onu kocası dış dünyaya, bakkala gitmesi ya da manava gitmesi bile şüphe nedeni oluyordu. Herkesten yalıtılmak istiyordu onu, başarıyordu da. Ablam yer yön bilmezdi,

tanımadı. Çok temizdi ama, evi pırıl pırıldı” diyor. Başka seçeneği var mıydı ki acaba diye düşünüyorum. Tek yaşam alanı ve yapabildiği tek iş ev işleri. **Kendini varedebileceği tek yer, belki de tam tersi; kendi varlığını yavaş yavaş öldürdüğü yer...** “O kadar dolmuştu ki artık” diyor, “beni kessen, kan çıkmaz hiçbir yerimden” diyordu. Kocasının daha önce de ablasını öldürmeye çalıştığından bahsediyor, ki bunu herkes biliyor; ailesi, komşuları, çocukları... Çocukları deyinince gözleri doluyor, onlara kızgın olmasını anlamaya çalışıyorum. “Zamanında çok yalvardı anneleri, ‘alın bir ev beni kurtarın bu adamdan’ dedi ama ‘aralarına girmemek’ adına hiçbir şey yapmadılar. Annesinin ölümünden sonra ev aldılar ama...” diyor sitemkarca.

Çoktan belirlenmiş olan sona yaklaşıyor böylelikle... **Elinden tutabilecek, onu göz göre göre gelen ölümün elinden alacak kimse yok.** “Konuşurken ‘sen bana inanmıyorsun, bu adam beni öldürecek. Ne zaman ki öleceğim, o zaman inanacaksın’ diyordu. Ölmeden yirmi gün önce gelmişti, ben yine barışlılar, birşey olmaz diyordum. Öyle demesem de, yapabilecek hiçbir şeyim yoktu ki zaten. Olayın olduğu akşam, evdeki çocukları göndermiş kocası. Evdeki bağırtıları duyan komşuları “her zamanki halleri” diye çıkıp bakmamış. Ardarda gelen bıçak darbelerinden sonra bağırarak kocası “öldürdüm gelin alın!”

Tüm bunlardan sonra, 82 yaşındaki kocası hapse, 52 yaşındaki ablası artık rahatsız edilemeyeceği yere yol alırken, ona da acılar kalmış geride... Yaşama dört elle sarılmanın, günü iştahla kucaklamanın gerekliliğinden bahsediyoruz, içeri alıyor sonra beni beraber yemek yiyoruz, artık o sürekli anlatıyor eşiyse de konuşuyoruz, uzun uzun...

“Akli dengesi yerinde değil” mazereyiyle eniştesinin serbest bırakılmaya çalışılmasından bahsediyor. Davada ablasını savunan ve eniştesinin ceza almasını isteyen bir tek o kalmış, çocukları da dahil diğer aile fertleri **“konunun kapatılmasından”** yanaymış...

Oysa onun gibi düşünenler, bu haksızlığa, adaletsizliğe onay vermeyenler öyle çok ki... **Öyle çok ki bu ülkede yoksulluğun, açlığın ve şiddetin gölgesinde yaşamını sürdürmeye çalışan kadınlar...** Bu sıralar, ablası öldü, öleli tam bir yıl oluyor, Kasım’ın yirmibirindeki Bakırköy Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülecek davada ona yalnız olmadığını göstermek gerekmiyor mu?

Uzun uğraşlar ve ardarda gelen sorulara verilen uzun cevaplardan sonra konuşmaya ikna oluyor benimle. Çok kısa bir zamandır değil aslında tanışıklığımız, ama bunları konuşmamıştık şimdiye dek. Ben ona her yeni sayı çıktığında gazeteyi götürüyor, halini hatırını soruyor, yaşamı konuşuyorduk kapı önü sohbetlerinde. O her gittiğimde bana gülyüz gösteriyor, sıcak karşılıyor ve severek alıyordu gazeteyi. **Yokluktan, yoksulluktan, işsizlikten, dünden ve yarından konuşuyorduk** ama bu konuyu şimdiye dek açmamıştı ya da ben daha fazla eve gazete verebilmenin aceleciliğine kurban etmiştim onun bu sözlerini...

Geçen gittiğimde hastaneye gittiğini, ilaç aldığını söyledi. “Neyin var” soruma karşılığı “sinirsel” oldu. **“Ellerim titriyordu konuşurken takılıyordum, nefes alamıyordum”** dedi. Oysa oldukça sağlıklı görünüyordu, kadınların ezilmişliğini ve yaşam karşısındaki kırılganlığını düşündüğümde ısrarlı sorular peşine geldi. Sonunda, **“ablamın ölümünden sonra böyle oldu”** diyebildi. İnsanın sevdiği ölümünün ne kadar sarsıcı olabileceğini bizzat biliyordum, ama bunun bir o kadar doğal olduğunu da... **Yaşama ölüm ikiz kardeşiler ve birinin olması için diğerinin de olması zorunlu.** Oysa onun bu kadar etkilenmesinde, bu denli acı duymasında **“doğal”** olmayan şeylerin varlığı hissettiriyordu kendini. Kurcaladığımda **“öldürüleceğini bile bi-**

le öldürüldü” dedi zorlukla.

İnsan öldürüleceğini bilir de hangi durumda birşey yapamaz? Bu ülkede sisteme muhalif olan, alternatifini kurmak için değiştirme-dönüştürme çabası içinde olan herkes, devletin “şefkatli” ellerinin her an kendine uzanabileceğini bilerek ve bunu göze alarak yürür ve bu göze alma yüzündendir ki hiçbir vakit çaresiz değildir, baskı ve sömürüye karşı örgütlenenler. Ailenin politik, duyarlı bir aile olduğunu biliyorum, soruyorum ablaya. “Ne iş yapardı ablan?” diye. “Ev hanımıydı” diyor. Hırsızlık mı, intikam mı diye sebep aramaktan vazgeçip, soruların cevaplarını onun anlatımına bırakıyorum. “Dersim’den Erzincan’a göç etmişler zamanında bizimkiler, oradan da ver elini Mersin. Küçük yaşta evlenmişti ablam, o dönem herkesin yaptığı gibi eşi iyiydi, bir de çocukları olmuştu” diyor, bu mutlu hikayenin sonunda ne var diye beklerken ardından ekliyor; “ta ki trafik kazasında eşi ölene kadar herşey iyi görünüyordu. Sonrasında ablam bir çocuğuyla yanımıza yerleşti” diye anlatıyor. O anlatırken düşünüyorum, ülkemizde milyonlarca kadının hayatını temsil eden bir hayat: Küçük yaşta yapılan evlilik, hemen ardından gelen çocuk... Devam ediyor abla, ben düşüncelerimden sıyrılıp onu dikkatle dinliyorum. “Sonrasında sevdi birini kendi isteğiyle kaçtı. Eşinin beşinci eşiydi. Ama evlendikten sonra gün yüzü görmemiş hiç. Biz çok uzun yıllar gö-

Safını halktan yana belirleyen şair: ENVER GÖKÇE

1940 yılında başladı şiire. Ölümüne kadar ise sistemin tüm baskı ve yıldırma politikalarına rağmen duruşundan taviz vermedi.

"İnsan nasıl yaşarsa öyle düşünür. Yani düşüncesini onun sosyal hayatı ve sosyal pratiği belirler..." düşüncesini yaşamında somutlayan bir şairdi.

Şiirlerinden ve düşüncesinden ötürü yıllarca hapisanede yattı fakat ne hapisaneler ne de hiç bir baskı O'nu yıldırmadı. O, hep, ezilenlerin, sömürülenlerin yanında oldu ve şiirlerini halk için yazmaya devam etti.

1948 yıllarında, onun da içinde bulunduğu bir grup aydın bir araya gelerek devrimci, antifaşist ve demokratik fikirli gençleri bir araya getirmeyi amaçlayan bir dernek kurdular. Polisin,

saldırı ve provokasyonları sonucu dernek kapatıldı ve içlerinde Enver Gökçe'nin de bulunduğu ikisi kadın, toplam 5 kişi "komünizm propagandası yapmak" iddiasıyla tutuklandılar. Ancak Enver Gökçe'yi hiçbir baskı yıldırmamıştır.

"Ben sınıf edebiyatı yapıyorum. Türk halkının, hayatın her döneminde aktif olan, güzel olan, büyük olan bu halkın sanatını yapmaya çalışıyorum. Bence sanat her şeyden önce sınıfın yaşam kavgasındaki gücünü, kudretini ortaya koymasındır" diyerek safını belirliyordu Gökçe.

Ankara'da gazetelerde düzelticilik, serbest yazarlık yaptı. Son günlerini Ankara'da Seyran Bağları Huzurevinde geçirdi. 19 Kasım 1981'de aramızdan ayrıldı.

di -
ğında
61 ya-
şındaydı.

Şiirleri, imzalı imzasız yazıları, Ülkü, Yurt ve Dünya, Ant, Gün, Söz, Yağmur ve Toprak, Yeryüzü (1945-1951) dergilerinde yayımlandı.

Şilili şair Pablo Neruda'dan şiirler çevirdi. Şiir kitapları : Dost Dost İlle Kavga (1973), Panzerler Üstümüze Kalkar (1977), Eğin Türküleri (1982, DTCF birtirme tezi).

Dayan ha dayan

Acı	Ve
Bir	İşçiler
Rüzgardır	Öğrenciler
Eser	Düşer
Dağlardan	Yanyana
Ovalardan	Düşer ya
Kapkara	Vatanın
Kanını	Bir
Kurutur	Yanı da
Yoksulların	Ölür.
Sonra	Ve Şahin Aydın
Kıtlık	Kerim Yaman
Pahalılık	Böyle
Ve	Düşüyorsa
Faşizm	Bir
Dayan	Bir
Ha	İnsan
Yıkılma...	Daha
Ülkemiz	Özgür
Yoksul	Olsun
Ülkemiz	Diyedir.
Fakir	Enver GÖKÇE

Gaziosmanpaşa Tuncelililer Derneği'nden Dayanışma Gecesi

Gaziosmanpaşa Tuncelililer Derneği, Asi Mavi Tiyatro Topluluğu'yla birlikte 5 Kasım Cuma günü Cem Düğün Salonu'nda bir dayanışma gecesi düzenledi. Gece saat 20:00'de bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasını yapan Gaziosmanpaşa Tuncelililer Derneği Başkanı **Fevzi Konak** "bugün burada buluşmamıza Asi Mavi Tiyatro Topluluğu neden oldu, arkadaşlara bizleri bir araya getirdikleri için teşekkür ediyorum. 3 yılda elimizden geleni yaptık. Bizi zorla köyle-

rimizden ettiler. Ormanlarımızı yaktılar, hala da yakıyorlar. Munzur'a baraj yapıyorlar. Yaşam alanlarımızı ortadan kaldırıyorlar. Buna ancak örgütlenerek müdahale edebiliriz" dedi. Konak, konuşmasını **Seyit Rıza**'dan alıntı yaparak "ben sizin hilelerinizle başedemedim bu bana dert oldu. Dersimliler sizin tahtınız önünde diz çökmeyecek bu da size dert olsun" sözleriyle bitirdi.

Sahneye çıkan **Soner Sayar** Türkçe, Zazaca parçalar söyledi. Ardından sahneye çıkan

Nurettin Güleç söylediği Türkçe, Zazaca parçalarla kitleye güzel anlar yaşattı. TUDEF başkanı **Ali Rıza Bilir** ile TUDEF altında faaliyet yürüten Munzur Kurulu yönetim üyesi **Hasan Şener** de yaptıkları konuşmalarda Tuncelililerin kültürlerine ve Dersim'e sahip çıkmasını istediler. Konuşmaların ardından **Tunceliler Derneği Anatol Halk Oyunları Ekibi**'nin davul zurna eşliğinde sunduğu yöresel oyunlar beğeniyle izlendi. Halk oyunlarının ardından Asi Mavi Tiyatro Topluluğu, Dersim halkının direngenliğini anlatan kısa bir tiyatro gösterimi sundu. Sahne alan **Grup Yel** söylediği parçalarla kitleyi coşturdu. Bu arada bir grup **İbrahim Kaypakka-**ya'nın posterini açarak "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakka-**" sloganını attı. Grup Yel'in ardından **Kibar Aslan** sahne aldı. **Grup Munzur** programın kalabalık olmasından dolayı sahneye ancak saat 23:30 sıralarında çıkabildi. Ardından **İsyan Ateşi**'ni söyleyerek sahneden ayrıldı.

(İstanbul)

Tiyatro Amargi'ye dava

İki yıldır Amargi Kadın Dayanışma Kooperatifi çatısı altında sadece kadınların katılımına açık tiyatro çalışmaları yapan Tiyatro Amargi'nin oyuncusu Zehra Genç'e, kurgusu ve metni Tiyatro Amargi kadınlara ait olan "Yazmadan Dökülenler" adlı oyundaki repliği nedeniyle dava açıldı.

Oyunun 21 Şubat 2004'te Balıkesir Salih Tozan Kültür Merkezi'nde sergilenmesinin ardından, Çingene falcı kadın rolünü üstlenen Zehra Genç'e, oyundaki repliklerinden dolayı "görevli memura sövme" suçunu işlediği iddiasıyla dava açıldı.

Olayın ardından basında sansürün meşrulaştırılmasına yönelik endişe taşıdıklarını belirten Tiyatro Amargi mensupları, Balıkesir'in yerel gazetesi Demokrat'ta "Kadersiz KADER" başlıklı haberde Murat Ayaşoğlu'nun emniyet güçlerini "Yazmadan Dökülenler" oyununa müdahale etmeye çağırıldığını ifade etti.

Bu tür sansür uygulamalarının sanatsal yaratım sürecine ket vurduğunu belirten Tiyatro Amargi üyelerinin davayla ilgili duruşması 10 Kasım Çarşamba günü saat 10:00'da Sarıyer Adliyesi'nde yapıldı.

Şehitlerimiz, silahlı mücadelede kararlılığımızın adı ZAFERİMİZİN TEMİNATIDIR!

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaştıran aşağıdaki açıklamaları haber değeri taşıdığından olduğu gibi yayınlıyoruz.

Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız!

Emperyalizm ve uşakları emekçi sınıflara ve ezilen halklara çok yönlü bir saldırı içindedir. Bunlar; bir yanda manipülasyona dayalı yanıltma ve aldatma, diğer yanda şiddete dayalı sindirme, katletme biçimindeki saldırılardır. Her iki saldırı da “**terörizme karşı mücadele**” adı altında çeşitlenerek sürdürülmektedir. Ve sürdürülen saldırılar acımasız bir şekilde, Irak’ta, Afganistan’da, Türkiye’de, Türkiye Kürdistanı’nda ve dünyanın dört bir yanında yürütülmekte ve katliam üstüne katliam yapılmaktadır. Özellikle ülkemizde bir tarafta “**demokratikleşme**” adı altında yeni saldırıların temelleri atılmakta, diğer tarafta “**terörizme karşı mücadele**” adı altında komünist ve devrimci silahlı güçler hedef olarak gösterilmektedir. **Hiç şüphesiz ki ilk hedef, çeşitli milliyetlerden halkımız ve onların öncüleri olan komünistler ve devrimci silahlı mücadele veren güçler olacaktır.**

Bu kapsamda en “demokrat” geçinen kesimler bile en azgın silahlı mücadele karşıtı olarak karşımıza çıkmaktadır. Amaç halkımızın devrimci mücadelesini ya zorla bastırmak ya da bastıramadığını reformist kanallara akıtmaktır. Bundan dolayı silahlı mücadele yürüten devrimci örgütlere yönelik hem Karadeniz Bölgesinde hem de Dersim’de uzun bir dönemdir yoğun operasyonlar yapılmakta ve bu operasyonlarda komünist ve devrimciler katledilmektedir.

Tüm bu gelişmeler bize, devrimci mücadelenin ciddi bir tasfiye girişimiyle karşı karşıya kaldığını göstermektedir. Bu nedenledir ki tasfiyeciliğe karşı duruş, pratikte silahlı mücadeleye sarılmakla, onda ısrarlı olmakla aşılabilir ve aşılabacaktır. Nepal’de, Hindistan’da, Peru’da ve ülkemizde de Partimizin azımsanmayacak mücadelesi tasfiyeciliğe ve-rilmiş en iyi örneklerdendir.

Bugün, ülkemizde her ne kadar silahlı mücadele veren devrimci güçler zayıflamış gibi görünse de bu, silahlı mücadelenin yanlış olmasından değil, uygulanan politikaların yanlışlığından ileri gelmektedir. **Bu geçici bir durumdur. Kaldı ki silahlı mücadele, ülkemiz açısından soyut değil somut bir önermedir.** Yani Türkiye’nin sosyal ve ekonomik yapısından kaynaklanmaktadır. Bu bilinçle hareket eden Partimiz, sürecini gözden geçirmiş, yanlışlarını ve eksiklerini giderme yönünde ciddi adımlar atmıştır.

Çilekeş halkımız!

Dersim; Partimizin doğuşuyla birlikte silahlı mücadeleyi ilk başlattığı yerlerin başında gelen bir bölgedir. Dersim, Türkiye devrim mücadelesinde özgün bir yere sahiptir. Dersim’de Partimiz

uzun bir süre silahlı mücadele yürütmüştür. Fakat Partimizin yaşadığı bazı olumsuzluklardan dolayı bu faaliyet 1995 yılında kesintiye uğramıştır. Bunu giderme yönlü çalışmalar yapılmış ve 1999 yılında yeniden gerilla faaliyeti başlatılmış, 2000 Nisan’ında yoldaşlarımızın katledilmesinden sonra tekrar bu faaliyet kesintiye uğramıştır. Partimiz, yaşadığı olumsuz gelişmelerden ders çıkarmış ve kesintiye uğrayan Dersim faaliyetini 2004 yılı bahar aylarında yeniden başlatmıştır. Esasen gündeminden eksik etmediği bu faaliyeti başlatmak için sürekli bir çaba içinde olmuştur. Partimizin yeniden başlatılan gerilla faaliyeti, tam da düşman operasyonlarının başladığı sırada olmuş ve bu sırada iki yoldaşımız (**Ahmet Laço ve Sevda Yıldız**) şehit düşmüştür. Ama çalışma, kesintiye uğratılmamış ve yoğun düşman operasyonları altında devam ettirilmiştir. Düşman, baharla birlikte başlayan operasyonlara dışımızdaki devrimci güçlerin yürüttüğü silahlı eylemlerin de etkisiyle ara vermeden devam etmiştir. Bundaki amaç, gerillanın kitleyle buluşmasını engellemek, etki sahasını daraltmaktır ve genel olarak silahlı mücadeleyi tasfiye etmektir. Bunun, bir tarafta modernize ettiği özel silahlı birimleri, diğer tarafta kitle içinde geliştirdiği ajan-işbirlikçi ağıyla ve arazide sıkıştırmak amaçlı ormanların yok edilmesiyle yapmaktadır. Nitekim kamuoyunun da yakından bildiği gibi Dersim Bölgesinde azımsanmayacak oranda orman yakmış, Karadeniz’de de orman kesimi adı altında orman katliamı yapılmıştır. Bu planın bir sonucu olarak sonbaharla birlikte operasyonlar artarak devam etmiştir.

Böylesi bir ortamda, alanda faaliyet yürüten gerilla grubumuz 02.11.2004 günü, saat 18:00’de **Tunceli merkez Çiçekli Nahiyesi Turüşmek (Aktuluk) Köyü Robaik Mezrasında** düşmanla karşılaşmıştır. Bölgenin gerilla açısından dezavantajı ve düşmanın yakın karakollardan kısa sürede güç aktarması ile birlikte yaklaşık olarak dört buçuk saat süren bir çatışma yaşanmıştır. Bu çatışmada Ahmet kod adlı **MUHARREM YİĞİTSOY** yoldaşımız şehit düşmüş, iki yoldaşımız ağır yaralanmıştır. Gerilla birliğimiz ise kuşatmayı yarararak bölgeden çıkmıştır. Daha sonra yaralı yoldaşların tedavi ihtiyaçlarını giderme amaçlı Aktuluk köyü Robaik Mezrasına uğranmak istenirken 9 Kasım 2004 günü saat 9:00’da başlayan ve akşama kadar süren çatışmada faşist TC güçleri havadan her türlü helikopterleri kullanırken karadan da binlerce güçle bölgeyi ablukaya almıştır. Böylesi bir ortamda yaralı yoldaşları çıkaramayan gerilla birliği yaralı yoldaşların yanına bireysel savunma silahlarını bırakarak çatışmayı yarararak çıkmayı başarmıştır. **Yoldaşlarımız gün boyu kahramanca direnenek Partimize yakışır bir tavır sergilemiş, bir kez**

daha kahramanlık destanı yazmışlardır. Burada ağır yaralı bırakılan yoldaşlar; Polat kod adlı, **birlik komutan yardımcısı AŞKIN GÜNEL** ve Bülent kod adlı **CAFER KARA** yoldaş şehit düşmüştür. Düşmanın bildiğimiz kayıpları ise üç özel tim ve bir astsubay ve onlarca yaralıdır. Düşman kayıplarını gizlemektedir. Bölgede düşman operasyonları devam etmektedir.

Faşist TC güçleri almış oldukları kayıpların acısı ile bölgedeki köy ve mezaralara saldırmış; bazı köylüleri işkenceye almışlar, bazı köylülerin evlerini ise taramışlardır. Hatta bu, halkın ‘sindirme’ operasyonlarını o kadar pervasızlaştırmışlardır ki çatışmanın çıktığı mezraya zorla Türk bayrağı dikmişlerdir. Bu durum faşist TC güçlerinin nasıl bir acz içinde olduklarını gösteren iyi bir örnektir. Yaptıkları katliam, baskı ve işkencenin hesabı er ya da geç mutlaka sorulacak, iktidarları al aşağı edilecektir.

ŞEHİTLERİMİZ SİLAHLI MÜCADELEDE ISRARIN ADI, ZAFERİMİZİN TEMİNATIDIR!

KARADENİZ’İN DENİZ’İ, DERSİM’İN AHMET’İ, MUHARREM YİĞİTSOY YOLDAŞ GÖREV BİLİNCİNİN ADIDIR!

Yoldaş; 1970 yılında Yozgat ili Şefaatli ilçesi Arife köyünde, Türk ulusundan, Alevi mezhebine mensup, orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir.

Aile çevresi daha çok CHP’lidir ama devrimcilere fazla da uzak olmayan bir yapıdadır. Çevresinde devrimciler olmasından dolayı küçük yaşta devrimcilere sempati duyarak yetişmiştir. Partimizle ilk tanışması, üniversite yıllarında olmuştur. Üniversite birinci sınıfta TMLGB saflarında örgütlenmiştir. **Parti saflarında örgütlenmesindeki temel neden kendisinin silahlı mücadeleye sempati duyması ve Partimizi de bu konuda samimi bulmasıdır.** Yoldaş, örgütlü bulunduğu alanda çeşitli nedenlerle Partiyle bağı kopmasına karşın her defasında örgütlülüğe ulaşma çabasında olmuş hatta böylesi bir dönemde Partide yaşanan darbeye karşı bulunduğu alanda tavır koymada da gecikmemiştir.

Üniversiteden mezun olana kadar TMLGB içinde faaliyet yürütmüştür. Mezun olduktan sonra da maden mühendisi olmasına ve düzenin bu kapsamda bir dizi olanak sunmasına karşın yoldaş, bunların hepsini elinin tersiyle itmiş ve okulu bitirdikten sonra da Partinin militanı olarak mücadelesini sürdürmüş, Partinin vermiş olduğu her görevi yerine getirmiştir.

TMLGB faaliyeti, okuldan mezun olduktan kısa bir süre sonra son bulmuş ve Partinin legal alanda görevlendirmesi üzerine yoldaş bu alana geçmiştir. Uzun bir süre bu alanda görev yapmıştır. Daha sonra İstanbul işçi faaliyetinde görevlen-

dirilmiştir. Burada belirli bir dönem faaliyet yürüttükten sonra kendisinin de isteğini değerlendiren Partimiz, 2002 bahar ayında Karadeniz gerilla alanında görevlendirmiştir. 2004 bahar ayına kadar bu alanda faaliyet yürütmüştür. 2004 yazında partimizin kararı doğrultusunda Dersim’e çıkarmış olduğu ilk gerilla grubu içinde yer almıştır.

Şehit düştüğünde Yoldaş, TKP/ML üyesi, TIKKO alt komutanlarındandı.

KARADENİZ DAĞLARININ DOĞAN’I, DERSİM’İN POLAT’I; AŞKIN GÜNEL YOLDAŞ, PARTİYE GÖRE ŞEKİLLENMENİN ADIDIR! YAŞI KÜÇÜK YÜREĞİ VE SEVDASI BÜYÜK KOMUTAN!

Yoldaş, 1984 yılında Tokat ili Almus ilçesi Dadukta (Çambulak) Köyünde, Türk ulusundan, Alevi mezhebine mensup, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Aile çevresinin Partimiz taraftarı olmasından kaynaklı çocuk yaşta Partimize sempati duymaya başlamıştır. Ülkemizde çocuklar erken büyür, Aşkın yoldaş buna en iyi örnektir. On üç yaşında bir yanda çalışırken bir yanda TMLGB saflarında örgütlenmiştir. Bu saflarda sayısız bombalama ve molotoflama eylemlerinde yer almıştır. TMLGB’ye yönelik bir operasyonda 14 yaşında gözaltına alınmıştır. Yaşının küçük olması dolayısı ile serbest bırakılmıştır. Düşmanın yoldaşı almak için yaptığı operasyondan uyanıklığı ile kurtulmuş ve bundan sonra arınır durumuna düşmüştür.

Bu süreçte TIKKO’da gerilla olan amcasının ihanet ederek düşmanlaşması sonra mücadele konusunda kısa bir süre tereddüt yaşasa da tercihini mücadeleden yana yapmada gecikmemiştir. **Yani yoldaş, ihanetin olduğu bir ortamda mücadeleye omuz vermeyi seçmiştir.** Hani bir söz vardır ‘ihabetin ve fedakarlığın sınırı yoktur’. Tam da öyle olmuştur. **İhanette sınır tanımayan Selahattin haini ve fedakarlıkta sınır tanımayan AŞKIN yoldaş.**

Böylesi bir atmosfer içinde 1999 yılında 15 yaşında iken gerillaya katılmıştır Aşkın yoldaş. Yaşının küçüklüğüne karşın ağır başlı ve fedakarlığı ile sevdasının büyüklüğünü hissettiren bir yoldaş olarak göze çarpmıştır. Yoldaş Partiye göre şekillenme konusunda her zaman büyük bir istek ve çaba içinde olmuştur. Bundan dolayı çocukluğundan, şehit düştüğü ana kadar Partiye göre şekillenmenin adı olmuştur.

Karadeniz bölgesinde bir dizi eylemde görev almış ve bunları başarı ile yerine getirmiştir. Yoldaşın askeri konulardaki yeteneği kısa sürede alt komutanlar içinde yerini almasını sağlamıştır.

Yoldaş şehit düştüğünde **TKP/ML üyesi, TIKKO komutanlarından ve bulunduğu birliğin komutan yardımcısıdır.**

**KARADENİZ'İN KAZIM'I,
DERSİM'İN BÜLENT'İ
CAFER KARA YOLDAŞ,
YETMEZLİKLERİNE RAĞMEN
MÜCADELEDE ISRARIN ADIDIR!**

Yoldaş, Maraş ili Elbistan ilçesi Ambar köyünde Kürt ulusundan, Alevi mezhebine mensup yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Gençlik yıllarına kadar köyde kalmış daha sonra ise akrabalarının yanına yurtdışına gitmiştir. Aile çevresinde olan Partimiz sempatanları vasıtasıyla partimizle tanışmıştır. Daha sonra yurtdışında parti saflarında örgütlenmiştir. Uzun bir dönem yurtdışında çeşitli parti faaliyetlerinde bulunmuştur. 2000 yılında Partiye gerilla alanında faaliyet yürütmek isteğini

bildirmiştir. Bu isteği değerlendiren Parti örgütlülüğümüz 2002 yılında yoldaş gerilla alanında faaliyete göndermiştir. İlk olarak Karadeniz Bölgesinde faaliyete başlamış daha sonra kendinin de öteden beri isteği olan Dersim bölgesinde görevlendirilmiştir.

Yoldaşın uzun bir mücadele yaşamı vardır. Bir dizi yetmezlikler yaşasa da, yoldaş bunları hep partiyle aşmayı ve mücadelenin içinde olmayı tercih etmiştir.

Yoldaş şehit düştüğünde TKP/ML'leri sempatzanı, TIKKO savaşçısıdır.

Dersim'de tekrar silahlı güçlerimizin faaliyete başlaması ile birlikte almış olduğumuz bu kayıp, Partimizin süreci bakımından büyük bir kayıptır. Ama şu bilin-

melidir ki bütün devrimci faaliyetleri tasfiye etme girişimlerine karşın halkımızın oğulları ve kızlarının yanıtı halk ordusu safları olacaktır. Muharrem'in, Aşkın'ın, Cafer'in boşalan yerleri tereddütsüzce doldurulacak, hesapları er ya da geç sorulacaktır. Kavgamızın ateşi, büyütülerek sürdürülecektir.

MUHARREM YİĞİTSOY YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

AŞKIN GÜNEL YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

CAFER KARA YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

TURÜŞMEK ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

DERSİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

ŞEHİTLERİN HESABI ER YA DA GEÇ SORULACAKTIR!

KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!

GERİLLALAR ÖLMEZ, YAŞASIN HALK SAVAŞI!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO VE GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

TKP/ML ÖRGÜTLEME KOMİTESİ

Kasım 2004

Öfkemizin ateşinde, namlularımızın kızılığında; CANLARIMIZ FEDA OLSUN HALK SAVAŞINA!

“Bizim ağlama damarımız yoktur. Bizim kin ve öfke damarımız vardır”...

Bir şehit anamızın yüreğinin derinliklerinden büyük bir inançla haykırılan bu sözün anlamını, devrim mücadelesinde şehit düşen her yoldaşımızın ve her devrimcinin arkasından yeniden haykırıyoruz. Sınıf bilincimizle harmanlanacak öfke yeminini yeniden ve daha gür bir sesle haykırıyoruz. 2 Kasım'da, Partimiz TKP/ML önderliğinde halk savaşının fitilinin yakıldığı; zalimler ve zorbalara için yasaklı ve korkulu topraklar; devrimci ve komünistler için ise bereket ve vatan olan Dersim'de halk savaşına olan bağlılık ve sebat bir kez daha komünist öncünün silahlı gücü TIKKO savaşçıları tarafından haykırıldı. Bu haykırış bedel ödemenin ve bedel ödetmenin gerekliliğini de ifade ediyordu aynı zamanda. Bizim için yeni olmayan ama her biri ölçülemez değere sahip olan ölümsüzler kervanına yiğit yoldaşımız **Muharrem Yiğitsoy** da ekleniyordu. Kahramanca savaşmanın, halk savaşı yolunda şehit olmanın inancında kararlılığın onuruna da ulaşıyordu. Ve tarih sayfalarına **2 Kasım 2004**, yoldaşımızın adıyla birlikte onurlu bir not olarak düşüyordu. Bu çatışmanın devamı faşist TC'nin ordusu tarafından geniş bir operasyona dönüştürüldü. Yine **9 Kasım 2004**'te tarih sayfalarına bir onurlu not daha düştü. Yiğit yoldaşlarımız **Aşkın Günel** ve **Cafer Kara TIKKO** geleneğini devam ettirdi. MLM'den aldıkları öze ve halka olan sonsuz bağlılıkla dosta ve düşmana alması gereken mesajı verdiler. Yoldaşlarımızın her biri devrim ateşini harlayarak gitti. Şehit düşen yoldaşlardan **Muharrem Yiğitsoy** ve **Aşkın Günel** yoldaşların TMLGB kökenli oluşları ise, yarattıkları kararlılık ve silah elde ölümsüzleşmelerini bizler açısından daha anlamlıdır ve güzergahımızdaki kararlılık pusulamıza dönüş-

türmektedir. Ve genç komsomolculara yürüyecek yolu, izlenecek pratik hattı miras bırakmaktadır.

Yoldaşlarımızın mesajını açık bir şekilde aldığımızı ve bu mesajı üst boyutta bir kavrayışa çevireceğimizi ve daha da ileri taşıyacağımızı ilan ediyoruz. Verilen mesaj TKP/ML önderliğindeki halk savaşında sebat etmedir. Devrim stratejimiz olan Halk Savaşı ve onun özgün biçimi olan gerilla mücadelesine veda eşliğinde devrim mücadelesine, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı getirilen her türlü nedamet, bu büyük ve eşsiz savaş çizgisinin yaşam bulmasıyla tasfiyeciler avaneye eş görülmemiş bir tokat olacaktır. Bugün devrimci mücadeleye, silahlı zora, gerilla mücadelesine karşı başlatılan büyük karşı-devrimci kampanyaya karşı daha fazla donanımlı olmanın, daha fazla yaratıcı olmanın ve daha fazla kararlı olmanın zorunluluğu vardır. Ve en önemlisi de bu çizginin bilimselliğine, doğruluğuna olan inancın ve haykırışların çoğalarak bir çığ haline gelme zorunluluğu vardır. Silah elde bu bilimselliği ispata soyunan ve bu uğurda şehit düşen her yoldaşımız yolumuza ışık tutmakta ve önümüzü daha berrak bir şekilde görmemizi sağlamaktadır. Komsomolumuz bu çizgide kararlılığını ve ısrarını topyekün iradi bir gücün simgesi olan 2. Kongresinde çok net olarak ortaya koymuştur. Partimizin savaş çizgisindeki doğruluğunu ve bilimselliğini halk gençliğine uyarlama ve uygulama pratiği içerisinde olacağımızı beyan etmiştir. Halk gençliğini halk savaşının öznesi haline getirecek, bu uğurda bütün enerjisini ve emeğini canla başla yaşama geçirecektir. Bu iddia ve kararlılık ise Halk Savaşı'nın en temel ayağı olan gerilla savaşı yürütme ısrarının somuttaki adımlarıyla daha üst düzeyde bir sıçramaya neden olacaktır. İşte şehit düşen bu 3 kahraman yoldaşımızın ve bizim de baş tacı ettiğimiz içerik budur. Şehitlerimizi Komsomol

olarak böyle kavırıyoruz ve böyle de anacağız. Şehit yoldaşlarımız düştükleri bu yolda bir tuğla daha koyduklarının farkında olarak inançlı birer halk savaşçısı olarak ölümü korkmadan kucakladılar. **Yoldaşlarımızın hesabının sorulacağından kimsenin şüphesi olmasın.** Partimizin tarihi boyunca halkımızın yüreğine su serpererek, düşmanlarımız ise hesap soran kurşunlarımızın yarattığı panikle buna defalarca tanıklık etmiştir. Ve yine tanıklık edecektir. Ancak yoldaşlarımızın hesabını sormanın en anlamlı ve hak edilen pratiği bizim açımızdan halk savaşına ısrarla sarılmaktır. Onlardan boşalan mevzileri misliyle doldurmak ve yeniden güçlü bir şekilde yola kesintisiz bir şekilde devam etmektir. **Düşen mavzer yeni halk savaşçıların ellerinde işlemeye devam edecektir.** Komsomol'umuz bunun sözünü yoldaşlarımıza, halkımıza, dostlarımıza ve düşmana vermektedir. Bu iddia ve kararlılığımızı bu vesileyle bir kez daha açıklıyoruz.

Faşist TC'nin son dönemde devrimci güçlere yönelik özellikle de silahlı mücadele yürüten devrimci örgütlere yönelik saldırıları azgınlaşarak devam etmektedir. Ortadoğu'da emperyalist efendilerinin kanlı, halk düşmanı planlarının, yeminli jandarmalığı görevine uygun olan bu pervasızlık iyice görülmelidir. Devrimci silahlı mücadele karşısındaki korkusunu ve tedirginliğini hiçbir zaman gizleyemeyen faşist TC'nin özellikle bu dönem tedirginliği daha üst düzeye çıkmıştır. Bu yönlü yoğun ideolojik bombardımanı özellikle reformizme karşı özel ilgisiyle somutta ifadesini bulmaktadır. **“Demokratikleşiyoruz”** söylemi adı altında artık silahlı mücadelenin anlamını yitirdiği safsataları çokça duyduğumuz ve artık aşına olduğumuz bir gerçekliktir. Bu temelde özellikle devrimci zorda ve devrimci silahlı mücadelede ısrar etmek daha bir anlam kazanmaktadır. Bu

yönlü çalışmalarını yürüten devrimci yapılanmalara karşı imha operasyonları düzenlenmeye ise devam edilmektedir. İşte Karadeniz'de DHKP/C gerillalarına yönelik saldırı ve şehit düşen 5 savaşçı... Yine Dersim'de MKP'ye yönelik aynı kapsamdaki saldırı ve verilen 3 şehit silahlı mücadeleye yönelik karşı devrimci saldırılar olarak yaşandı. Bu saldırılara devrim inancı ve haykırışıyla karşılık verilmiştir. Devrimci dostlarımızın bu kararlılığı inancımızı, umudumuzu, öfkemizi, kinimizi daha da pekiştirmiştir. **Onları, düşledikleri ve uğruna şehit düştükleri devrimi onlara armağan ederek selamlama kararlılığımızdayız.**

Bilmeyen bilsin ki devrimci mücadele şehitlerimizin boşluğunu dolduracak bir büyüklüğe ve zenginliğe sahiptir. Devrim kervanı halkın bağrında büyüyen ve yeşeren bir niteliğe sahiptir. Devrimcileri ve komünistleri öldürerek bitireceğini düşünen ve buna inananlar gaflet uykusundan er geç büyük bir sarsıntıyla uyanacaklardır. Ve bunun hesabını mutlaka vereceklerdir. Bundan kimsenin şüphesi ve kaygısı olmasın. Yine unutulmasın ki devrime adanmış bir yaşam bu uğurda verilmekten geri durmaz. Bu uğurda verilmesi gereken canlar varsa bunlar da mutlaka halkın bağrından çıkıp yeşerecektir. Bu böyle olmuştur ve bundan sonra da böyle olacaktır.

Muharrem, Aşkın, Cafer Yoldaşlar Ölümsüzdür!

Silah Elde Düşenlere Bin Selam Olsun!

Halk Savaşı İçin Yeni Demokratik Gençlik Hareketini Yükselt!

Yaşasın Halk Savaşı!

**Yaşasın Marksizm-Leninizm-Ma-
oizm'in Işıklı Yolu!**

Yaşasın Partimiz TKP/ML, önderliğindeki TIKKO, TMLGB!

TKP/ML TMLGB-MK

Kasım 2004

İşçi-köylü'den

**Muharremlerce yürünen,
Aşkınca büyüyen, Caferce solunan
bu yolda bir kez daha;
BIKMADAN, USANMADAN,
YORULMADAN, YILMADAN...**

“Sürdürdüğümüz mücadele içinde birçok kayıp verdik, en son Dersim Ovacık'ta 7 yoldaşımız şehit düştü. Partimiz açısından 7 yoldaşımız, özellikle 2. OPK sonrası Partimizin önümüze hedef olarak koyduğu boşalan mevzilerimizi doldurma politikasında başarılı olmuştur. Dersim'e yürüyüşümüzün ilk adımını attık. Bundan sonra bunu güçlendireceğiz ve Dersim'de boşalan mevzimizi asla boş bırakmayacağız. Bunun dışında er ya da geç ne pahasına olursa olsun yoldaşlarımızın hesabını soracağız.”

Bu sözler 9 Kasım 2004 tarihinde Dersim'de son mermilerine kadar çatışarak şehit düşen Halk Ordusu'nun genç komutanlarından Aşkın Günel'e ait. 2000 yılında Karadeniz birliği içindeyken yaptığı bu konuşmanın bilinci ve inancıyla Dersim'de boşalan mevziyi doldurma görevini üstlenen yoldaşlardan biri olan Aşkın Günel, gerilla ile 15 yaşında tanışmıştı ve 15 yaşın küçük kafesinde koca bir yürek taşımının cüretiyle yürüdü ve öyle de ölümsüzleşti.

Proletarya Partisi'nin gerçekleştirdiği 7. Konferansı'nda önüne koyduğu hedeflerden biri idi T. Kürdistanı'na açılmak ve savaşımını buralarda oturtup yaygınlaştırmak. 2. OPK sonrası Dersim'e gönderilen gerilla birliğindeki yedi savaşçının şehit düşmesi bu yönde atılan adımın kesintiye uğramasına ve yarıda kalmasına neden oldu. Proletarya Partisi açısından oldukça ağır olan bu kayıplardan sonra, atılan bu adımın devamının getirilmesi bir görev olarak önünde duruyordu. Halk Savaşı'nın bu topraklarda geliştirilmesi ve büyütülmesi anlamında bölgenin önemi ve belirleyiciliği hiçbir zaman silikleşmese de, görevin yerine getirilmesi için uygun adımların ve zamanın yaratılması da bir zorunluluktu.

“Çelişkilerin daha yoğun olduğu bölge, bugün de Türkiye Kürdista-

nı'dır. Türkiye Kürdistanı'nda örgütlenmeyen bir Komünist Parti Halk Savaşı'nı başarıyla yürütemez.” Proletarya Partisi'nin bu kavrayış ve perspektifle önüne koyduğu T. Kürdistanı'na açılma kararı Dersim'e gönderilen gerilla birliği ile birlikte somutlandı. Atılması gerekli olan bu adımı hem de savaşta ısrarın ve sınıf mücadelesinde ileri dönük ve savaşı geliştiren bir hamle olarak düşünmek gerekir. Proletarya Partisi'nin sınıf mücadelesinde atacağı daha büyük adımların yolunun bu mütevazı adımlardan geçtiği bilinci ile anlamını ve önemini doğru kavramak gerekir.

Ahmet Laço ve Sevda Yıldız yoldaşların şehit düşmesiyle aksayan ancak kesintiye uğramayan bu hamle, yerine getirilmesi gereken bir görevdi. Şehitlerimiz bu görevin yerine getirilmesinin, gerilla faaliyetinin Dersim'de oturtulması ve diğer bölgelere yayılması hedefi ile görevlerinin başındaydı.

Devlet açısından varlığı büyük bir tehlike ve korku olan gerilla mücadelesine karşı binlerce askeri güçle giriştiği operasyonlar bu korkunun en çarpıcı biçimde somutlanmasıdır. Kitle desteğinin yoğun olduğu bu bölgelerde sürdürülen imha operasyonlarının yoğunluğunda savaş cephesinin azalmasının da önemli bir etkisi bulunmaktadır. Ulusal hareketin herkesin malumu olan süreci bunların yaşanmasında oldukça önemlidir. Devletin gücünün bölünmesi ve kayıpların verdirilmesinde önemli bir güç olan Ulusal Hareket'in girdiği tasfiyecilik süreci ile birlikte Proletarya Partisi'nin attığı adım ve hamle bu biçimiyle de anlam ve önem kazanmaktadır. T. Kürdistanı'nda geliştirilecek olan gerilla mücadelesinin Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlama görevinin yerine getirilmesi anlamına geldiği de bir gerçektir.

Atılan adımın ve şehitlerin içinden geçmekte olduğumuz süreçte taşıdıkları başka bir anlam ve önem de tasfiyecilik ve kavga kaçkınlığına verdikleri yanıtıdır. Halk Savaşı'nın ve onun bir parçası olarak gerilla mücadelesinin verilmesinde gösterilen cüret ve kararlılık sınıf mücadelesine ve Proletarya Partisi'ne bu türden karalamalar yapanlara verilen yanıt niteliği taşımaktadır.

Yaratılmak istenen güvensizliğe karşı şehitlerimiz bu davanın militanlarına açık bir mesaj gönderiyorlar; “Partiye ve Halk Ordusu'na güvenin. Parti ne kadar zor bir süreç yaşarsa yaşasın bunu aşmaya muktedirdir. Çünkü onun rehber aldığı ideoloji, yenilmez olan tek doğru ideolojidir. Ve bizler kavgada ne kadar ağır darbeler alırsak alalım, bu ideolojiyi ve doğru olanı hayata geçirdikçe başarılarımız kaçınılmaz ve kesindir. Bunu gerçekleştirebilecek tek güç ise Proletarya Partisi'dir.” Bu gerçeği bugün döne döne tekrarlamak ve bilince çıkarmak bu süreçteki önemli görevlerimizden biridir.

Bu çağrı aynı zamanda Proletarya Partisi'nin de değişmeyen ve bugün hala geçerliliğini ve gerçekliğini koruyan çağrısıdır; “Yoldaşlar, partimiz cesaretle ilerleyen militanlarımızın omuzlarında büyüyecektir. Cesaretimizi kırmaya yönelik, umutsuzluk ve karamsarlık yayan; olumsuzlukları gelişmenin değil statükoculuğun bir parçası olarak yorumlayan tüm burjuva tarzlara karşı çıkın! Güvensizlik yayan tüm bireyci tutumları mücadele içinde alt etme bilincine sahip olun! Gelecek, devrimci çözümlerinin ve bunun üzerinde şekillenecek olan ısrarın, sabrın ve cesaretin sahiplerinin olacaktır.”

Şehitlerimiz cesaretle yürüyüşün ve bu yöndeki çağrının sembolü oldular. Bu sembolü yaratan ve devamcısı olan Muharrem'lerdi. Ahmet Muharrem Çiçek'ti Şehremini de direniş tarihini mermileriyle yazan. Muharrem Horoz'du düşmanı en güçlü olduğunu zannettiği yerde bozguna uğratan irade ile hücre hücre bu tarihi büyüten ve Muharrem Yiğitsoy'du elde silah Dersim'de çatışarak şehit düşen. Hepsisi Proletarya Partisinin kanla yazılan tarihinin farklı kesitlerinde çarpışarak şehit düştüler. Ancak ardıllarına tarihin böyle yazılacağı ve savaşın ancak böyle kazanılacağı gerçeğini göstererek gittiler aramızdan.

Halk Savaşının yenilmez olan gücü

bugün çok daha somut. Nepal'de kırların büyük bir kesiminde iktidarı ele geçiren ve şimdi şehirleri kuşatan, Hindistan'da on binleri sokağa döken ve ülkemizde yürütülen bu savaş yenilmezliğini dünyanın tepesinde dalgalandırılan kızıl bayrakla gösteriyor.

Bugün Dersim dağlarından aldığımız her bir şehit haberi ağır ve acıdır. Yoldaşlarımızdan boşalan yerlerin dolması ve yürüyüşün devam ettirilmesi görevini bilince çıkarmak her bir militanın görevidir. 20'li yaşına sığdırdığı partili duruş ve partili yürüyüşle Aşkın yoldaşın yaşamı hepimize örnektir. Onun ve Cafer'in duruşundaki cüret umut tüccarlığına soyunanların yüzüne inen bir şamardır.

Onlar tıpkı Murat Arıca ve Bülent Ertürk yoldaşlar gibi yaralı bedenlerine rağmen kanlarının son damlasına kadar çarpışarak, taşıdıkları bayrağa leke düşürmeden şehit düştüler. Onlar, bu duruşlarıyla bir kahramanlık destanı daha yazdılar.

Şimdi onları anmak; gözbebekleri gibi korudukları Proletarya Partisi'ni tüm saldırılara karşı korumak ve her türden burjuva ve küçük burjuva düşünceye karşı amansız bir şekilde mücadele etmektir.

Onları anmak; anın yüklediği görevleri kavramak, ihtiyaçları bilince çıkararak buna göre, yani Proletarya Partisi'ne göre şekillenmektir.

Onları anmak; ellerinden düşmeyen o onurlu bayrağı yakalamak için adımlarımızı hızlandırmaktır.

Onları anmak; görev ve sorumluluklarımızın bilinci ile küçük ya da büyük demeden sınıf mücadelesinin her türlü görevini omuzlayacak ideolojik donanımı sağlamaktır.

Onları anmak; halk savaşında yürüyüşün cüretinin gösterildiği bu anda tüm hücrelerimize kadar militanlığı kuşanmaktır.

Onları anmak; örgütlemek ve örgütlenmektir. Emperyalist gericilerin yüzlerce çeşit saldırısına maruz kalan milyonları Proletarya Partisi'nin çatısı altında örgütleme mücadelesini ve iradesini göstermektir.

Onları anmak; bugün dünyanın başta Nepal, Filistin ve Irak olmak üzere her köşesinde yanan direniş meşalelerini ülkemiz topraklarında yaygınlaştırma ve büyütme gücünü sergilemektir.

Onları anmak; Muharrem'ce, Aşkın'ca, Cafer'ce yürüyüşün cüretini kuşanarak bıkmadan, usanmadan, durmadan, yorulmadan yürümektir.

Maden sahaları sermayeye peşkeş çekiliyor!

Maden Yasası'nda ilk büyük uygulama olan maden sahaları ihaleye çıkarılmaya başlanıyor.

Türkiye, 45 ayrı madene ait 500 maden sahasında 2 trilyon tutarında yeraltı kaynaklarına sahip. Altın, gümüş, alüminyum, amiyant, antimon, aspes, bakır, bakır-çinko, barit-benotit, boksit, çinko, demir, feldispat, fluorit, grafit, kalker, kalsedon, kaolen,

karbondioksit, kıl, kömür, krom, kurşun, kuvars kumu, kuvars-kuvarsit, lületaş, mangan, manyezit, montorilonit, nefelinli siyenit, perlit, ponza, sepioid, soda, talk, trona, torba, pallastonit, zeolit ve zımpara taşı olarak dağılımı yapılan madenlerin ihaleye çıkarılmasına ilişkin Maden İşleri Genel Müdürü Yener Cander ihale için hazırlıkların tamamlandığını ve

ilan aşamasına geldiğini açıkladı.

Cander, ihale konusu olan madenler arasında 117 sahayla kömürün 1. sırada yeraldığını belirtirken, bunu 70 sahayla krom, 33 sahayla ponza taşı, 23 sahayla feldispat ve 21 sahayla kuvars-kuvarsit'in takip ettiğini söyledi. Ülke kaynaklarının emperyalist şirketlere peşkeş çekilmesine ve artı değer sömürüsünün daha

yoğun yaşanmasına olanak hazırlayan özellikle maden işçilerinin ve maden iş kolunda örgütlü olan sendikaların tepki gösterdiği Maden Kanunu'nda yapılan yeni düzenlemelerin ardından hazırlanan yönetmeliklerin de Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na sunulacağını ifade eden Cander, sektörün 600 milyon dolar civarında olan maden ihracatının Ekim ayı itibarıyla 1 milyar dolara ulaşabileceğini ekledi. (H. Merkezi)

Üç devrimci, üç savaşçı, üç Partizan silah tarakalarını, güneşe uğurladığımız her bir cemrenin zafer ve inanç yüklü sloganlarını tekrarladılar bedel ödeyen bedel ödeten Munzur'un dağlarında. Onlar **Ahmet Laço** ve **Sevda Yıldız** yoldaşların, Dersim'de 2000 yılında ölümsüzleşen 7 gerillanın hesabını sormak, halkın denizi içinde balık olmak için arşınlamışlardı kilometrelerce yolu. Atılan hain pusularla kısa zaman aralıklarıyla şehit düşen yoldaşların 'ölü' bedenlerinden dahi ölesiye korkan faşist TC ve onun kolluk kuvvetleri, en iğrenç işkenceleri yapmaktan çekinmedi onlara. Ailelerinin ağlayışlarına tanıklık etmek, kazandıklarını sandıkları zaferlerini perçinlemek istemişlerdi. Ancak bu bekleyişleri boşunaydı. Erken gidişine ağıtların yakıldığı mezarı başında annenin "**düşmanın karşısında ağlamadım, sen üzülme bıraktığın yerden şimdi ben yürüyeceğim**" diyen iradesi düşmanı çıldırtan irade ve gücü. Evlatları için ağlayıp ağıt yakmak yerine onların sınıf kinini kuşanıp dimdik yürüyerek, düşmanın karşısında tek damla gözyaşı dökme-yerek, acılarını derinliklere atıp zaferin geldiği günü düşleyerek hesap sorma bilinciyle hareket edecekleriydi. Düşman yine yenilgiye uğramışlığın aczini yaşadı, yıldıracağı umduğu onurlu anaların başeğmez duruşlarıyla kendi ininde vuruldu.

Üç Partizan da ayrı ayrı yerlerde farklı zaman dilimlerinde güneşe uğurlandı. Muharrem Yiğitsoy memleketi olan Yozgat'ın Şefaathli ilçesi Arife köyünde toprağa verilirken, Cafer Kara ailesi, yoldaşları ve dostları tarafından Maraş'ta güneşe uğurlandı.

Aşkın Günel, Tokat Çambulaklı olan ailesinin ekonomik nedenlerden dolayı taşınmış olduğu İstanbul'un Kırca beldesine bağlı Altınşehir Mahallesi'nde büyümüş olması ve amcasının oğlu TKP/ML-TİKKO gerillası olarak şehit düşen **Sinan Günel** ve yoldaşı **Murat Deniz**'in de orada gömülü olması nedeniyle Altınşehir Mezarlığı'na

gömülmek istendi. Ancak Mezarlık Müdürlüğü'ne yapılan baskılardan kaynaklı izin verilmeyerek yine Altınşehir'de Kayabaşı Mezarlığı'nda defnedildi.

12 Kasım 2004 tarihinde Yenibosna Cemevi'ne getirilen Aşkın Günel'in cenazesi son kez yoldaşlarına, ailesine, devrimci dostlarına gösterildi.

Cemevi önünde de O'nu son yolculuğuna uğurlamak için bir araya gelen yüzlerce insan devrimci türkülerle marşlarla "**Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı**", "Aşkın Günel yoldaş ölümsüzdür", "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**", "Muharrem Yiğitsoy ölümsüzdür", "**Cafer Kara ölümsüzdür**" sloganlarıyla tabutunu taşıdılar. Aşkın'ın annesine gönderdiği "**Akşam olup hava karardığında/ Yatağımı hazırla anne/ Yorgan istemem/ yıldızlar yeter bana/ Yastığa gerek yok/ Kütüklüğüm var ya**" dizeleri okundu önce. Ardından en sevdiği türküler söylendi ve mücadele yaşamı anlatıldı.

Cemevi'nden annesi, babası ve yoldaşlarının omuzlarında çıkarılan Aşkın Günel, önce annesinin haykırdığı "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**" sloganı ile mezarlığa doğru yola çıkıldı.

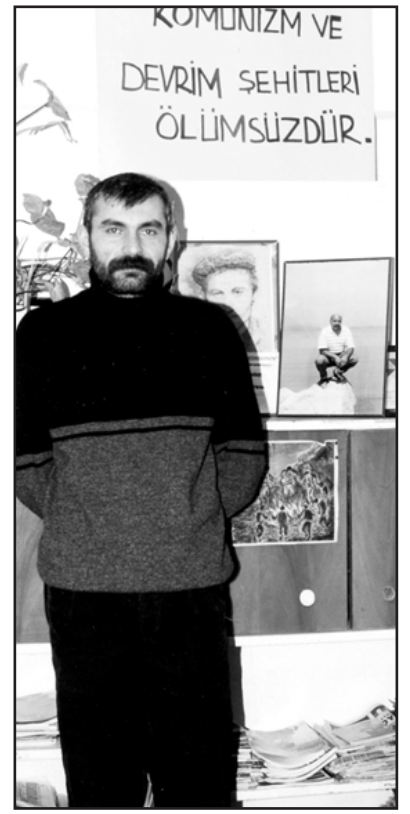
Aynı aileden **Bahattin Günel**, Duran Salman, **Sinan Günel**, Tuncay Günel ve **Erol Evcil** çocukluk arkadaşı, siperdaşları, yoldaşlarıydı. Birlikte atılmışlardı sınıf mücadelesinin engin denizine, onlar erken ayrılmışlardı aramızdan. Aşkın da durmadı, 15 yaşında nasıl koştuyorsa sevdalısı dağlara yine öyle koştu henüz 20 yaşında sonsuzluğa.

Aşkın Günel şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yola çıkılarak marşlarla, türkülerle Kayabaşı Mezarlığı'na varıldı. Burada "**Aşkın Günel, Cafer Kara, Muharrem Yiğitsoy Ölümsüzdür-PARTİZAN**" pankartı arkasında "**Her düşen tohum bizi doğuracak. Düşenlerin hesabı sorulacak**", "And olsun ki andlarımızı, şan olsun ki kavganızı yaşatacağız", "**Geril-**

Muharrem Yiğitsoy ölümsüzdür!

2 Kasım günü Dersim Merkez'e bağlı Turüşmek Köyü Robaik Mezrası kırsalında faşist TC ordusuyla girdiği çatışmada şehit düşen TKP/ML TİKKO gerillası **Muharrem Yiğitsoy** yoldaşları tarafından mezarı başında anıldı. **5 Kasım** günü sabah erken saatlerde Dersim'den getirilen cenaze jandarmanın aile üzerinde uyguladığı baskı sonucu hiç bekletilmeden hemen defnedildi. Yoldaşlarının sahiplenmesini engellemeye çalışan jandarmanın bu tutumuna karşı, Muharrem yoldaş mezarı başında marşlarla, türkülerle güneşe uğurlandı. "**Muharrem Yiğitsoy ölümsüzdür**" dövizlerini açan Partizan kitleleri; Parti ve devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Ardından onun çok sevdiği bir marş söylendi. Onu tanıyan bir ana mezarı başında bir ağıt yaktı. Aile üyeleriyle yapılan konuşmalarda verdiği mücadele, idealleri anlatıldı.

(Ankara)

lalar ölmez yaşasın halk savaşı", "Dersim şehitleri ölümsüzdür" yazılı dövizlerle mezarlığa girildi. Bu arada sık sık "**Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB**", "İbo Haydar Zülfikar Namludadır İktidar", "**Faşizmin Korkusu Halk Ordusu TİKKO**" vb. sloganları atıldı.

Mezarlıkta TKP/ML ve TİKKO bayrakları açılarak **TKP/ML Merkez Komitesi Siyasi Büro** tarafından **Muharrem Yiğitsoy** için hazırlanan bildiri okundu. Yine mezar başında İstanbul Üst Komitesi'nin bildirisi okunurken yumruklar sıkıldı bir kez daha ve "**Dersim şehitleri ölümsüzdür**" sloganı atıldı.

İstanbul Üst Komitesi'nin bildirisinde şehitlerin kanlarının yerde kalmayacağı, onlardan boşalan yeri onlarca Partizan'ın dolduracağı, mücadelelerinin, bıraktıkları yerden sonuna kadar sürdürüleceği yeminleri edildi. Bildirinin sonunda ise kurtuluş ve özgürlüğün tek bir yolunun olduğu onun da

ezen ve sömünlere karşı silah elde can bedeli savaşmaktan geçtiği vurgulandı.

Partizan olarak yapılan açıklamada da Aşkın Günel'in "Bizler burada olduğumuz sürece, Partizan inancı ve bilinciyle donandığımız sürece hiçbir zaman yoldaşlarımızın kanları yerde kalmayacak, onun için herkesin içi rahat olabilir. Bizler bu mücadeleyi sürdürüyoruz ve sonuna kadar sürdüreceğiz" diyerek analara seslendiği mesajı okunarak bugün onların silahlarının yoldaşlarınca devralındığı Halk Savaşı'yla iktidara yürüyerek onlara en büyük armağanın devrim olacağı sözü verildi.

Mezar başında da marşlar ve türkülerle uğurlanan Aşkın Günel'in cenazesi, toprağa konulduktan sonra Parti ve Ordu bayrağı üzerine örtülerek defnedildi. Mezarının üzerine kızıl karanfiller serpilerek bir kez daha intikam yeminleri edildi, sloganlar atıldı.

(İstanbul)

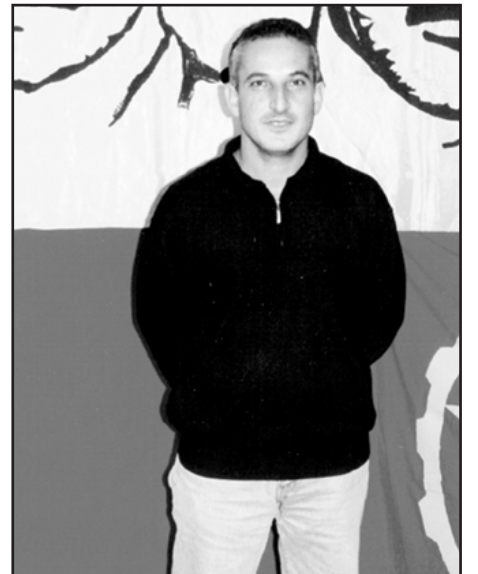
Cafer Kara, Ekinözü Ambarlı Köyü'nde defnedildi!

Akşam saat 23:30 sıralarında **Elbistan Cemevi**'ne götürülen **Cafer Kara**'nın defin işlemlerinin Tunceli'de sonlanmasına karşın cenazeyi alan yakınlarını Emniyete bağlı Terörle Mücadele Ekipleri, adliye işleri tamamlama gerekçesiyle götürerek, cenazeyi sabah erkenden alıp gitmeleri ve gömmelerine ilişkin baskı yaparak tehdit etmiştir. Gerillaların cenazelerine dahi tahammül edemeyen kolluk güçlerinin baskısı üzerine aile cenazeyi, sabahın erken saatle-

rinde Cemevinden aldı. Cenaze Ekinözü'ne bağlı Ambarlı köyünde anne ve babasının yakınına gömüldü. Güvenlik adı altında köyü abluka altına alan jandarma halk üzerinde psikolojik baskı oluşturarak katılımı engellemek istese de halkın gerillayı sahiplenmesinin önüne geçemedi. Yaklaşık 500 kişinin bulunduğu cenazeye Mersin ve Malatya'dan da **Partizan** okurları katıldı. Ayrıca **Devrimci Demokrasi** ve **ESP**'liler de katılım sağladı.

Mezar başına giden **Cafer Kara**'nın yoldaşları ve dostları, Ambarlı köyünden şehit yakını bir ananın "Siz ölmediniz, sizi öldüremezler. Tıpkı türküdeki gibi Ali Haydar ölmez, ağlama bacı. Milyon milyon doğar Ali Haydar'ım. Bak yoldaşların dostların buradalar. Onlar kavganı bıraktığın yerden sürdürürler" sözlerinin ardından Cafer Kara ve tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunan kitle alkışlarla dağıldı.

(Malat-

TKP/ML TİKKO gerillaları Muharrem Yiğitsoy, Cafer Kara ve Aşkın Günel ölümsüzlüğe uğurlandı!

2 Kasım 2004 tarihinde Dersim Merkez'e bağlı Turüşmek Köyü Robaik Mezrası kırsalında faşist TC'nin kolluk güçlerinin attığı pusu sonucu MKP HKO gerillalarıyla hareket halinde olan TKP/ML TİKKO Birliği'nden Muharrem Yiğitsoy şehit düştü. 4 saat süren çatışmanın ardından şehit düşen gerillanın üzerinden çıkan Ahmet Çimen kimliğiyle hareket eden faşizm, kendi elleriyle tanınmaz hale getirdiği cenazeyi teşhis etmekte zorluk çekti. Son süreçte gerilla cenazelerinin özellikle kafalarının ezilmesi ve kafatasının dağıtılması faşist TC'in içine düşüğü aczin net ifadesidir.

3 Kasım günü saat 24:00 sıralarında Yozgat'ın Şefaattli ilçesi Arife köyünde oturan Tevfik Yiğitsoy evinden alınarak jandarmaya götürülmüş resimlerden yaptırılan teşhis sonrası kardeşi Muharrem Yiğitsoy'un Dersim'de öldüğü söylenmiştir. 4 Kasım günü cenazeyi almaya gelen aileyi cenaze Çemişgezek'te diye aldatan Jandarma daha sonra yolun yarısından çevirerek Tunceli Devlet Hastanesi'nde olduğunu bildirmiştir. Ailenin hastaneye gitmesi üzerine cenaze otopsi için Elazığ Yeni Araştırma Hastanesi'ne gönderilmiştir. Ailesinin ve yerelden gören insanların anlatımlarına göre Muharrem Yiğitsoy'un elinde çok sayıda kurşun yarası olduğu öğrenildi. 4 Kasım 2004 tarihinde saat 22:00'de hastaneden alınan cenaze Muharrem Yiğitsoy'un yoldaşları ve dostları tarafından Yozgat'ın Şefaattli ilçesi Arife köyüne uğurlandı. Otopsi boyunca hastaneye yoğun yığılmak yapan sivil polisler uğurlama esnasında çekilecek resimlere yansiyacaklarından endişe ederek gazetemiz Malatya çalışanının fotoğraf makinesini almak istedi. Bunun üzerine yaşanan tartışma sonucu inceleme ekibinin gelmesi üzerine makinede çekilmiş resim olmadığı anlaşıldı.

İKİ TİKKO GERİLLASI ÇATIŞARAK ŞEHİT DÜŞTÜ

2 Kasım 2004 tarihinde Robaik'de yaşanan çatışmanın ardından bölgede sürdürülen operasyonlar sonucu 9 Kasım sabah saat 9:30'da faşist TC güçleriyle Turüşmek Köyü Karderesi Mezrası yakınlarında karşı karşıya gelen TKP/ML-TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada TKP/ML-TİKKO gerillaları Cafer Kara ve Aşkın Günel şehit düştü. Faşist TC güçleri ise bir er ve bir astsubay olmak üzere iki kayıp verdi. Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgiler, akşam kadar süren çatışmada faşist TC güçlerinden çok sayıda yaralı olduğu yönünde. Kayıp vermenin hırsıyla gerilla cenazelerine saldıran devlet güçleri cenazelere çeşitli işkenceler yapmıştır. Cafer Kara'nın sağ ayağı bileğinden koparılmış, karın bölgesine özellikle yapıldığı bariz şekilde belli olan ay şeklinde kurşun yaraları açılmış, sol ayağının baş parmağı kesilmiş, alını ezilerek kafası açılmış olan cenazeler tanınmayacak hale getirilmiştir. Özellikle son süreçte gerilla cenazelerine vahşice saldıran faşizm bu şekilde halka ve devrimcilerle gözdağı vermeye çalışmaktadır. 4 Kasım 2004 tarihinde Tunceli Devlet Hastanesine gelen aileler cenza-

zelerini teşhis etmekte zorluk çektiler. Otopsi örneklerini avukatla savcının yanına çıkan aileye vereceğini beyan eden savcı, tespit tutanağı esnasında aileyi yanıltarak otopsi raporunu vermedi. Saat 14:30 sıralarında cenazeler Tunceli Devlet Hastanesi'nden alınarak yoldaşları ve dostları tarafından uğurlandı. Elazığ'da yine yoldaşları ve dostları tarafından karşılanan Aşkın Günel'in cenazesi defnedileceği İstanbul'a uğurlanırken, Cafer Kara'nın cenazesi memleketi Maraş Ekinözü'ne uğurlandı.

ŞEHİTLERE SÖZÜMÜZ DEVRİM OLACAK

Ağlatacağız,
analarımızı ağlatanların analarını.
Yıkacağız,
dünyamızı karartanların dünyasını.
Kavgamızın töresi bu,

kan kanla yıkanacak.

Al kanlı gömlekle hedeftelere varılacak

2 Kasım'da Dersim Turüşmek Köyü Robaik Mezrası'nda faşist TC güçleri ve TKP/ML-TİKKO gerillaları ve MKP HKO gerillaları arasında çıkan çatışmada TKP/ML üyesi TİKKO gerillası Muharrem Yiğitsoy yoldaşın şehit düşmesiyle bir kez daha yazıldı bu dizeleler Dersim'in nice acılara merhem olmuş, nice yiğitleri bağrında yetiştirmiş, yetiştirdiği yiğitlerin kanlarının kekik kokularıyla harmanlanmış dağlarına.

Ve bir kez daha yazıldı 9 Kasım'da yine Dersim'in Turüşmek Köyü Karderesi Mezrası yakınlarında pusu atan düşmanla gerillaların çarpışmasında Cafer Kara ve Aşkın Günel'in yaralı olmalarına karşın el bombaları ve tabancalarla kanlarının son damllarına kadar çatışarak ölümsüzleşmesiyle.

15 yaşında dağlara sevdalanıp gerillaya katılan Proletarya Partisi önderliğinde yürütülen Halk Savaşı'nın en sıcak alanlarında görev alan Karadeniz'in Doğan'ı, Dersim'in Polat'ı Aşkın Günel, 2 Kasım 2004 tarihinde Muharrem Yiğitsoy'un şehit düştüğü çatışmada yaralanmış ve 9 Kasım'da devlet güçleriyle gerillalar arasında çıkan ikinci çatışmada yoldaşı Cafer Kara ile birlikte son mermilerine, ellerinde kalan son bombalarına kadar savaşarak ölümsüzleşmişlerdir.

Cafer Kara yurtdışında pek çok insanın sahip olmak istediği imkanları elinde bulundurmasına karşın, sınıf mücadelesinin uzun ve çetin mücadelesinde 'Bir mermi de benden aslanım' diyerek tercihini, mücadele kaçkınlığının meşrulaştırılmaya çalışıldığı, tasfiyeciliğin hükmünün sürdürülmek istediği bir süreçte, düzenin kendisine sunduğu imkanları reddedip, bir halk savaşçısı olmaktan yana kullandı. Devamı sayfa 31'de